ELLEN JENKINS

Aurul amiezii

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Theresa stătea la umbra castanilor, la una din mesele grădinii-restaurant din Kapuzinerberg din Salzburg, ținând în mână ultima scrisoarea primită din Noua Zeelandă, știind că acesta era momentul de care se temuse, starea conflictuală… între loialitatea față de Noua Zeelandă, căminul ei, și cea datorată Austriei, patria strămoșilor, țara care o vindecase de mânia și de amărăciunea provocate de Murdoch.

Cu gândurile aiurea, lăsă scrisoarea să cadă pe masă, iar cu degetele mâinii drepte atinse, în trecere, degetul pe care strălucise cândva smaraldul.

Spre norocul ei, nu prea erau turiști. Stătea singură la masă. Ziua de august se dovedise excesiv de călduroasă, așa că puțină lume se aventurase să urce pâna la Franziski Schloss. Putea să cugete în liniște, deși îi era foarte clar că nu exista alternativă, trebuia să se întoarcă acasă. Gândul că, dacă n-ar fi făcut-o, s-ar fi putut să n-o mai vadă niciodată pe Trudi era insuportabil. Trudi, care-i fusese mereu alături, toată viața. Bunica perfectă, dacă lăsa deoparte faptul că nu erau rude de sânge.

Trudi și poveștile despre vechiul Salzburg, așa cum arăta în îndepărtata ei copilărie. Nu împlinise decât optsprezece ani, când arhiducele Franz Ferdinand fusese asasinat la Sarajevo și omenirea o luase razna. La sfârșitul războiului, tânăra, vesela Trudi devenise deja

văduvă. Abia după ce un neozeelandez, venit să viziteze pământul strămoșesc, o luase de soție și o dusese departe de ororile războiului, cunoscuse din nou fericirea.

Acolo, în centrul provinciei Otago, la umbra crestelor care-i aminteau de îndrăgiții munți de acasă, unde un înaintaș al soțului făcuse avere în fabuloasele câmpuri aurifere, Trudi prinsese noi rădăcini. Dintre toți membrii familiei, devenise cea mai iubită și mai respectată. Păruse să nu cunoască efectele trecerii timpului, dar acum, la șaptezeci și șapte de ani, era pe cale să-și încheie socotelile cu viața.

Un străin, citind scrisoarea, probabil că n-ar fi perceput senzația de încheiere a unei epoci. Însă asupra celor care o cunoscuseră pe micuța și energica Trudi, vestea avea rezonanță de dangăt funebru. Dacă vorbele n-ar fi fost suficiente, faptul că mama Theresei terminase scrisoarea îi confirma toate temerile.

Epistolele ei fuseseră mereu vesele, pline de viață și de gratitudine pentru micile bucurii care-i compensaseră tinerețea pierdută și neputința de a aduce copii pe lume. Iubise Noua Zeelandă, tărâmul libertății, și rudele prin alianță care suplineră lipsa celor dragi, pierduți în război. Își construise o nouă tradiție, populată cu lucruri de mult stabilite, respingând schimbarea, fericită să rămână în preajma acelor munți de adopție, cufundată în istoria familiei soțului, a pionieratului și a căutătorilor de aur.

Acum însă, vorbea cu nepăsare despre un cămin de bătrâni. Și nici măcar unul situat în Queenstown, acolo unde lacul Wakatipu își legăna undele albastre, unde se zăreau vârfurile înzăpezite ale munților Remarcable, zimțuite de pinii întunecați; unde oile și vacile pășteau pe pajiștile vălurite, iar timpul se depăna în cicluri fără sfârșit. Trudi scrisese: "nu vreau să devin o povară pentru vreunul dintre cei dragi mie, cu atât mai puțin pentru mama ta, liebling, care este desigur cea mai scumpă fiică vitregă pe care ar putea-o visa cineva și a făcut-o pe o străină să se simtă iubită și primită. Există un cămin foarte bun la Invercargill, iar când cineva ajunge la vârsta mea, ce mai contează unde locuiește?

Are nevoie doar de un pat, un scaun confortabil și o carte de citit, pe înserate."

Doar! Numai atât, pentru Trudi! Cea care, atunci când Theresa plecase de acasă, cu doi ani în urmă, nu pregeta să mulgă vacile manual, să hrănească găinile, să-și îngrijească gâștele, să plivească în grădină și să-și repare chiar acoperișul, dacă nu s-ar fi găsit nimeni s-o oprească. Mai mult, Invercargill era situat la șes. Era de neconceput să ți-o închipui pe Trudi departe de munți.

"Bătrânul Chess a murit luna trecută. L-am îngropat sub gutui, acolo unde obișnuia să se încolăcească la picioarele lui Emil. Dar Ferdinand va trebui probabil eutanasiat. Maică-ta l-ar lua la ea, dar o pisică se atașează de casă întotdeauna și ar fi teribil de nefericit, mereu stingher și singuratic."

Trudi reluase scrisoarea peste două zile:

"Iartă-mă că n-am apucat s-o termin, Maria Theresa. N-am mai reușit. Casa era de plină praf, dar am fost prea obosită să fac ordine și curățenie. Au fost niște vânturi strașnice, iar tatăl tău ieșise la arat. Pe mobila asta veche și închisă la culoare, praful se așază imediat. De mult ar fi trebuit să modernizez casa. Dar locul va fi excelent pentru a construi o locuință nouă, i-am spus lui taică-tu. Un adăpost pentru o familie de angajați. Sunt grozav de obosită, liebling. Cred că am s-o las pe maică-ta să termine scrisoarea. Cred că ea are destule noutăți de comunicat. Mie nu-mi mai trece nimic prin minte. Ochii au început să-mi joace feste. Poate că cei de la Invercargill o să-mi facă rost de alți ochelari. N-am cum să ajung la consultație în Queenstown. Transmite urări mătușii Evelina și unchiului Ernest, lui Anton și…" Acolo se termina partea scrisă de Trudi.

"Tru a adormit în vreme ce-ți scria, Tess, iar când s-a trezit, cred că uitase că n-a încheiat propoziția. Bănuiesc, voia să adauge: … lui Nik, lui Peter și Annei. Probabil că ai ghicit că a îmbătrânit brusc. Îmi închipui că și-a pierdut interesul pentru viață după ce a aflat că n-aveai să te căsătorești cu Rudi. I-ai fost mereu dragă și îți dorea toată fericirea. Poate c-o însufleția gândul că ești pe cale să te măriți cu un

conațional. Sărăcuța, mi-a spus: întâi l-a respins pe Murdoch, iar acum a fost părăsită de Rudolf. Degeaba am încercat să-i demonstrez că nu mai ești îndrăgostită. Dar poate că va uita și asta. S-a cam senilizat.

Totuși, are o voință neclintită. I-am rugat pe cei din Invercargill s-o amâne cât mai mult. Mă tem însă că, într-o bună zi, o să plece de capul ei. Nu vrea să ne fie povară.

Apropo, Murdoch a fost câteva luni în Canada. Cred că are de gând ca în viitor să predea în Anglia și-n Scoția. Am aflat dintr-o scrisoare de-a Geraldinei, așa că s-ar putea să-ți fi comunicat și ție. Nu-i departe de ea, la vreo două sute de mile, dar la dimensiunile Canadei, distanța e nesemnificativă. A trecut pe la ea. Trebuie să plec. Dorm vizavi, la Cloudy Hill, și trebuie să ajung înainte de lăsarea serii, altfel Tru se frământă. Cred că ăsta-i motivul pentru care a solicitat un loc la azil. După ea, ar trebui să stau acasă, cu Rod și cu băieții. Uneori, vin și ei la Cloudy Hill pentru cină, dar în general preferă propriul cămin, așa că le las mâncarea în cuptor. Vremea este cam răcoroasă. Ce ciudat, dacă te gândești că acolo unde ești e insuportabil de cald. Aseară, am întârziat, iar Tru adormise în fotoliu, focul se stinsese și mâinile ei erau teribil de reci și de albe. Trebuie s-o iau din loc, iubire. Mama."

Theresa își sprijini bărbia în podul palmei și privi în zare. Își mai turnă o porție de cafea. Niciodată nu-i trecuse prin minte să se mărite cu Rudolf. Era fiul vecinilor mătușii Evelina, instructor de schi, venit pentru sezonul de iarnă la Coronet Peak, lângă Queenstown, în iunie. Luna în care aflase despre Murdoch. Rudolf fusese o modalitate de a scăpa cu mândria nesifonată. Abia fusese părăsit și el, așa că pretinsese că s-a îndrăgostit și-l urmase la Salzburg, trăgând la mătușa Evelina, ale cărei fete erau măritate și care se bucurase enorm s-o primească. Încercase să se sugestioneze că a scăpat de sentimentele pentru Murdoch, că peisajul schimbat și fețele acelea noi, precum și problemele de acomodare cu predarea în altă țară erau suficiente ca să i-l scoată din minte.

Îi plăcea să predea limba engleză și istoria, precum și ocazia de a-și perfecționa germana, în acel oraș al muzicii, al culturii. Își ocupase

timpul cu o mulțime de activități instructive. Austria era plasată în miezul continentului și vizitase aproape toată Europa. În marea majoritate a timpului fusese fericită, chiar dacă – ei bine, chiar dacă nu mai colinda înălțimile. Dar iubirea nu-i singurul lucru important, își spunea ea cu îneverșunare.

Acum că Murdoch nu se mai afla în Noua Zeelandă, îi va fi mult mai ușor să revină acasă. Dar asta mai însemna și că nu putea da o raită prin Canada, s-o vadă pe Geraldine. Era normal ca Murdoch Gunn să se afle unde nu trebuie, în cel mai prost moment! Nu-i ajunsese că-i încurcase viața, își vârâse coada și-n prietenia cu Geraldine. Cea care plânsese amarnic când îi dezvăluise Theresei adevărul despre Murdoch. Se dovedise plină de curaj și avusese dreptate. Mult mai bine să afli înainte de căsătorie, decât după. Și totuși, asta le afectase amiciția. Nu era corect față de Geraldine. Probabil că prietena își imaginase cum vor evolua lucrurile, dar își asumase riscul. Mai apoi, de fiecare dată când o vedea pe Geraldine, Theresa simțea că se închide în sine, ca în fața unei suferințe iminente.

Însă după doi ani, venise vremea să reia legăturile de prietenie. Nu mai era mult până la vacanța școlară și plănuise să-și petreacă vreo două săptămâni cu Geraldine, să viziteze acea parte a Canadei. Dar în situația actuală, știa că n-avea să riște o întâlnire cu Murdoch. Se va întoarce acasă, dar va face escală la Los Angeles și va traversa Pacificul.

Își ridică bărbia, își împinse spre ceafă părul de culoarea mierii – ei bine, cu asta basta! Decizia fusese luată.

Exact în acel moment își auzi numele. Vocea aceea și pronunția inconfundabilă! Dar era imposibil. Ce să caute glasul lui Murdoch aici, pe creasta Kapuzinerberg. Doar se afla în Canada!

Însă el era acolo. Cumva, se materializase în spatele ei și era posesorul pașilor pe care nu-i recunoscuse. Spunea:

– Theresa? Maria Theresa?

Nu se întoarse brusc, așa cum ar fi fost de așteptat. Încremeni. Apoi, pivotă încetișor. Simțea că-și pierduse toată culoarea din obraji și se disprețuia pentru această dezvăluire a propriilor sentimente.

Murdoch se afla acolo, iar ea își simți inima copleșită de bucurie, ca întotdeauna, însă amestecată cu durere. Reuși să-l întmpine pe un ton destul de obișnuit:

– Ceruri! Tu! Tocmai citeam într-o scrisoare de acasă că predai în Canada.

– Este depășită, dar am trecut pe acolo. Eram în drum spre Europa.

– Spre Europa, sau spre Austria?

De sub sprâncenele șaten, ochii lui cafenii exprimau un ușor amuzament, dar complet lipsit de amabilitate.

– Adică, dacă am venit în căutarea ta? Nu.

Theresa răspunse la ironie cu aceeași monedă.

– Întrebarea mea nu era indiscretă. Cât de vanitoși sunt bărbații! Parcă erai lingvist? Mi-am închipuit că ai dorit să predai pe continent, ca și mine, spre deosebire de majoritatea neozeelandezilor care se duc direct în Marea Britanie.

– Ah, sunt aici de o lună. Am traversat Dunărea, am petrecut o vreme la Viena, desfătându-mă cu muzică, am colindat pădurile și am rămas destul de mult la Heiligenblut. Ai ajuns acolo?

Heiligenblut, cu legenda sângelui sfânt care-i împrumutase chiar numele, cu magnificul Grossglockner ridicându-și fruntea înzăpezită deasupra pajiștilor înflorite, cu veselele costume populare austriece, cu pacea absolută a micului cimitir cocoțat pe versantul unei coline, cu vârful subțire al clopotniței dominând valea, dar nesemnificativ în fața crestelor muntoase înconjurătoare… cimitirul acela plin de fotografiile celor dispăruți, aplicate pe crucile de piatră. Locul părea atât de potrivit pentru odihnă veșnică.

Închise ochii, amintindu-și cu încântare priveliștea.

– Dintre toate, locul acela este cel mai drag inimii mele.

Privirea lui era cercetătoare, tăioasă.

– Parcă așa spuneai și acasă? Mamei tale, de exemplu? Întrucât ea nu răspunse imediat, adăugă: obișnuiai să folosești superlative – cel mai drag, cel mai… așa te exprimai.

Theresa reuși să zâmbească.

– Mereu profesor – un împătimit al corectitudinii! Dar toți cădem în greșeala asta. Mătușa Evelina îmi reproșează uneori că-i vorbesc ca unui copil mic, neastâmpărat!

– Nu mi-ai răspuns, îi atrase el atenția. Heiligenblunt îți este la fel de drag ca Queenstown, ca Arrowtown și Cloudy Hill? Sau ca lacul Iti-whakaata?

Little Reflections. Lacul care reflecta colinele liliputane ale acelei regiuni extrem de accidentate. Micul lac lângă care Murdoch îi ceruse mâna, pe vremea demult apusă când fericirea era o stare naturală, iar încrederea, în sine și în celălalt, îi însoțea mereu.

Chiar și numele lui, rostit de glasul cu accente neozeelandeze și scoțiene al lui Murdoch, o năpădi pe Theresa cu o nostalgie aproape insuportabilă. Totuși, reuși să n-o lase să se simtă în voce.

– Ah, tărâmul natal este întotdeauna cel mai îndrăgit. Voiam să spun doar că Heiligenblut este locul meu favorit din Austria.

– Prea bine, dădu el din cap. Acum, o să mâncăm ceva și vom bea o cafea.

– Poate n-o să vreau să mănânc. De unde știi că nu-s într-o cură de slăbire?

Ochii lui o măsurară. Suplă, îmbrăcată într-o rochie de mătase subțire, cu imprimeuri galbene și verzi, arătând ca o inflorescență de mimoză sub bătaia soarelui, fără mâneci, cu aspect răcoros.

– Nu. Deja ești prea slabă. Ce-ar însemna să nu mănânci după o asemenea ascensiune? Ai nevoie de alimente – cum adică? Adio mâncare? Ei bine, aș putea înțelege…

Culoarea mâniei pătă obrajii Theresei.

– Înțeleg ce spui. Te-ai raliat părerii tuturor celor de acasă – crezi că Rudolf m-a sedus și m-a abandonat. Nu-i adevărat. Am știut mereu de existența Lisei. Ea a fost prima și singura lui iubire. N-am fost logodită cu Rudolf. Ba chiar am dansat fericită la nunta lui. Atinse scrisoarea de pe masă. Până și acolo apare ideea, exprimată de Trudi: "sărmana mititică, părăsită de Rudolf." Când venise în Noua Zeelandă, el și Lisa tocmai se certaseră.

Dar n-a înlocuit-o niciodată, iar eu știam de la început cum stăteau lucrurile.

Murdoch își scoase pipa și începu s-o umple.

– Îngăduie-mi să nu fiu de acord, Theresa. Nu de la început. Erai moartă după el. Din cauza asta te-ai despărțit de mine, nu-ți amintești?

Prea târziu înțelese Theresa că ieșirea ei temperamentală o dădea de gol. Își chinui mintea să scornească o explicație plauzibilă.

Chibritul se aprinse, flacăra luminând vremelnic chipul lui Murdoch, se apropie de vatra pipei, iar un firișor de fum se ridică șerpuitor.

Pentru nările Theresei, echivala cu aroma de tămâie. Ca să schimbe subiectul, spuse:

– Nu-i tutun neozeelandez? Doar nu ți-ai luat o provizie care să te țină până acum?

– Nu, râse el. Spre Canada am mers pe calea aerului – n-am putut să iau multe bagaje. Murray Tynedale mi l-a trimis de ziua mea. Nici nu vreau să mă gândesc cât l-a costat. Grozav băiat. Într-o scrisoare trimisă Anitei, spuneam că-mi lipsesc două lucruri în Anglia… bostanii și tutunul meu. Mi-a răspuns că n-aveau cum să-mi trimită bostani, dar că Murray urma să-mi pună un pachet cu tutun. L-am primit chiar înainte de a părăsi Londra, cu destinația München.

Anita! Pricina, deși el încă nu știa, pentru care Theresa rupsese logodna.

– Ce mai face Anita?

– E din nou fericită. Nort s-a întors, dar nu înainte de a-l fi implorat. Nu bănuiam că va face una ca asta, o credeam prea mândră. De asemenea, eram convins că Nort e prea slab să-i reziste atât de mult. A riscat, lăsând o femeie atrăgătoare ca Anita de capul ei. Nu e doar frumoasă, ci și înțeleaptă – i-a spus lui Nort că nu se descurcă fără el. Acum, sunt din nou foarte fericiți.

Theresa își plecă ochii. Nu suporta să-l privească. Pe cine își închipuia că duce de nas?

Oricum, bine că reușise să-l abată de la subiect. Dar se înșela; Murdoch reluă:

– Dar încă nu mi-ai răspuns. Vorbeam despre faptul că te-ai despărțit de mine din cauză că te-ai îndrăgostit de Rudolf! Așa că n-aveai de unde să știi că Lisa era unica lui iubire. Ah, acum pricep. Vrei să spui că întotdeauna ai fost nesigură, că știai că l-ai prins doar fiindcă era vulnerabil? Și când s-a întors la ea, ai rămas aici, fiind prea mândră să recunoști și să revii acasă? Ei bine, aș zice că era incomod, cu Rudi care-și petrece iernile în Noua Zeelandă.

De astă dată, se abținu să se lase pradă mâniei. Dar mila lui îi era insuportabilă. Refuza rolul de fostă logodnică, de persoană care dăduse vrabia din mână pentru cioara de pe gard. Râse nonșalant.

– Rudi suferea mult după Lisa. Avuseseră o discuție aprinsă. M-a rugat să mă prefac îndrăgostită, ca să-i demonstreze Lisei că nu era distrus. Ea a fost cea care, pentru scurt timp, s-a îndrăgostit de altcineva. Crede-mă, a fost puternic zdruncinată când Rudi s-a întors din Noua Zeelandă însoțit de o altă femeie. Părea o treabă serioasă. Întâlni privirea cercetătoare a ochilor lui cu sprâncene stufoase. Iar stratagema mi-a folosit și mie, Murdoch. Am discutat cu Rudi despre o mulțime de lucruri. În clipele alea, simțeam că trebuie să plec. Vezi tu, în felul acesta evitam ca prietenii și rudele să se coalizeze în încercarea de a drege lucrurile. Și au fost convinși că mă îndrăgostisem.

Glasul lui rămase ferm, dar privirea se îndreptă spre colinele înverzite de dincolo de zidul vechi.

– Lasă-mă să mă lămuresc. Era ceva de dres? Nici nu ne certaserăm.

– Într-adevăr, aprobă ea, dar căutam o ocazie de a rupe logodna. Întâi, mi s-a confesat Rudi. Și i-am răspuns la fel.

– De ce? Adică, din ce motiv doreai să anulezi logodna? Ai face bine să-mi spui și mie, Theresa. Dacă nu te-ai amorezat de un instructor de schi fascinant, un bărbat bine dotat, dispunând și de farmecul suplimentar al celor proveniți de la antipozi, am dreptul să aflu motivul real.

Nu voia să-i dea satisfacție, dezvăluindu-i că suferise din pricina lui. Nici nu voia să-i explice cum aflase despre trădarea lui. Mai mult, îi era teamă să nu-l lase să-i ghicească sentimentul încă viu. Zise sec:

– Ar fi păcat să depănăm iar întreaga tărășenie. Mica mea înșelătorie ne-a servit de minune amândurora. Am trecut cu bine peste moment. Mă lăsasem atrasă în acea logodnă, Murdoch. N-aveam experiență. Fuseseși acolo dintotdeauna. Oamenii considerau evenimentul ca inevitabil. N-avusesem ocazia să deschid ochii asupra lumii. Până și la Institutul Pedagogic din Christchurch, erai profesor. Te idolatrizam copilărește – știi bine. Mai târziu, am confundat asta cu iubirea. Când mi-am dat seama de greșeală, am înțeles că trebuie să plec. Dac-ai fi știut, nu m-ai fi lăsat. Ai fi considerat că e doar un atac de panică. Așa că am găsit metoda aceea.

Se lăsă tăcerea. Nici unul nu-l privea pe celălalt. Apoi, o viespe veni în picaj spre Theresa, iar ea sări de la masă, răsturnându-și scaunul. Murdoch o alungă cu mâna, ridică scaunul și spuse scurt:

– Mă duc după cafeaua aia, și traversă grădina cu pași mari, lăsând-o singură, cu nervii întinși la maximum. Era convinsă că el n-avea să abandoneze subiectul.

Dar o făcu. Se întoarse cu o tavă, pe care ducea un ibric, cești și două farfurioare cu câte o felie enormă de prăjitură. Rânji, în vreme ce-i așeza farfuria dinainte.

– Asta ar trebui să-ți fie pe plac Tess. Îți mai amintești, când erai mică nu înțelegeai de ce prăjitura cu stafide se numește "plum-cake"? După tine, ar fi trebuit să conțină prune. Femeia de colo m-a întrebat dacă nu dorim niște "plum-cake" și a scos astea.

Recunoscătoare pentru tonul lui lejer, Theresa își îndreptă atenția spre aluatul auriu ce acoperea un strat de prune roșcate, bine coapte.

– Este una dintre specialitățile locale, îi explică ea.

Discuția abordă generalități, iar tensiunea ce o cuprinsese se estompă progresiv. Theresa puse întrebările obișnuite despre cunoștințele comune de acasă. Totuși, aparent, Murdoch nu mai trecuse prin Ludwigtown de ceva vreme. Poate din cauză că relația

dintre Nort și Anita revenise la normal? Când se logodise cu Theresa, Murdoch era director adjunct la o școală din Queenstown, dar își petrecea toate vacanțele acasă, iar prietenia lor avusese suficientă continuitate. Tatăl lui fusese director al Liceului din Ludwigtown, pe vremea copilăriei lui Murdoch. Își cumpărase o căsuță lângă Moana Kotare, pe a cărui plajă era situat orășelul din Otago. Astfel că Ludwigtown, numit așa după unul din strămoșii Theresei, reprezenta și pentru el locul de baștină.

– Ah, a fost bun. Apoi arătă spre scrisoare. Asta ți-a adus vestea că sunt în Canada? Oh, imposibil, am ajuns în Anglia de câteva săptămâni. Ar fi trebuit să afli de mult, măcar de la Geraldine.

– De la Geraldine nu mai am vești de câteva luni. E vina mea. M-am lăsat antrenată într-o mulțime de activități aici, la Salzburg, încât abia dacă mai găsesc vreme să corespondez cu familia. Scrisoarea asta vine de la Trudi – adică ea a început-o, dar mama a ter…

Se opri căci el întinsese mâna, spunând:

– Pot s-o citesc?

Cu iuțeala fulgerului, palma ei acoperi foaia de hârtie, de parcă ar fi vrut s-o protejeze.

– N-aveam de gând s-o fur, declară el surprins. Pe vremuri, întotdeauna ne împărtășeam veștile de acasă, nu-i așa? În buzunar am o epistolă de la mama, dacă vrei s-o citești.

Theresa roși.

– Numai că… aceasta conține chestiuni pe care aș prefera să le păstrez pentru mine. A fost…

– Nu trebuie să te justifici, scutură el din cap. N-am vrut să trag cu ochiul – credeam că este obișnuita misivă cu bârfe de acasă. Bunica ta are un stil neobișnuit de a prezenta lucrurile. A continuat să-mi scrie mereu, la Oamaru, chiar și după despărțirea noastră. Deocamdată, corespondența mă urmează, dar îmi lipseau scrisorile ei. Trudi pare să nu fie afectată de timp. Te face să crezi în statornicie.

– Murdoch, mă tem că de astă dată vremea a început să-și spună cuvântul, șopti ea. A început să-mi scrie, dar n-a reușit să termine.

S-ar putea să nu-ți vină să crezi – o bate gândul să se retragă într-un azil pentru bătrâni, la Invercargill.

– Cum? Trudi? Dar este inimaginabil! Doar n-o să-și părăsească munții? A suferit vreun atac cerebral? Sau se senilizează?

Theresa îi citi câteva fragmente din scrisoare. Din când în când, Murdoch o întrerupea cu interjecții de neîncredere. La sfârșit, rămase tăcut multă vreme.

Când vorbi, nu apelă la cuvintele de încurajare pe care se aștepta să le audă.

– Până la urmă, trebuia să se întâmple și asta. Toți suntem supuși îmbătrânirii. Ne este greu să pricepem, fiindcă noi beneficiem încă de vigoare. Ți-o mai amintești pe bătrâna doamnă Mainwaring? Cum a reușit să pună pe picioare o familie atât de numeroasă, practic din nimic? Nimeni n-a surprins-o vreodată frângându-și mâinile sau plângându-se. Toată lumea credea că va depăși suta. Pe urmă, când împlinise șaptezeci și nouă de ani, în săptămâna de după hirotonisirea nepotului ei, s-a așezat jos, și-a împreunat mâinile și a murit.

Theresa îl privi fix și spuse mușcător:

– Ei bine, grozav te mai pricepi să consolezi! Ai fi putut să spui că oboseala asta n-are nicio semnificație; sau că ar putea fi o indispoziție temporară, rezultatul unei gripe, sau așa ceva. Nu că ăsta-i inevitabilul început al sfârșitului!

– Haide, Theresa, veni replica aspră. Nu mai ești fetiță. Da, obișnuiam să mă port astfel. Am câțiva ani mai mult și tendința de exagera cu protecția. Dar nu mai este cazul. Cât ai acum? – douăzeci și cinci de ani? A cam venit vremea să te maturizezi și să înfrunți realitatea. Timpul nu iartă pe nimeni.

Mânia – așa cum nu mai cunoscuse Theresa de doi ani și mai bine – o cuprinse.

– Ești un porc! Nu ți-am cerut niciodată să mă tratezi așa, să mă protejezi, să mă aperi. Totuși, ai făcut-o. Poate că acesta e motivul pentru care am confundat afecțiunea cu dragostea – cu iubirea ce ar trebui să existe între un bărbat și o femeie. Cunosc realitatea.

M-am maturizat brusc acum doi ani, când am avut suficientă minte și curaj să-mi recunosc greșeala și să rup logodna. Dacă asta nu-i înfruntarea realității, atunci ce-i?

Înnebunitor i se păru că el nu izbucni. Ba chiar începu să râdă. Îi venea să-l pocnească.

– Da, recunosc. Acum știu de ce ai rupt logodna – sau măcar motivul pretins. Sunt de acord că ai înfruntat realitatea cu acel prilej. Dar chiar și așa, n-ai făcut-o de una singură. Ai apelat la ajutorul lui Rudolf, la protecția lui, te-ai refugiat aici la rude, nu printre străini. Iar acum ești deranjată de faptul că acasă s-ar putea ca lucrurile să nu mai stea la fel, în caz că te vei întoarce vreodată. Vrei să ai mereu alternative, nu-i așa Theresa? Peisaje inedite, figuri noi, cineva care să te sprijine. Nu ți-a trecut prin cap că Trudi va îmbătrâni? Că la un moment dat s-ar putea să aibă nevoie de prezența nepoatei? Că dacă ai fi fost acolo, ar fi trăit mai mult? Nu-i stă în fire să accepte ca maică-ta să se chinuie cu două gospodării, tot anul. Sau cât mai are de trăit!

Theresa simțea un amalgam de emoții – mânie, durere, resentiment, tulburare. Nicicând nu-i mai vorbise astfel Murdoch. Chiar dacă o înșelase cu Anita, nu-l crezuse capabil s-o critice astfel, să-i găsească vină. Oare întotdeauna simțise așa și se stăpânise? Poate că sperase ca ea să se maturizeze. Să se fi bucurat, atunci când ea rupsese logodna, în loc să fie distrus?

Nu, fiindcă astfel avea șansa să se însoare cu Anita. Până la urmă, soțul Anitei se întorsese la ea. Când oare?

Ridică ochii spre figura lui hotărâtă, aspră. Era aproape și totuși foarte îndepărtată.

– Murdoch, când a revenit acasă soțul Anitei?

Nedumerirea lui era aproape comică. Rar se întâmpla ca Murdoch Gunn să nu-și mai găsească vorbele. Apoi spuse:

– Pentru Dumnezeu, la ce-ți trebuie să știi în clipa asta? Ce legătură are cu ce vorbeam adineauri?

Theresa era mulțumită. El se așteptase ca acuzele s-o zguduie. În loc de asta, acum i se părea că gândurile ei luaseră altă cale.

Așa-i trebuia! Poate că-i mai tăia din nas.

Totuși, el răspunse:

– Cam pe când ai plecat din Noua Zeelandă, cred. Probabil că au trecut cam doi ani. Și bine că a făcut-o. Despărțirea părinților are efecte rele asupra copiilor.

Da, pentru copii ar fi fost mai bine ca mama lor să nu divorțeze, căsătorindu-se cu altcineva. Așa gândea Murdoch, desigur. Poate că se lăsase vrăjit de ea, dar ca profesor avusese mereu ocazia să vadă efectele destrămării familiilor asupra celor mici. Poate că avea chiar regrete privind propria comportare. Simțea instinctiv că acum, Anita dispărând din peisaj și el aflând că ea nu urma să se mărite cu Rudolf, Murdoch va încerca să reaprindă focul stins. Așa erau bărbații – după un episod aprig, simțeau că ar trebui să se așeze la casa lor. Ei bine, n-avea nici o șansă.

Murdoch o urmărea cu atenție. Totuși, nu credea că el ar fi în stare să-i citească gândurile.

– I-am promis mătușii Evelina că mă întorc până la masa de prânz. Vrei să vii cândva să i te prezint?

– Am cunoscut-o deja și suntem așteptați împreună.

Nu îndrăzni să-și arate dezamăgirea.

– Știind că urma să vin, este ciudat că nu m-ai așteptat acolo, jos.

– Ei bine, ai făcut o ascensiune, nu-i așa, Theresa?

– Da, dar… spuse ea încurcată.

Murdoch întinse o palmă uriașă spre mâinile ei, care se odihneau pe masă.

– Ai vrut să fugi de toată lumea, nu-i așa? Să te retragi pe înălțimi, ca întotdeauna când erai torturată de gânduri. Tess, te-ai refugiat aici sus ca să-ți lingi rănile în singurătate?

– Ce răni? N-am urcat pe munte decât fiindcă voiam să fac mișcare, iar acesta este unul dintre traseele mele favorite.

– Ah, nu te mai ascunde de mine, Tess. Te cunosc mult prea bine. De ce nu recunoști? Eu nu m-am ferit, când m-ai abandonat. Mă tot întâlneam cu persoane care-mi cereau data nunții. Sau mă întrebau: "și

ce mai face Theresa?" Mă mulțumeam să le răspund: "ah, m-a respins. Acum, e în Austria. A cunoscut pe altcineva". Femeile nu procedează la fel? Cum ziceam, de ce nu ești capabilă să înfrunți realitatea?

Ochii ei deveniră reci, duri. În lumina aceea, păreau mai degrabă verzi decât căprui. Vorbi pe un ton egal:

– Ei bine, dacă ești atât de pregătit să înfrunți adevărul, vezi cum te descurci cu asta… este o ascensiune lungă pentru oricine, cu atât mai mult pentru un infirm.

El își lăsă capul pe spate și hohoti:

– Ah, Maria Theresa, gâsculițo! Niciodată n-am fost exagerat de sensibil în privința asta. În afară de asta… Se opri.

– În afară de ce?

– Nici măcar nu mi-ai recunoscut pașii, nu-i așa? Când m-am apropiat, traversând grădina.

Între sprâncenele ei apăru o cută.

– Nu – dar pe vremuri, în Ludwigtown, i-aș fi recunoscut, dacă te apropiai din spate. Nu s-ar putea spune că mă așteptam să-i aud pe vârful unui munte de lângă Salzburg, așa că – ah! Dintr-o dată pricepu adevărul. Murdo, n-ai șchiopătat! Cum se face? Oh…

Fără să-și dea seama, utilizase vechiul diminutiv afectuos. Îl privea uimită. El își împinse scaunul înapoi, se ridică, și făcu niște pași în direcția zidului străvechi ce împrejmuia curtea. Rămase acolo, privind peisajul incredibil de verde, pătat din loc în loc cu ferme, așezăminte mănăstirești și hanuri. Apoi, se întoarse zâmbind.

Nu se observa nici urmă de șchiopătat.

Reținerea dispăruse. Ochii Theresei erau din nou calzi, scânteietori.

– Magnific! Dar cum? Și de ce nu mi-a spus nimeni?

– Habar n-am. În Oamaru, am dat peste un chirurg priceput. A studiat pe aici câțiva ani și, fiind el însuși un împătimit al muntelui, s-a specializat în accidente specifice escaladei. Era o problemă complicată, dar cercetări recente au simplificat-o. Am fost perfect sănătos, în rest, așa că intervenția s-a soldat cu succes deplin. Peste un an, voi putea schia din nou.

Theresa schiță un gest de nepăsare.

– Asta n-are nicio importanță! De fapt, nu-mi place ideea de a te supune din nou riscului. Cel mai important este că acum poți să alergi. Să joci crichet. Nu era prea distractiv să alerge altcineva în locul tău, nu-i așa?

Pentru o clipă, în ochii lui apăru o strălucire ciudată.

– Noi doi mergeam la schi, nu la crichet. Iar în Austria, ăsta-i sportul cel mai important.

– Dar crichetul era pasiunea ta. Chiar credeai că am să mă gândesc întâi la schi? Tare egoistă mă mai crezi!

Nu-i ceru scuze, ci se mulțumi să spună:

– Ei bine, aici schiul este mai util. Va mai trece niște vreme până să pun iar mâna pe un baston de crichet.

– Asta înseamnă că intenționezi să rămâi o vreme aici? Să predai? Să-ți petreci sezonul de iarnă?

– Da, de ce nu? Ai idee de vreun post vacant?

– Deocamdată, nu. Dar te-ai putea interesa. Se hotărî să schimbe subiectul. Unde stai?

– La pensiunea Doktorwirt din Salzburg Aigen. Indată ce a auzit, mătușa ta a sugerat că aș putea să mă mut aici, acum că Anton s-a însurat și-i la casa lui. Presupun că n-ai nici o obiecție?

Răspunsul sună la fel de nonșalant.

– Nu, bineînțeles. O să-ți placă mâncarea făcută de mătușa Elvira. Ștrudelul cu mere și șnițelele vieneze sunt neîntrecute, iar vinul și cârnații de casă parcă ar fi de pe altă lume. Nu trebuia să-l lase să-i observe groaza produsă de perspectiva de a locui sub același acoperiș.

– Bine. Apropo, spunea că această scrisoare de acasă tocmai a sosit. Vârî mâna în buzunar și puse plicul pe masă.

– Încă una, izbucni ea alarmată, atât de curând – ah, sper că…

– Scuze. Nu conține vești proaste, fiindcă nu vine de la Cloudy Hill. Am reținut adresa expeditorului. Este de la Gwenda Lloyd, privește! Întoarse scrisoarea. N-ar fi trebuit să utilizez cuvântul "acasă". Voiam să spun Ludwigtown. Gwenda este tot secretara școlii?

– Da, îmi scrie destul de des. În felul ăsta sunt mereu la curent cu bârfa, cu ce se întâmplă printre profesori și elevi. Te deranjează dac-o citesc?

Deschise plicul cu mânerul unei linguriţe. Era mai puţin mare ca de obicei, însă dintre pagini căzu o foaie împăturită. O cercetă repede, curioasă, o întoarse și, văzând titlul, scăpă o exclamaţie de surpriză. Automat, vârî hârtia încă împăturită în buzunarul de la piept. Era o cerere adresată Comisiei de Învăţământ. Ce naiba pusese la cale Gwenda?

Află destul de repede și trebui să-și înăbușe impulsul de a se îndepărta de Murdoch. Gwenda îșI explica succint ideea. Unul dintre profesori fusese obligat să plece din cauza unor probleme familiale. Aveau nevoie de cineva care să predea germană, engleză și istorie. Oare nu dorea să se întoarcă acasă? Dacă da, și ar cam fi fost vremea s-o facă, după doi ani de vânturat lumea, postul părea special creat pentru ea. Sigur, nu exista nici o garanţie că-l va primi, dar încercarea n-avea cum să-i strice, așa că adăugase formularul de cerere.

"Îmi închipui că te simţi minunat, Tess, și de fiecare dată când primesc vești de la tine, încep să mă mănânce tălpile, dar cu toate astea, uneori trebuie să simţi și haraeth. Desigur, mă apucă dracii când mă gândesc la năzbâtiile la care mă antrenai, dar poate că distanţa estompează emoţiile. Oricum, aș fi putut nimeri mai prost – după mine, răul cunoscut este preferabil celui pe care nu-l știi încă." Haraeth? Probabil, vreun cuvânt galez? Înainte de măritiș, Gwenda purtase numele Richards, dar se căsătorise cu un emigrant din Ţara Galilor și adoptase o mulţime de cuvinte ciudate. Totuși, acesta suna complet nou în urechile Theresei. Căută privirea lui Murdoch și-l chestionă:

– Cunoști limba galeză?

– Câteva cuvinte. Reţinute din lecturi. Sunt mai bine pus la punct cu celta, de la bunicul. Ce cuvânt cauţi?

– Haraeth.

– Sună frumos. Cred că înseamnă nostalgie. Dor de casă. Se potrivește în context?

– Da. Probabil că se interesează dacă nu-mi este dor de ținutul natal, de lacuri și de defileuri.

– Și îți este?

– Da. Cred că am să mă întorc cât de curând acasă.

Murdoch își manifestă imediat dezacordul.

– Imediat după ce am sosit? Urât din partea ta.

Teresa își plecă ochii, jucându-se cu foaia de hârtie, apoi spuse:

– Ah, vreo săptămână sau două, am să-ți arăt împrejurimile. Dacă nu revin la catedră când se termină vacanța, ar însemna că ai șansa să-mi iei locul. Cred că va fi nevoie de prezența mea la Cloudy Hill. Trudi nu s-ar fi gândit să se retragă la Invercargill, dacă aș fi stat acolo. Chiar tu ai spus-o.

– Într-adevăr. Figura lui era încruntată.

Se ridicară și porniră la vale, pe cărarea umbrită de copaci incredibil de bătrâni. Admirau peisajul înconjurător, fermecătoarele parfumuri ale naturii, cântul păsărelelor. Din când în când, se opreau să examineze plăcuțe cu denumirea latinească a arborilor.

La un moment dat, Murdoch o prinse de braț și-i făcu semn să tacă, nedorind să sperie o căprioară. Cu greu reuși Theresa să facă față apropierii, dar curând el îi dădu drumul. Ieșiră în poteca principală, care șerpuia pe lângă mânăstire, și se opriră la malul apei, parcă vrăjiți de imaginea fortăreței, perfect încadrată într-o fereastră a vegetației, dominând valea râului Salzburg de la aproape trei sute de metri înălțime, acolo unde, cu mai bine de o mie de ani în urmă, Sfânta Erentrudis își ridicase "zidirea Dumnezeiască".

O construcție de basm, un adevărat castel al viselor. Dedesubt, se aglomerau diverse construcții cufundate în tradiție, în legendă, în istorie… acoperișuri mănăstirești, turnuri de catedrală, al căror bronz era ascuns parțial de verde-cenușiul naturii. Peste tot se vedeau arbori, care-și dăruiau umbra răcoroasă turiștilor și localnicilor deopotrivă, copaci sub care copilul Mozart cântase de nenumărate ori.

Magia înconjurătoare o cuprinsese și pe Theresa. Se afla acolo, împreună cu Murdoch, sprijinindu-se de zidul acela, martor al atâtor secrete, al atâtor plimbări sau repausuri. Asta-i viața. Chiar dacă-ți refuză bucurii de durată, te regalează cu mici recompense, momente de care-ți vei aminti mereu. Curând, va fi la celălalt capăt al lumii, iar Murdoch va rămâne pe loc. Uneori, privind la Arrow River, în cheile singuratice și întunecoase, avea să-i revină în minte ziua aceea caldă, luminoasă, pe care o petrecuseră, în lumea veche. Uitându-se la steiurile ascuțite din Down Under, prin aerul cețos, își va imagina contururile de basm ale fortăreței din Salzburg.

– Nu-i nici urmă de nor, observă Murdoch.

Theresa nu-i răspunse, deoarece ochii i se împăienjeniseră, iar castelul îi dansa dinainte, parcă acoperit de rouă, sau cum îl văzuse adesea, îmbrăcat în cristale de zăpadă.

Apoi se scutură și își zise: "nu deveni sentimentală cu el! Te-a mai dus odată, o va face din nou. Femeile au naivitatea să creadă că bărbații se vor cuminți după căsătorie. Bine că te-ai hotărât să te întorci acasă. Este atât de dominator, atât de sigur pe sine și, ca întregul clan Gunn, atât de nemilos. Nu degeaba îl mai cheamă și Olave. Cei din familia Gunn nu ne-au adus decât necazuri."

Se afundară în străduțele întortocheate ale zonei comerciale, apoi urcară pe aleea unde Ernest, soțul mătușii Evelina, își expunea produsele din piele și panopliile de alamă cizelată, pe care le vindea hoardelor de turiști. Intrară pe ușa laterală și urcară scara îngustă din vechea casă răcoroasă, vecină cu cea unde, demult, Trudi își petrecuse copilăria.

Mătușa Evelina amesteca în oala cu supă. Da, chiar și într-o asemenea zi urmau să mănânce supă. Mai întâi îi tratâ cu un sirop de coacăze, delicios de rece, menit să le potolească setea. Le arunca priviri scurte, de parcă sosirea lui Murdoch era încununarea acelei fericite veri. Foarte neliniștită, Theresa recunoscu în lucirea ochilor ei speranța peținoarei amatoare.

Capitolul 2

Neliniștile sporiră pe măsură ce observa succesul lui Murdoch la toți membrii familiei. Mătușa Evelina era încântată de apetit, de silueta lui suplă și totuși robustă, de fluența relativă cu care vorbea germana, de bunul simț de a nu exagera cu independența, acceptându-i ospitalitatea. Unchiul Ernest își manifesta aprobarea tăcut, dar Theresa își dădea seama de impresia favorabilă pe care și-o formase, în vreme ce fumau amândoi pipă, într-un colț al încăperii.

N-aveau decât să-l păstreze, își zise ea, hotărându-se să se retragă, pe motiv că avea de compus niște răspunsuri. După-amiaza aceea prelungită o apăsa. Voia să recitească ambele scrisori, în liniștea camerei ei, deși era decisă să plece acasă, indiferent dacă obținea sau nu postul. Pusese deoparte destui bani de când lucra aici, așa că se putea dedica în întregime bunicii, fără să simtă nevoia unui salariu.

Înainte de a apuca să se retragă, Murdoch i se adresă:

– Vino cu mine până la hotel, Theresa. Cei de la Doktorwirt au un nokerl grozav – aseară l-am încercat – și le-am cerut să ne prepare câte unul pentru astăzi.

– Ți-ai cam luat riscuri, nu-i așa? Puteam să fiu ocupată. Nu stau acasă cuminte în fiecare seară, să știi.

Unchiul Ernest aruncă o privire pe deasupra ochelarilor cu rame metalice.

– Ai stat prea mult la soare, micuțo? Ești obosită și – care-i cuvântul ăla care-mi place așa de mult – plină de toane? Nu-i frumos, când acest tânăr abia sosit te invită să petreceți împreună.

Murdoch izbucni în râs.

– Este vorba de sinceritate, unchiule Ernest. Și faptul că ne cunoaștem practic de o viață. Scuze, Tess. Vrei să mă însoțești, în caz că nu ai nici un angajament prealabil?

– O întâlnire? chibzui mătușa. Sper că n-o să te certi cu Murdoch, din prima zi!

– N-am să-i dau ocazia, interveni Murdoch. Voia să spună că ar fi trebuit s-o întreb mai întâi, dacă nu cumva este invitată de altcineva la un nockerl, sau la un păhărel, sau la vreun concert de cameră. Theresa, ești liberă în seara asta și vrei să mă însoțești?

Pe ea o enervase faptul că Murdoch îi spusese lui Ernest unchiule. Ce tupeu! Împotriva voinței, declară:

– Păi, voiam să scriu acasă, dar…

– Dar ai să te duci sus, ai să-ți piepteni părul minunat, ai să te îmbraci, iar Murdoch va fi mândru de tine, la Doktorwirt, o sfătui mătușa.

– Mătușă, replică Murdoch, râzând, l-ai face fericit pe tata. Din cauza naționalității austriece, ne pronunți numele așa cum ar trebui. Diftongul "ch" sună la fel ca la scoțieni. La sași se aude un fel de "k".

Theresa se întoarse din prag.

– Murdoch, tatăl lui și toți cei din familia Gunn sunt niște atavici.

– Atavici… întrebă mătușa Evelina nelămurită, ce înseamnă asta? Este cuvânt pe care nu-l cunosc.

Theresa o privi cu seriozitate mimată și-i dădu explicații în germană.

– Înseamnă că au tendința să păstreze obiceiurile ancestrale, indiferent dacă-s bune sau rele. Iar clanul Gunn era recunoscut pentru combativitate și ferocitate. Și întâmplător, erau inamici tradiționali ai familiei Keith, din care se trage tata. Murdoch, cel din fața voastră,

poartă și pronumele puternicului și temutului strămoș, Olave the Black, rege al insulei Man și al celorlalte. O sclipire răutăcioasă apăru în ochii ei. De acolo i se trage comportamentul dictatorial.

Replica lui Murdoch veni în aceeași limbă, dar cu mai puțină fluență.

– Într-adevăr, am fost războinici și cruzi, recunosc, dar am mai avut o caracteristică – nu ne-am lovit inamicii când implorau milă! Asta am lăsat-o celor din clanul Keith. N-ar fi rău să-ți amintești, Theresa, că deviza voastră spune: "Adevărul învinge". Pentru o clipă, se înfruntară din priviri, iar sarcasmul dispăru din ochii ei. Urcă scara pe gânduri. Deci, Murdoch nu credea că renunțase la el din cauză că nu-l mai iubea. Trebuia să fie cu ochii-n patru. Nu-i mai rămăsese decât mândria, cea care o susținuse când aflase că l-a pierdut în favoarea Anitei.

Oare credea în continuare că se îndrăgostise de Rudolf? Că fusese abandonată? Destul de dureros. Sau poate bănuia alt motiv și venise să se lămurească? Oricum ar fi stat lucrurile, ei nu-i convenea. Dar ce mai conta? În câteva zile, se va afla pe drumul spre casă, iar Murdoch avea să rămână la Salzburg.

Mai bine să n-o dezamăgească pe mătușa Evelina în privința rochiei. Nu făcea parte din costumul național propriu-zis, dar îl sugera. Prin vesta până în talie, cu fireturi, prin coloritul roșu și verde, precum și datorită dantelei albe care tivea decolteul pătrat și adânc. Numai că Theresa nu pierdu prea multă vreme cu gătitul și cu pieptănatul părului bogat, de culoarea mierii. La fel de expeditiv se ocupă și de machiaj. Apoi, se așeză la măsuța de sub cornișă, completă formularul primit de la Gwenda, îl introduse într-un plic și lipi timbrele necesare. Puse plicul în poșeta împletită din piele de căprioară, o strânse la gură și se grăbi să coboare, ca o fată nerăbdătoare să plece la întâlnire.

Pe când intra în salon, clopoțelul vechi de la intrare sună. Unchiul Ernest coborî și reveni imediat, însoțit de doi tineri, Rudolf și Lisa, abia sosiți din prelungita lor lună de miere, petrecută în Noua Zeelandă, într-o stațiune de sporturi de iarnă, unde Rudolf, ca de obicei, fusese instructor.

Rudolf o prinse de mâini pe Theresa și o sărută ușor pe ambii obraji, fiind apoi îndepărtat de Lisa, care procedă la fel.

– O sărutare din partea mamei tale, Theresa, și alta pentru bunica.

– Dar… nu vă așteptam încă, se bâlbâi Theresa.

– Ah, adevărat, dar sezonul a început și s-a încheiat mai devreme. Competițiile s-au terminat și a venit dezghețul. Ne-am grăbit să ne întoarcem fiindcă doream să mai prindem un pic de toamnă, înaintea unui nou anotimp alb. Luna viitoare, frunzele copacilor de pe aici vor deveni aurii. Ah, dar mi-a plăcut Noua Zeelandă, Theresa. Cândva, sper, Rudi o să mă ducă acolo și vara. N-aș vrea s-o cunosc numai pe timp de iarnă. Se opri, dintr-o dată conștientă de prezența unui străin.

Ernest se duse să aprindă lumina, iar Evelina vorbi răspicat:

– Acesta este Murdoch Gunn, tot din Ludwigtown, Lisa. Abia a sosit.

Oricum, Lisa nu făcu legătura între nume și persoana fostului logodnic al Theresei. Era copleșită de fericire.

– Ce bine că Theresa are ocazia să întâlnească pe cineva de acasă. Cu toată dragostea noastră, uneori mi-am închipuit că trebuie să-i fie foarte dor să zărească o figură cunoscută. Cât despre mine – îl privi în ochi pe Murdoch – îi datorez prezenta mea fericire și căsătoria. Am fost o fraieră. M-am certat cu Rudi. Ba chiar mi-am închipuit că mă îndrăgostisem de altcineva. Abia când el și-a făcut apariția însoțit de altă fată și am crezut că-l pierdusem, mi-am dat seama că numai pe el îl iubeam. Și ce să vezi? Jucau teatru! Nu-i așa că Rudi s-a dovedit șmecher? El a pus totul la cale. Și eu care-l credeam lipsit de romantism! Bănuiam că mă desconsideră. Iar el a făcut toate astea pentru mine. Și Theresa a fost – cum spuneți voi? – fată de gașcă? Chiar și după aceea, Rudi n-a vrut să se însoare imediat – zicea că trebuie să fiu sigură, de data asta.

Figura lui Rudi era indescifrabilă. El și Murdoch se mai întâlniseră. Cuprinse umerii Lisei cu un braț și spuse:

– Iartă-ne vorbăria. Lisa este ameţită de bucuria revenirii acasă. Mă bucur să te văd, Murdoch.

Nici acum Lisa nu pricepu.

– Ah, îl ştii deja pe Murdoch, Rudi? Ce drăguţ. L-ai întâlnit cu ocazia altei vizite?

– Ne cunoaştem destul de bine, interveni Murdoch. Ai mei au stat în Ludwigtown aproape toată viaţa, aşa că îmi petrec mai toate vacanţele acolo. Tatăl meu a fost director la liceu. Uneori, când cabana de lângă lac a părinţilor mei era ocupată de turişti, stăteam la bunica ei. Theresa a predat acolo, după ce şi-a terminat studiile.

– Ah, Trudi? izbucni Lisa. S-a purtat atât de frumos cu mine. Este o femeie minunată. Nici nu-ţi vine să crezi că are peste şaptezeci de ani.

– Din păcate, se pare că începe să-şi piardă luciditatea, spuse Murdoch. Theresa tocmai a primit veşti de acasă.

Rudolf scoase o exclamaţie de neîncredere, iar Theresa începu o explicaţie:

– Greu de crezut, nu-i aşa, dar… apoi îşi dădu seama că Rudi nu era atent, ci îl privea pe Murdoch pe deasupra capului ei. Cel puţin, asta îşi imagină. Însă el îşi coborî privirea şi aprobă:

– Într-adevăr, greu de crezut, dar aşa decurg lucrurile. Puţine simptome vizibile, dar probabil că e vorba despre mici hemoragii cerebrale, posibil de categorisit ca atacuri incipiente de apoplexie. Dar ce conversaţie tristă! Trudi ar fi prima să ne dojenească, ar spune că asta-i viaţa şi că şi-a trăit-o pe a ei din plin. Dacă Murdoch abia a sosit, ar trebui să sărbătorim evenimentul, să ieşim împreună undeva.

– Theresa şi cu mine avem o masă reţinută la Doktorwirt – o petrecere foarte modestă, doar o sticlă de vin şi un Salzburger Nockerl. N-aţi vrea să ne însoţiţi? Aş putea suna să-i anunţ că suntem patru. Am zis bine? Germana mea este de grădiniţă, nici pe departe ca a Theresei.

Pătrunseră în atmosfera de poveste a oraşului, cu fortăreaţa ce veghea de pe malul opus, cufundată într-o lumină verzuie,

nepământeană, părând să plutească printre stele, iar dedesubt, acoperișul catedralei ieșea în evidență cu reflexiile lui argintii, aurii sau roze.

Coborâră de-a lungul străduțelor întortocheate, iar la un moment dat Theresa spuse:

– Vă rog să mă așteptați o clipă, trebuie să trimit o scrisoare, și se îndepărtă imediat. După ea, o hotărâre, odată luată, trebuia urmată cu orice preț.

La întoarcere, i se păru că ceilalți schimbaseră brusc subiectul conversației purtate pe un ton scăzut. Spera ca Lisa să nu-i fi pus lui Murdoch întrebări stânjenitoare. Nu trebuia să-i mai lase singuri. Dar până acum, probabil că Rudolf prinsese ocazia de a-i șopti că vizitatorul era cel cu care Theresa fusese cândva logodită.

Plimbarea alături de Murdoch prin fascinantul oraș îi furniza o plăcere chinuitoare. Salzburg, noaptea, în august, degaja o veselie și un freamăt unice. Aproape toți trecătorii purtau în ochi speranță… Era vremea festivalului și în toate piețele se auzea muzică. Artezienele își susurau melodiile fără sfârșit, stropii de apă prindeau reflexiile stelelor, oamenii se plimbau îmbrăcați de sărbătoare, femeile purtau costume pe măsura ocaziei, după tradiția austriacă, sau rochii lungi de seară, cu eșarfe subțiri pe umeri, coliere strălucitoare și cercei.

Trecură podul, o luară la stânga și traversară spre stația de autobuz. Murdoch izbucni în râs:

– Pe mine continuă să mă dezorienteze circulația pe dreapta. Am senzația că ar trebui să așteptăm pe celălalt trotuar, pe malul râului.

Coborâră din autobuz și porniră de-a lungul bulevardului mărginit de ronduri de flori care ducea la Doktorwirt.

– Ascultați, îi atenționă Murdoch, iar ei se opriră. Dintr-o casă se auzea melodia "My Favourite Things", din "The Sound of Music", cântată la pian. Cât de bine se potrivește, continuă el, chiar în orașul unde locuia familia von Trapp.

– Credeam că noi ar trebui să-ți spunem asemenea lucruri, declară Rudolf, zâmbind. Mi se pare că ai venit așa cum se cade, înarmat cu

toate informațiile, Murdoch. Probabil că ne cunoști trecutul, poate chiar mai bine ca noi.

– Păi, doar predau istorie. Și desigur, trăind în Ludwigtown, cunoaștem despre Austria mai mult decât despre oricare altă țară europeană. Am studiat împreună foarte mult, nu-i așa Tess? În podul casei lui Trudi, pe timpul vacanțelor școlare. Trudi obișnuia să ni se alăture, adăugând o mulțime de legende și întâmplări, celor pe care le aflam din cărți. Am citit despre Maria Tereza, bineînțeles, și despre domnia ei, atât de luminată pentru epocă. Cred că știți, Theresa a fost botezată după ea. Cu greu îmi venea să accept că-i văd palatul, când am vizitat Schloss Schonbrunn, la Viena. L-ai văzut, Theresa?

Amintirile duioase ale trecutului o copleșiseră. Da, îl vizitase, de una singură. Nu cu Murdoch. Imaginația o purtase înapoi în timp, în podul cu aspect austriac, construit de un străмoș îndepărtat, cu micile ferestre deschise spre vântul ce șuiera prin trecătoare.

Dedesubt, tata, Joe – de fapt Josef – și Bill – de fapt Wilhelm – se străduiau să găsească vreo oaie capabilă să adopte mieii părăsiți și aveau răbdare cu Brenda, sora mai mică, cea care mai mult îi încurca. Bunicul Theresei, Emil, culegea narcise din livadă pentru Trudi. Parcă-l auzea pe Murdoch spunând: într-o bună zi, Trudi, am s-o duc acolo, să vadă totul cu proprii ochi. Vom poposi la "Mirabell Gardens" să ascultăm muzică de cameră, așa cum făceai pe vremuri. Ne vom aminti de tine și de seara asta.

Amândoi văzuseră palatul, dar separat. Amintirea dulce-amăruie era prea dureroasă. Theresa se bucură să părăsească aerul înmiresmat al serii, intrând în atmosfera prietenoasă, generată de lambriurile de la Doktorwirt și de băncile de lemn aranjate împrejurul meselor.

Bineînțeles că se cânta, incomparabil și spontan, iar unii dintre comeseni țineau ritmul lovind cu halbele în mesele de lemn pătate cu bere. Apăru apoi un bărbat mai în vârstă, cu figură lătăreață, bronzată, semănând ca două picături de apă cu busturile sculptate pe care le vindea unchiul Ernest, și începu să cânte valsuri de Strauss, acompaniindu-se cu o armonică hexagonală.

Cu toată înghesuiala, dansară printre banchete, în veselia generală.

De multă vreme nu mai fusese ținută-n brațe de Murdoch și trebui să-și reamintească de nenumărate ori că gestul nu mai purta vechea semnificație. Era la fel și totuși atât de diferit. Obrazul lui nu se mai lăsa mângâiat de părul ei, atingera mâinii era ușoară, impersonală, și n-o strângea mai mult ca pe oricare altă parteneră. Totuși, pentru o vreme, se simți ca-n rai.

Ieșiră pe terasă, să se răcorească și să-i privească pe norocoșii care se bălăceau în piscină. Erau împresurați de crestele munților, iar farmecul nopții era sporit de glasuri fericite și râsete.

Murdoch dispăru câteva clipe, dar reveni și zise:

– Am reușit să împrumut niște costume de baie. Ce spuneți?

Invitația părea irezistibilă.

– Ești un fel de magician – scoți costume de baie din joben – cum reușești? întrebă Lisa.

Tonul Theresei era oarecum tăios.

– E vorba doar de șarmul lui ucigător. Nici o mirare că femeia responsabilă cu acei turiști s-a dat peste cap să-i împlinească cererea. De nenumărate ori și-a netezit astfel drumul. Nu se știe să fi eșuat vreodată.

– Ah, dar a existat o excepție care să confirme regula, comentă Murdoch suav.

Se lăsă o tăcere stânjenită. Theresa știu că ar fi trebuit să-și muște limba. Ce fraieră fusese!

– Ei bine, fetelor, spuse Rudolf, schimbați-vă în camera lui Murdoch – dar nu pierdeți vremea. De cum a adus Murdoch vorba despre scăldat, căldura a devenit insuportabilă. Îți vine să crezi, Lisa, că acum două săptămâni curățam zăpada de pe schiuri?

Theresa se gândi că, dacă fuseseră la Coronet Peak cu doar două săptămâni în urmă, capitularea lui Trudi se petrecuse într-adevăr peste noapte. Își imaginase că plecaseră mai devreme.

– Într-adevăr incredibil, râse Lisa. O să-mi prind părul deasupra capului și voi avea grijă să nu mă scufund. Ce zici, Theresa?

Ea scutură din cap, pletele bogate legănându-i-se dintr-o parte în alta.

– Ador să simt apa prin păr și, din cine știe ce motiv, al meu se usucă foarte ușor.

Se întoarse purtând un costum din două piese, purpuriu, cu o terminație dantelată a sutienului.

– Seducător, aprecie Murdoch, întâmpinând-o pe coridor. Ar genera un model complicat de bronzare, cred.

Theresa simți că-și pierde respirația, dar trecu peste dificultate și răspunse destul de natural:

– Asta cu toate că ne scăldăm la lumina lunii.

– Mai bine zis, a stelelor. Nu este lună.

Theresa decise că așa era mai bine. Murdoch și lumina lunii avuseseră întotdeauna un efect puternic asupra ei. Nu mai avea decât un lucru de făcut, s-o ia la fugă. Austria și mai ales Salzburg erau locuri mult prea romantice. Munți, lună, muzică de cameră, serate Strauss, lacuri și cascade, străduțe întortocheate unde lumina pătrunde piezișe, obligându-te să umblii aproape de însoțitor; miresme și adieri de zefir, precum și grația delicat-simetrică a construcțiilor create de niște arhitecți ce se pricepuseră să scoată poezie din piatră seacă. Nu, bineînțeles că n-avea cum să mai rămână în Austria, acum, după venirea lui Murdo!

O prinse de mână pe Lisa și alergă ușor spre piscină, apoi ridică brațele deasupra capului și plonjă în apa delicios de răcoroasă. Când ieși la suprafață, îl găsi pe Murdoch alături. Erau mai puțin de o duzină de înotători, toți într-o dispoziție jucăușă. Se scufundau ca niște delfini, bucurându-se de mângâierea răcoroasă.

Theresa era mulțumită că, spre deosebire de lumina crudă a zilei, acum putea profita de întunericul complice pentru a studia din când în când trăsăturile lui Murdoch. Deși erau gravate pentru eternitate în memoria ei, atunci când ochii îi zăboveau pe acele trăsături simțea din nou încântare. Nasul acvilin se ridica deasupra buzelor severe, care însă se puteau relaxa instantaneu într-un râs de nestăpânit. Părul șaten

închis, sârmos, cu aspect agresiv, acoperea o frunte largă; avea pielea bronzată, ochi căprui-închis, ce păreau aproape negri, și o bărbie pătrată, sugerând bunăvoință dar și încăpățânare… pe care Theresa o sărutase atât de des. Fu străbătută de un fior.

– Hei, revino printre noi, Tess, auzi ea glasul lui Murdoch. Pe unde hălăduiești… cu privirea pierdută-n depărtare? Vocea i se aspri puțin. Erai înapoi, în Noua Zeelandă?

– Da, lângă Awhitu.

I se păru că maxilarul lui se contractă.

– Chiar trebuie? Să tânjești după Noua Zeelandă exact în momentul sosirii mele?

– Nu-i de acum, ridică ea din umeri. De multe ori mi-a fost dor de casă. Uneori, parcă aș fi o emigrantă. Inima mea este împărțită. Iubesc Salzburgul din tot sufletul. Probabil că-i vorba despre acea memorie ancestrală. Este locul natal al strămoșilor mei. Sunt ca Anna, despre care se spune că a păstrat Austria mereu într-un colțișor al inimii. Bună parte din acest sentiment a fost ascuns pe timpul primului război mondial. Pe atunci, era deja bătrână și foarte tristă, se spune. Dar a fost grozav că a trăit suficient cât să fie martoră la căsătoria nepotului ei cu Trudi. Toți au trăit atât de mult, încât credeam că și Trudi va fi longevivă.

– Nu-i obligatoriu, spuse el cu blândețe. Totuși, am fost mereu convins de același lucru. Probabil că schimbarea s-a produs foarte repede. Doar… Păru a nu mai dori să termine fraza. Apoi, la insistențele ei, cedă: uneori, oamenii înfruntă vremea, neîmbătrânind. Dar când își dau seama că trebuie să se mute, dintr-o dată spiritul lor cedează.

– Asta e și convingerea mea, replică Theresa. Nu trebuie permis ca așa ceva să se întâmple cu Trudi. Se întoarse spre Lisa și-i strigă: hai să ieșim și să ne îmbrăcăm.

Mai bine să grăbească sfârșitul acelei seri, să-și amintească propriile responsabilități. Vraja avea să se rupă la lumina zilei. Nu-și putea permite slăbiciuni. Știa prea bine că Murdo avea puterea s-o orbească

în privința propriilor lui slăbiciuni. Iar cea despre care era vorba nu putea fi tolerată – infidelitatea.

***

A doua zi, când mătușa Evelina o trezi, îi observă pe obraji urmele lacrimilor. Plânsese în somn. Așa că mătușa nu trase perdelele, lăsând să pătrundă lumina soarelui doar când vântul le ridica.

– Încă o zi înăbușitoare, liebling, dar foarte frumoasă. Când Murdoch se va întoarce cu bagajele, ați face bine să așteptați înserarea ca să ieșiți la plimbare. Oricum, zicea că n-o să apară decât după-amiază târziu. În dimineața asta, urcă pe Untersberg, cu un grup de la pensiune. Îmi spunea că probabil ai fost acolo de nenumărate ori.

Chiar fusese – ah, dar cât de proastă putea fi! Fără îndoială că se distra de minune cu tânăra aceea atrăgătoare din Canada, care-i împrumutase costumul de baie purpuriu. Hmmm. Murdoch nu dusese lipsă de companie feminină, niciodată. Oare s-o fi întâlnit aici? Poate că Theresa se amăgea doar că el intenționează să reaprindă focul din cenușă? Oricum, n-avea nici o importanță, fiindcă era decisă să plece. Nu pentru că ar fi fugit de propriile sentimente. Nici vorbă. Nu conta decât Trudi și nevoile ei. Trudi care se gândea să se refugieze departe de tot ce iubise. Ca în poezia pe care Theresa, încă fetiță, o copiase în primul maculator. Dar n-o s-o recitească acum. N-avea nevoie de nici un stimulent. Făcuse deja primul pas, completând formularul și punându-l la poștă.

În dimineața asta, va profita de ascensiunea lui Murdoch pe Untersberg, se va duce în oraș și își va reține un bilet pe ruta München-Londra și mai departe, spre Noua Zeelandă. I-ar fi plăcut să aibă câteva zile în care să-și ia rămas-bun de la Londra, care-i plăcuse atât de mult, dar nu îndrăznea să întârzie, fiindcă Trudi s-ar fi putut să nu mai aibă vreme.

Floare la ureche. Funcționarii companiei aeriene erau de o eficiență extremă. Pentru ei nu era decât încă o operațiune de rutină, deși peticul de hârtie cuprindea decizii care ar fi putut afecta întreaga viață a Theresei. Avu norocul ca vaccinul contra variolei să fie încă valabil.

Confirmarea urma să vină imediat. Când ieși din agenție, totul era stabilit. Avea să plece peste trei zile. Mai bine așa. Se va întoarce acasă, iar după prânz îi va scrie directorului, care era plecat într-o excursie în Iugoslavia.

Nu-i vestise pe cei de acasă, așa că urmau să aibă o surpriză plăcută. Totuși, motivul real era că bănuia că aflaseră despre sosirea lui Murdoch în Austria și i-ar fi telegrafiat s-o oprească. Nu știa precis cât de mult cunoșteau despre mișcările lui, fiindcă îl crezuseră în Canada, când se afla deja la Londra. Tatăl și mama lui locuiau acum în Dunedin și încă nu renunțaseră la speranța unei împăcări, era convinsă. Hetty Gunn și Elizabeth Keith fuseseră întotdeauna prietene apropiate. Deci, se va întoarce acasă neanunțată.

Le va spune mătușii Evelina și unchiului Ernest, dar o să-i oblige să păstreze secretul, cerându-le să nu-l pună la curent pe Murdoch până în ajunul plecării, pretinzând că nu vrea să strice surpriza celor de acasă.

Între timp, trebuia să încerce să nu se mai simtă din nou dezrădăcinată. N-avea decât să viseze la bucuria reîntâlnirii cu Trudi, cu părinții, cu Brenda. Să evite gândul la Salzburg, chiar mai drag acum, că venise și Murdo. "Ah, blestemată treabă, nici să nu te aud, Theresa, fraieră cu cioc!"

În loc de asta, se va concentra asupra dragei Trudi, care plănuia să părăsească Cloudy Hill, nedorind să-i stea pe cap lui Elisabeth la bătrânețe. Se ridică de la măsuța de lucru, deschise ferestrele mai larg, le fixă și își roti privirea asupra orașului îndrăgit.

Scoase un carnețel. Era primul ei jurnal. Se așeză din nou la masă și începu să-l răsfoiască. Iată. Poemul care descria perfect sentimentele lui Trudi. Fusese scris de o tasmaniană, Norma L. Davis, dar se potrivea de minune.

LA POALE DE MUNTE

Inima-mi ușor s-ar frânge
De-aș fi pe-aiurea izgonită
Unde cerul șes răsfrânge
Fără umbră de pisc, albită.

N-aș suporta s-ardic oblonul
Fereasta largă s-o deschid
De n-aș zări mereu cotlonul
De-un verde magic de molid.

Apusul înroșit n-aș suporta,
Câmpul întins mi-ar fi fatal,
Captivă, ființa mi s-ar vătăma
În dor nespus de muntele natal!

Sub fereastră, un camion se strecura pe străduța îngustă, așa că nu auzi ușa deschizându-se și nici pașii lui Murdoch pe covor. Camionul se opri, iar umbra vizitatorului se întinse asupra paginii. Theresa ridică ochii, surprinsă.

– Sper că nu te-am speriat, spuse el. Am bătut la ușă și am intrat, dar n-ai auzit din cauza zgomotului. Privirea lui se îndreptă spre caiet. Ah, ți-ai adus jurnalele?

– Da, nu mă despart de ele. Fac parte integrantă din mine. Îmi amintesc de Theresa cea tânără, vulnerabilă, adesea naivă. Mă ferește să devin pedantă. Când ai zilnic de-a face cu elevi, este bine să-ți amintești cât de groaznic de lipsit de tact, de înfocat, sau pur și simplu cât de stupid erai!

Își ridică ochii asupra lui. Din această poziție, sprâncenele stufoase nu reușeau să-i mascheze expresia. Arăta aproape la fel ca ieri, candid, deschis.

– Nu-mi amintesc nici o stângăcie. Parcă văd grația, mila… da. Însă pe atunci, îmi plăceai așa. Stupidă? Ei bine, da, adesea, dar cine nu-i într-o asemenea situație.

Își dorea nebunește să nu se oprească. Iar el n-o făcu. Apelă la filozofia ei.

– Este bine să ai capacitatea de a-ți aduce aminte asemenea lucruri… cât sunt de sensibili cei tineri, groaza de ironie, de a-și exprima propriile sentimente, dorința nebunească de a face parte din turmă, de a nu se diferenția de grup. Rânji, iar figura bronzată i se încreți. Uneori, poate fi un mare dezavantaj. De nenumărate ori, furia mea s-a topit în fața unei scuze aberante, pe care-mi aminteam că am folosit-o eu însumi, ca să nu dau de gol vreun coleg vinovat. Mi s-a întâmplat să simt că era un motiv perfect legitim – sau ceea ce pare legitim unui copil – chiar dacă pentru un adult adevărul este cea mai bună politică.

– Ce mai director vei ajunge cândva, izbucni Theresa, impulsiv, ca tatăl tău.

Ochii lui clipiră ciudat și-și feri privirea. Apoi reluă:

– Ei bine, deocamdată, sunt mulțumit cu situația de a nu avea o slujbă fixă. După atâția ani dedicați școlii, este o schimbare importantă. Dat tu – ți-a ajuns? Ai văzut lumea veche și, judecând după poemul recitit, te gândești să te întorci acasă. Ironie, nu-i așa?

Glasul ei era clar, ochii căprui aveau luciri verzi – oare era conștientă? – lucru adevărat de câte ori se simțea tulburată.

– Ce rost are ironia? Am fost plecată doi ani. Poate că am simțit chemarea depărtărilor. Nu trebuia să coincidă cu mișcările tale.

– Dar ar fi fost extrem de plăcut, replică el. Am fi vizitat o parte din Europa, Marea Britanie, ne-am fi rezolvat neînțelegerile – precum Rudi și Lisa – și ne-am fi întors pregătiți să ne stabilim.

– De ce? izbucni ea. Dă-mi măcar un singur motiv! Ți-am destăinuit pricina despărțirii. Părerea mea nu s-a schimbat. Te așteptai ca sentimentele vechi să învie brusc, în momentul apariției tale?

– Nici vorbă, declară el dând nonșalant din mână. Amândoi suntem mai maturi și-i greu de crezut că ne vom lăsa transportați în trecut. Dar gusturile noastre nu s-au schimbat. Faptul că suntem suflete pereche n-ar trebui să cântărească mai mult decât o iubire carnală, trecătoare? Majoritatea oamenilor se potolesc, mai devreme sau mai târziu. Am crezut că s-ar putea să-ți fi trecut, până acum.

Privind în jos, descoperi cu groază că pumnul începuse să i se încleștеze și făcu un efort să se relaxeze. Spera că el nu observase. Voia să răspundă la detașarea lui cu aceeași monedă. Ridică din umeri și râse.

– Cu siguranță, ți-ai cam ieșit din formă, Murdoch. Când erai mai tânăr te exprimai mai fluent. Erai maestru în folosirea forței cuvintelor. Vorbe capabile să farmece o femeie. Ceea ce tocmai ai spus nu face decât să înlăture toată aura romantică. Norocul este că nu-mi mai pasă. Dar pentru cazul că vrei să faci declarații altcuiva, cât ești încă în Europa – sau oriunde – te sfătuiesc să nu te mai arăți atât de prozaic.

– Ah, mulțumesc. Amabil din partea ta. Numai că știu foarte bine ce așteaptă să audă oricare altă femeie.

– Sunt convinsă, se lăsă trădată Theresa de un impuls de moment.

– Nu mă întrerupe. Voiam să spun că fiecare femeie are dreptul la o singură declarație de iubire. Tu ți-ai primit dreptul… cândva, Tess, în cel mai romantic mod pe care l-am putut imagina. N-am să mă repet – există limite. Dar – își vârî mâna în buzunar, scoase un obiect și-l depuse pe jurnalul deschis, la mijlocul poemului.

Un inel cu smarald mare, de formă pătrată, greu. Se legănă o clipă sub privirea fascinată a Theresei, apoi rămase nemișcat, părând să amplifice lumina pătrunsă pe fereastră, strălucind ca ochiul unei feline din junglă. Numai că smaraldul se presupunea că reprezintă iubirea adevărată.

Simțea că-i lipsește aerul. Așteptă o clipă, inspirând cu nesaț, dar cât mai pe neobservate, întinse mâna, ridică inelul și i-l înapoie. Înainte de a-l lua, el o privi câteva clipe.

– Îți mulțumesc, spuse ea automat, dar nu.

– Bine. Cu greu s-ar fi putut arăta mai laconic. Fără îndoială, cei doi ani îl schimbaseră. Pe vremuri, era foarte vorbăreț. Dicția, argumentația logica și o anumită elocvență poetică o fermecaseră întotdeauna pe Theresa. Totuși, se schimbase. Vechea sa putere de convingere ar fi putut transforma toate întâmplările trecute în ceva nesemnificativ. Poate că dimineața aceea, în Ludwigtown, când îl văzuse ieșind din casa Anitei, cu toată dezamăgirea și suferința pe care i le produsese, ar fi părut de domeniul trecutului, fără importanță pentru prezent sau viitor.

– Păi, dacă tot ai adus inelul, ai putea ține seama de vorbele mele. Acum, că ți-ai spus păsul, putem să ne întoarcem la un comportament normal. N-am avut de suferit și nici răni de vindecat, după cum ți-am mai spus. Poate că dorința de a mă consola reprezintă o reminiscență a tinereților tale. Ți-a plăcut mereu s-o faci pe cavalerul, nu-i așa? Poate căutai astfel o ieșire demnă din încurcătură. Știi ceva, Murdoch Gunn? Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie dacă lumea crede că Rudolf m-a abandonat. Oamenilor le place să emită ipoteze. N-au decât! Mă doare-n cot! Dar chiar pentru un cavaler pribeag, motivul propunerii tale pare cel puțin ciudat. Sau oi fi avut altul?

– Neesențial, dacă am avut sau nu. Probabil că mi-ai putea pune în cârcă vreo jumătate de duzină de mobiluri. Mai târziu, s-ar putea să-ți treacă prin minte și că mi s-a oferit un post directorial la întoarcere și că am considerat preferabil să fiu căsătorit pentru o asemenea poziție.

Vocea ei era înșelător de egală.

– Dar de ce ți-a cășunat pe mine? Întotdeauna te-ai descurcat grozav cu femeile. Erau vreo două-trei care s-au înverzit când ne-am logodit.

Chicotul lui sună perfect natural.

– Hm, poate că da. Dar să nu uiți că am sărit binișor peste treizeci de ani și majoritatea femeilor de vârsta mea sunt deja măritate. Am pierdut o groază de vreme, așteptând să-ți termini studiile, mulțumindu-mă cu statutul de amic devotat. Apoi, am crezut că meriți să capeți experiență profesorală, fără alte îndatoriri domestice – sau materne. Așa că era normal să scap câteva ocazii.

– Ce mojicie! De parcă ți-aș datora ceva. De exemplu, să-ți compensez timpul irosit, devenind soție de director.

– Poate că-i mitocănesc, dar nu-mi fac griji. Ne cunoaștem destul de bine, ca să vorbim fără ocolișuri.

– N-am nici o remușcare. Ți-aș fi făcut mult mai mare rău, dacă n-aș fi găsit curajul să-mi recunosc greșeala.

– Posibil, dacă ne luăm după aparențe, dar sunt convins că nu era o eroare.

Theresa sări în picioare, fără pic de nonșalanță, ochii ei aruncând fulgere.

– Ah, pungaș nesuferit! Domnul poate-tot! Poate că n-ar fi fost o greșeală pentru tine, dar pentru mine era cu siguranță. În clipa asta, îmi dau seama cât de înțeleaptă am fost rupând logodna. Acum, du-te…

Chiar atunci, auziră vocea mătușii Evelina de pe palierul scării spiralate.

– Am preparat ceai proaspăt, foarte bun, din cel adus de Murdoch. Avem și niște ștrudel. Veniți să gustați.

Tensiunea dispăru brusc. Orice sfadă își dădea obștescul sfârșit în prezența Evelinei. Radia bunătate și ar fi fost distrusă să știe că pereții casei ei ar putea adăposti ceva care să semene a discordie. Se priviră unul pe celălalt ca niște copii rușinați și coborâră râzând. Dar Theresa constată că îi tremurau genunchii.

Întreaga atmosferă contribuia la destindere. Anton și mireasa lui, Barbara, veniseră la cină, încântați de ideea de a cunoaște încă un neozeelandez, iar unchiul Ernest sculpta o bucată de lemn, în colțul lui, cu degete de artist.

De parcă ar fi simțit în ce dispoziție se afla Theresa, Barbara se apropie de pianul lustruit și începu să cânte suav, la unison cu pacea orașului cuprins de înserare.

– Când a venit aici, Theresa ne-a povestit că ești un pianist foarte bun, Murdoch. De asemenea, că te pricepi la cântece neozeelandeze ca orice băștinaș maori, spuse tanti Evelina.

– Exagera, râse Murdoch. Când eram mic, tata a predat la o școală din Waikato, în insula nordică, unde majoritatea elevilor erau maori, iar eu am făcut parte din cor. Totuși, n-am energia și intonația specifice, care dau tot farmecul cântecelor lor. Dar am să încerc.

Se așeză la pian și, în vreme ce degetele lui mângâiau clapele, Theresa resimți nostalgia – haraeth – anilor trecuți. Pe vremea când el îi cânta melodii maori…

După-amiaza în familie se dovedi plăcută, relaxantă. Seara, în strada acum pustie, după ce ieșiseră să-i conducă pe Barbara și pe Anton, Evelina și Ernest îi spuseră noapte bună lui Murdoch, a cărui cameră se afla la primul etaj. Theresa se grăbi să intre, în vreme ce bătrânii urcau deja spre dormitoarele de la mansardă.

Se apucă să-i aștearnă culcușul lui Nikolaus, uriașul motan tărcat. Apoi ieși în holul strâmt. În vreme ce punea piciorul pe prima treaptă, ușa lui Murdoch se deschise, iar el privi cu ochii mijiți în holul abia luminat. Pe întuneric, părea mai bătrân, mai obosit.

– Tess? șopti el. Tess…?

Îl privi peste umăr, îndepărtându-și de pe urechi bogatul păr auriu, foarte slab ondulat. Stătea pe loc, astupând ușa cu umerii largi, privind-o și așteptând ca ea să-și retragă piciorul și să vină spre el. Dar Theresa nu îndrăznea.

– Ne vedem mâine dimineață, Murdoch, spuse ea încet. Vreau s-o prind pe mătușa Evelina înainte de a se vârî în pat. Am uitat să-i spun ceva.

Se retrase direct în propria cameră, închise ușa și o încuie, de parcă ar fi încercat să se țină departe de tentația de a da dracului toată mândria și de a uita în brațele lui vechea trădare.

O impresionase felul cum îi rostise numele, ca pe vremuri. Sau poate că-și imaginase doar? Se apropie de raft și scoase un carnețel mult mai recent, început o dată cu sosirea la Salzburg. Acolo se aflau poeziile compuse ca să-i aline durerea inimii, să-i facă suportabil dorul. Cu toate că știuse mereu că-i va fi imposibil să treacă peste neîncredere.

Totuși, după ce o compusese pe aceasta, renunțase la subiectele triste. Scăpase de suferință și se concentrase doar asupra poemelor ce preamăreau Austria rurală, găsind compensație în publicarea lor de către reviste de limbă germană. Însă cea din fața ochilor fusese scrisă în engleză. The Secret.

Iubeam felul cum mă chemai, cândva…
Cu toate visele irealizabile, ți-am spus:
Te iubesc nemăsurat!
Ce vorbă ne-nsemnată, ce dulce,
Capabilă să-ți încânte inima…
Iubeam felul cum mă chemai, cândva.
Printre râsetele, fericirea, lacrimile,
Acelor nenumărați ani jefuiți,
Continuă să-mi încânte spiritul,
Fiindu-mi soare ziua și lună-n noapte;
Alinarea ceasurilor mele de veghe,
Memoria izului de flori muribunde…
Ah, da, un amănunt trivial,
Dar amintirea lui îți poate susura în suflet…
Și totuși, știu… știu…
Știu,
Nimeni nu m-a mai chemat ca tine, niciodată!

În cameră era prea cald. Atâta tot… fierbințeala îi alunga somnul. Se întinse pe pat, renunțând până și la cearșaful subțire, dar nu adormi decât spre dimineață. Ultimul gând fu că trebuia să-i spună mătușii că se întoarce acasă, fiindcă bunica avea nevoie de ea. Era singura capabilă s-o determine să rămână în casa umbrită de copacii plantați de Emil, înconjurată de colinele ei iubite, acolo unde inima nu i-ar fi fost frântă de dor.

Mătușa Evelina era bună la suflet și corectă. Admise că era singurul lucru de făcut pentru Maria Theresa, să se grăbească spre cea care avea nevoie de ea, Trudi.

În mod ciudat, mătușa Evelina nu păru atât de surprinsă precum se așteptase Theresa. Doar dacă – gând greu de acceptat, deși era o persoană ageră – mătușa pricepuse că avea un motiv suplimentar, fără legătură cu îndatoririle familiale. Că fugea de Murdoch Gunn.

– Vreau să le fac o surpriză, mătușă, așa că ar fi mai bine ca Murdoch să nu afle despre planurile mele, ca să nu ducă vestea acasă. Dacă amânăm până la plecare, am să ajung cam în același timp cu scrisoarea lui.

Ochii albaștri o priveau cu blândețe.

– N-ai putea să-l rogi să păstreze secretul, liebling? Sunt sigură că nu ți-ar strica surpriza.

– A mai făcut-o, mătușă. Aș prefera să nu risc. Cei de la agenție încearcă să-mi facă o rezervare la zborul Pan-Am de la Londra. Aș pleca dimineața de la Münhen la Londra. Aș avea câteva ore escală în Los Angeles și un ceas în Tahiti. Incredibil, nu-i așa?

Totuși, el prinse de veste în dimineața aceea. În vreme ce spălau farfuriile de la micul dejun, agenția telefonase să anunțe că, datorită unei anulări de rezervare, putea pleca mai devreme. Dacă nu accepta, ar mai fi avut de așteptat patru-cinci zile.

– Atunci, accept biletul ăsta, spusese ea, și se întoarse să înfrunte ochii cercetători ai lui Murdoch. Poimâine voi fi acasă, Murdoch. Vreau să le fac o surpriză, așa că te rog să nu le scrii celor de acasă, bine? Este singura soluție, pot să stau cu Trudi, la Cloudy Hill, până… atât cât va fi nevoie.

– Foarte corect, aprobă el și se întoarse spre mătușa Evelina. Aveți vreun ștergar uscat? Theresa folosește mereu prea mult detergent și se udă prosoapele de vase.

Ea se simți redusă la tăcere.

Capitolul 3

Mătușa intră imediat în acțiune. Theresa nu trebuia să se dea de ceasul morții ca să-și ia rămas-bun de la toate cunoștințele. Soluția era o mică petrecere, mai mult o întrunire. Urma să aibă loc a doua zi, pe seară. Avea să înceapă devreme, pe la șase, astfel încât Theresa să aibă parte de suficiente ore de somn, înaintea călătoriei în jurul lumii.

– Destul de neplăcut că trebuie să străbați jumătate de glob pornind din Londra, darămite să pleci de la München. E de-a dreptul prostesc, mai ales pe asemenea călduri. Dar așa sunt tinerii. Totuși, când vei avea proprii copii, ai să bombăni la fel ca noi. Rudolf și Lisa te vor conduce până la München și fără îndoială că Murdoch o să vă însoțească.

Murdoch tocmai intra în cameră și prinse ultimele cuvinte.

– Cu părere de rău, n-o să pot. Le-am promis celor de la pensiune că mergem împreună la Berchtesgaden. Au plănuit să ajungă la Obersalzberg și să viziteze salinele. N-am cum să mă retrag, fiindcă trebuie să fie un număr minim de participanți la excursie și fără mine nu-l pot atinge.

Buza Theresei se răsfrânse batjocoritor. N-avusese nevoie de prea multă muncă de convingere. Și-o imagina pe fata cu costumul de baie purpuriu lipită strâns de Murdoch, cu brațul petrecut în jurul taliei lui, în vreme ce vizitau subteranele. Ca o confirmare, în clipa aceea sună telefonul.

O voce plăcută, cu accent inconfundabil, întrebă de Murdoch. Conversația dură destul de mult.

Theresa își făcea bagajul în camera de alături, așa că prinse mai multe fragmente. El spunea:

– Bună idee. La întoarcere, poți solicita înapoierea unei jumătăți din preț. De ce să nu-ți cauți un post de profesor aici, dacă-ți place țara? Prea multă lume se rezumă la vacanțe petrecute în Marea Britanie, neglijând restul continentului… Ați putea ajunge chiar până în Noua Zeelandă, în etape. În Italia, în Grecia. Ați putea participa la una din expedițiile transcontinentale, traversând India și așa mai departe. Apoi, v-ați îmbarca din Singapore.

Trecu pe lângă el, în vreme ce lăsa receptorul. Murdoch îi spuse:

– Apropo, fă-ți timp deseară. Am luat bilete la Schloss Mirabell, la un concert de muzică de cameră.

– Ți-ai asumat un risc. Îmi pare rău, dar astă-seară trebuie să mă duc la Aigen să-mi văd o prietenă. Pur și simplu, n-am cum să plec fără s-o văd, iar ea nu poate veni mâine. Apoi adăugă: dar poate că-i disponibilă canadiana aceea drăguță.

– Toată gașca se duce la festival. Face parte din programul inițial al excursiei. Am să ... dar fu întrerupt de telefon.

Răspunse el, vorbind cu grijă, în germană. În mod clar, interlocutorul știa cu cine are de-a face și se întinse la vorbă. Ea deveni suspicioasă abia când îl auzi declarând:

– Ah, te asigur că Theresa va fi încântată. Se potrivește perfect cu planurile ei. Mă bucur enorm că poți participa la petrecere.

Ei nu-i venea să creadă. Convorbirea se încheie cu un "Auf Wiedersehen, Maria", iar el se întoarse rânjind:

– Deci, mergem la concert. Maria m-a informat că sora ei poate să aibă grijă de copii. Acum, renunță la mutra asta. Astfel, îndeplinim ceva ce ne-am dorit mereu… să ascultăm muzică de cameră la Salzburg.

Visul data din vremea când plănuiau să-și facă aici luna de miere. Acum era cu totul altceva, dar nu voia să-l lase să vadă cât de mult o deranja, așa că spuse cu blândețe:

– Ah, mă gândeam la cât de despotic te porți. Desigur, o să-mi placă muzica, dar este păcat că te manifești de parcă numai voința ta contează. Majoritatea bărbaților ar fi priceput că mi-am programat o mie de alte lucruri pentru ultima seară.

– Înțeleg perfect. Dar ținând seama de dragostea ta pentru muzică, știu că vei prefera să-ți faci bagajele dimineață, decât să pierzi ocazia. Curând, te vei afla la treisprezece mii de mile distanță.

Până la lăsarea întunericului, îi trecuse iritarea. Avea să fie o noapte memorabilă. Desigur, nu chiar așa cum o plănuiseră pe vremuri. Muzica avea același efect asupra amândurora, transportându-i într-o lume unde nu exista discordie.

Theresa purta o rochie de seară din bumbac, cu corsaj stil Empire, prinsă în talie cu o panglică de catifea verde. Materialul era alb cu un model pe verde și un tiv verde închis. Era simplă și de efect, punând în valoare lucirile verzui din ochii ei căprui. Purta un pandantiv, care fusese primit de Trudi de la tânărul ei soț ucis în război, un smarald împresurat cu diamante mici, albe. Cândva, se asortase perfect cu inelul de logodnă…

Intrară prin portalul cu ornamente complicate, parcă aparținând altei epoci.

– Am senzația că noi, bărbații, ar trebui să purtăm pantaloni bufanți până la genunchi, peruci pudrate și pantofi cu catarame de argint. Voi vă potriviți mai bine cu ambientul. Volănașe și broderii – precum și acea fermecătoare talie înaltă. Ochii li se întâlniră. "Sensibilul Murdo", își zise Theresa, pregătindu-se să-i înfrunte farmecul.

Totuși, ambianța predispunea la romantism… acel loc, martor al atâtor intrigi și scandaluri ale clasei conducătoare, care fusese cizelat de degetele măiestre ale meșterilor și împodobit de comori neprețuite, era acum populat doar de melomani nerăbdători să se lase vrăjiți de muzica altor vremuri.

Încăperea nu era foarte mare, dar nu mai exista nici un loc liber. Murmurul încetă și doi tineri muzicieni își ocupară locurile – unul la pian, iar celălalt acordându-și vioara. Aveau degate prelungi și purtau

părul în stil byronian. Îndată, Murdoch și Theresa se simțiră transportați în altă lume.

Brahms… Dvorak… și, desigur, Mozart. Toată animozitatea dintre ei se stinse, incapabilă să reziste unor astfel de armonii. Theresa era cuprinsă de un alean aproape insuportabil.

Ieșiră în aerul înmiresmat al nopții. Deasupra se zărea fortăreața, scăldată în lumina lunii, producând un efect de halou în contrast cu cerul de catifea. Un noruleț părea să-i vegeze pacea. Stelele străluceau.

– Câtă vreme ești pe aici, va trebui să vii la lumina zilei și să filmezi scena, Murdoch. Este una dintre cele mai faimoase priveliști din Europa.

– Salzburgul îți lasă senzația că stai în camerele unde au fost compuse poeziile și muzica nemuritoare, acolo unde strămoșii au pictat capodopere și au construit minuni arhitecturale, adevărate poeme în piatră. Poți atinge mesele de lucru pe care s-au semnat tratate militare, sau documente de capitulare; poți să-ți imaginezi regii, împărații și dictatorii altor epoci, cinând în săli somptuoase, dar neapucând să se bucure de pacea interioară pe care o încercăm noi acum. Am simțit asemenea lucruri pe Muntele Abraham, și m-am gândit la Wolfe și Montcalm. Cândva, aceste minunății au fost întinate de ororile războiului.

Gândurile Theresei reveniseră însă pe pământ. Canada! Și fata aceea care-i plăcuse atât de mult în seara petrecută la Doktorwirt – cumva, împotriva voinței. Era atât de prietenoasă și dintr-o bucată – pe gustul Theresei. Dacă ei îi plăcuse, nu s-ar fi putut petrece același lucru și cu Murdoch? Și canadiana era amatoare de natură, preda istorie, engleză și franceză. Catriona McCorkill. Oare nu se înrudea cu familia Gunn? Purtau până și același fel de tartan. Ah, da, Murdoch și Catriona aveau o mulțime de lucruri în comun. Vorbele-i ieșiră pe gură fără să-și dea seama:

– O cunoști pe Catriona mai dinainte, Murdoch? îi simți îndată uimirea și adăugă: ai menționat Muntele Abraham și mi-am amintit că și Catriona mi-a vorbit despre el, la cafea, după partida de bălăceală.

– Da, bineînțeles, se arătă el extrem de franc. Are rude și în Noua Zeelandă, în provincia Oamaru. De fapt, verișorul ei era profesor la Waitaki. L-am cunoscut la o întrunire. Rudele din Canada s-au purtat foarte frumos, mi-au arătat în Montreal și-n Quebec, locuri despre care altfel nici n-aș fi visat că există. Fascinante. Din cauza asta am fost așa sigur că pot împrumuta costumele de baie.

– A fost simplă coincidență că v-ați întâlnit aici? simți ea nevoia să întrebe.

– Vai de mine, nu. Eram hotărât să rămân la Londra mai mult timp. Dar când Catriona mi-a scris că-și petrece vacanța în Europa, mi-am schimbat planurile. Și bine am făcut, altfel nu te-aș mai fi întâlnit.

Glasul ei purta semne clare de ironie.

– Da, bună treabă, altfel toată lumea de acasă ar fi continuat să spună: "ce soartă crudă… ce păcat că nu s-au întâlnit." Acum, vor afla că ne-am întâlnit, dar nu ne-a interesat o reconciliere. Avu o revelație și încă o dată vorbi gura fără ea. Atunci, ce-i cu inelul și cu rugămintea de a-l purta din nou? Ai asumat un risc enorm – mi s-ar fi putut urca la cap, Murdoch. Gândul că ai plecat la drum cu el în buzunar, să-ți încerci din nou norocul!

După o scurtă pauză, când vorbi, cuvintele lui erau ușor tărăgănate.

– Ei bine, nu mi-a mers, nu-i așa? M-ai prins. Ce ai fi zis dacă veneam direct și-ți spuneam simplu că n-am prea avut baftă cu bijutierii locali și, auzind că la Londra prețurile sunt mult mai mari, l-am luat cu mine?

Pentru a salva aparențele, trebuia să găsească o minciună, din cauză că se simțea – cum? Distrusă? Nu, mai curând dezolată. Reuși să mimeze nepăsarea – destul de convingător, spera ea.

– Ar fi fost mult mai bine, Murdoch. Dacă o femeie acceptă să se logodească și apoi descoperă că nu iubește suficient de mult, tinde să aibă conștiința încărcată. Se consideră vinovată. Când ai scos inelul, m-am simțit bulversată. Mi-ar fi plăcut să știu că accepți despărțirea noastră ca definitivă și că ți-ai refăcut planurile de viitor în consecință, ca și mine. Apoi, îi veni altă idee.

Ce te-a determinat să-ți repeți cererea, dacă n-aveai de gând, când ai plecat de acasă?

– N-ar fi suficientă supoziția că m-ai scos iar din minți?

– Nu. Dacă așa stăteau lucrurile, nu te-ai fi mulțumit cu o prestație atât de prozaică.

Acum, vocea lui devenise molcomă, mărturisind premeditare.

– Poate că ieri te-ai apropiat de adevăr. Întotdeauna mi-am dorit un post directorial. Iar năzuința mi s-ar putea împlini destul de curând. De când am părăsit Canada, am motive să cred că aș primi postul, dacă aș depune cerere. A venit vremea să mă așez la casa mea. Mi-au dat de înțeles că ar prefera un bărbat căsătorit, așa că…

– Mulțumesc, îl întrerupse ea furioasă. M-am lămurit. Sunt convinsă că ai să-ți găsești o parteneră corespunzătoare, Murdoch, dar am să-ți dau un sfat. Nu-i mărturisi motivul pentru care vrei s-o iei de soție – altfel, s-ar putea să te pălmuiască. Și ea se simți tentată, mai ales când el începu să râdă. Las-o să-și păstreze măcar o parte din iluzii. Să se creadă iubită. Și nu-i face una ca asta Catrionei.

– De ce nu, pentru numele cerului?

– Fiindcă este mult prea drăguță pentru tine, de aia. Acum, ascultă-mă. Asta este penultima mea noapte în Salzburg. Probabil că n-am să mai ajung aici. Hai să mergem mai departe în tăcere. Vreau să savurez fiecare clipă, nu să mă enervez.

După o vreme, bătăile mult prea rapide ale inimii Theresei se potoliră, iar ea încercă să se convingă că asta dorea… liniște, în care să se poată concentra asupra sunetelor îndrăgite ale orașului, asupra pașilor ce răsunau pe caldarâm, asupra susurului apei de-a lungul malurilor râului Salzach, asupra foșnetului copacilor.

Urcară străduța în pantă, iar Murdoch descuie ușa laterală, din spatele prăvăliei, și intrară pe palierul îngust de unde pornea scara abruptă ce ducea la camerele de locuit.

El o cuprinse în brațe pe neașteptate, dar Theresa ridică mâinile, opunându-se îmbrățișării. Păstră un ton șoptit, nedorind să-i trezească pe cei ai casei. Totuși, în voce răzbătea furia.

– Murdo! Nu – este ridicol, când tocmai am… dar restul cuvintelor se pierdură sub sărutarea lui fierbinte.

Rușinea îi năpădi ființa, deoarece putea încă simți astfel, de parcă sufletele li s-ar fi contopit. Răspundea la sărutare… sau măcar năzuia să răspundă. Cu ultimele puteri, reuși să-și înfrâneze pornirea și să strângă buzele. După un timp, el ridică fruntea, râzând:

– N-am mai sărutat o femeie împotriva voinței ei. O adevărată experiență. Trebui să-și încleștеze pumnii ca să nu cedeze tentației de a-l lovi. El continuă: haide, Theresa, nu mai ești copilă. Renunță la naivitate. Cred că ești prea idealistă. Când ne-am logodit, știam că eram singurul bărbat pe care-l sărutaseși. Pe atunci, mi-a surâs. Dar maturizează-te. Nu toate sărutările sunt legate de logodnă. Păcat că te iei prea în serios.

În clipa următoare, nu mai avu cine să-i răspundă. Ea își ridicase fusta și o zbughise pe scară. Theresa nu se opri până nu ajunse în propria cameră.

Privi disperată împrejur, incapabilă să se concentreze. Ar fi trebuit să continue cu împachetatul. Mâine, va fi un permanent du-te-vino de vizitatori. O oră furată acum ar fi fost neprețuită, dar îi fu imposibil. Aruncă hainele de pe ea și se zvârli în așternut, dorindu-și copilărește să fie mai răcoros, astfel încât să-și tragă cearșaful peste cap. Surprinzător, adormi imediat. Din somnul profund fu trezită mult prea curând de mătușa Evelina, venită să-i ofere o ceașcă de cafea.

– Știam că vrei să te trezești devreme, liebling. Era greu de crezut că ai să termini de făcut bagajele ieri, după o seară romantică la lumina lunii și în compania muzicii.

Mătușa se așeză pe marginea patului, cu blândețe-n ochi, iar Theresa se înfioră. Oare urma vreun sfat amabil de petitoare amatoare?

– Cred, spuse Evelina placid, că faci bine plecând, Maria Theresa, deși o să lași în urmă un gol imposibil de umplut. Dar am știut mereu că n-o să rămâi aici permanent.

Încercând să-și înăbușe lacrimile, Theresa se grăbi să răspundă:

– Dar distanța nu mai constitue aceeași prăpastie de netrecut, cum era pe vremuri, chiar dacă Noua Zeelandă se află la celălalt capăt al pământului. Acum, mijloacele transport sunt atât de rapide, iar zborurile transoceanice par să anuleze depărtarea. Când Trudi s-a măritat cu bunicul, știa că s-ar putea să nu mai revadă Austria. Ceea ce s-a și întâmplat. Mai întâi, n-aveau bani. Apoi, când se hotărâseră să vină în vizită, el a murit din senin.

– Întoarcerea ta o s-o pună din nou pe picioare. Ai să-i arăți fotografii și diapozitive, ai să-i vorbești în germană mult mai fluent. Pe deasupra, te pricepi la exprimări poetice, iar asta se simte. Dar nu uita că ea a cunoscut adevărata fericire abia în Noua Zeelandă. Și spune-i că ne gândim să venim să petrecem împreună Weihnachten. O să uite imediat de azil și o să înceapă să alcătuiască meniul pentru Crăciunul viitor, vei vedea!

Ceasurile treceau în goană. Theresa termină de împachetat. Cei care nu puteau veni la întrunire trecură să-i spună la revedere, telefonul suna încontinuu, iar ea mulțumi cerului că nu rămăsese nici o clipă singură cu Murdoch, pe care reușise să-l întâmpine relativ normal, deși cu răceală, la masa de dimineață.

Mătușa Evelina decretă că petrecerea nu trebuia să se întindă prea mult, având în vedere lungimea drumului care o aștepta pe Theresa, așa că toate urările de rămas-bun fură concise.

Despărțirea de Murdoch avu loc mai iute decât se aștepta.

– Ce oră matinală pentru turul salinelor, remarcase mătușa Evelina, chiar înainte de începerea petrecerii, când aflase că Murdoch dorea să se trezească a doua zi la ora șase.

După micul dejun, Murdoch declară că va merge pe jos până în centru, de unde urma să ia o mașină. Toată lumea îl conduse până la ușă. Theresa se pregătise pentru o sărutare ușoară, pe obraz, sperând să nu se înfioare. Dar aceasta nu veni. El se mulțumi să spună:

– Ei bine, salutare, Tess! Transmite cele cuvenite tuturor celor de la Ludwigtown, mai cu seamă lui Trudi. Același lucru pentru mama și tata, dacă-și fac apariția la casa de vacanță, cu ocazia Zilei Muncii.

Să ai parte de o călătorie fără evenimente. Pa!

Pa. Doar acel cuvințel ciudat, folosit în mod normal ca un înlocuitor nonșalant pentru "la revedere", prevestind o revedere neîntârziată. Dar poate exprima și un soi de patetism, căci fără îndoială n-avea să-l mai vadă multă vreme. Dacă nu cumva accepta slujba din Noua Zeelandă. Totuși, chiar în acest caz, postul ar fi putut să-l țină destul de departe. După toate cele, Noua Zeelandă era mai întinsă ca Marea Britanie și divizată în două insule.

Îi răspunse cu aceeași aparentă nepăsare.

– Distracție plăcută pe aici. Apoi, în vreme ce el se îndepărta, adăugă involuntar: Murdoch, ai grijă cum conduci. Nu ești obișnuit cu circulația pe dreapta. Își dori imediat să-și fi mușcat limba. El se întoarse, zâmbi malțios și spuse:

– Da, bunicuțo, și-și continuă drumul la vale, râzând.

Ochii mătușii erau blânzi și înțelepți, iar Theresa simți că nu-i poate înfrunta.

***

Îndată ce se termină cu urările de rămas-bun, iar Theresa, Rudolf și Lisa se puseră-n mișcare, tensiunea se estompă. Cei doi erau tineri și obișnuiți să călătorească. Știa că o să-i revadă în fiecare iarnă, cu ocazia deschiderii sezonului de schi în Noua Zeelandă. Lor, Pământul le părea mult mai mic. Pentru cei care făceau traversarea pe vremuri, la bordul vapoarelor, suportând un drum de cinci săptămâni, călătoria era interminabilă. Treisprezece mii de mile deveniseră un fleac, la bordul avioanelor cu reacție.

Ajunse la Heathrow cât ai clipi și abia avu vreme să se îmbarce în avionul de Los Angeles, la ora unu. Urma să aterizeze la Auckland a doua zi pe seara, sâmbătă, la ora șapte și jumătate. Dar întrucât se deplasau în direcția de rotație a pământului, ora locală din Noua

Zeelandă avea să fie șapte și treizeci de minute dimineața. Incredibil cum puteai sări peste o întreagă noapte!

Deși decolaseră pe seară din Los Angeles, pe măsură ce înaintau, ziua părea să se deruleze invers. Era un fel de călătorie magică.

Deasupra Pacificului, simți că se apropia de casă. Acele ape udau și țărmul patriei. Ora petrecută în Tahiti i se păru o întârziere frustrantă, dar anunțurile în limba franceză îi dădură senzația că se afla iar în Europa.

Theresa se plimba în sus și-n jos pe terasa aeroportului, savurând aromele tropicale și delectându-se cu imaginea munților și cu florile de hibiscus strălucind în soare.

Franceza cu accent a tahitienilor o făcu să priceapă că, dacă vreodată avea să mai simtă chemarea depărtărilor, n-avea nici un rost să meargă până în îndepărtata Europă. Existau croaziere spre Tahiti și spre Noua Caledonie, unde și-ar fi putut exersa cunoștințele de franceză. Adesea, aceste insule erau vizitate de grupuri de studenți neozeelandezi. Ar fi putut organiza și ea o asemenea excursie. Ah, da, existau și alte țeluri în viață, în afara măritișului. Existau și destinații mai apropiate, deci mai ieftine: spre Australia, cea atât de vastă încât ar necesita o mulțime de vacanțe pentru a o cunoaște, spre Fiji, spre Samoa și spre Insulele Cook. Ah, escala se sfârșise.

Obosită după întâmplările ultimei săptămâni, adormi și fu trezită abia la micul dejun.

Soarele abia răsărea. Ah ce imagine privilegiată, să vezi de la înălțimea aceea norii pictați în roz și violet, precum și izbucnirea de foc auriu a soarelui ce se ridica pe cerul azuriu, ca o scoică gigantică, înconjurată de irizații în toate culorile curcubeului.

Dedesubt, se zăreau porturile gemene ale Aucklandului, Manukau și Waitemata. În centru se putea vedea forma simetrică a insulei vulcanice Rangitoto. Orașul se întindea peste o mulțime de golfulețe și lagune și era legat de zonele rezidențiale din nord printr-un minunat pod arcuit. Adăpostea peste o jumătate de milion de oameni.

Ce senzație plăcută să admiri din nou strălucirea subtropicală a acestui oraș, chiar și într-o asemenea zi de primăvară timpurie, și să asculți din nou graiul neozeelandez, amestecul de engleză și cuvinte maori, atât de familiar, dar izbitor pentru urechea ei dezobișnuită. Trecu prin vamă, își ridică biletul de la ghișeul agenției N.A.C. și bău o cafea.

Avionul ei urma să facă escală la Wellington, dar nu și la Christchurch, așa că va ajunge în Dunedin după-amiaza devreme, la timp să prindă legătura spre Queenstown.

Toate merseră ca unse. O adevărată plăcere să călătorești într-o asemenea zi perfect senină.

Curând, era din nou în avion, survolând strâmtoarea Cook. Peste vreo două ceasuri, pulsul i se acceleră la vederea orașului Dunedin, risipit pe coline. Aici își terminase studiile și fusese îndelung curtată de Murdoch. Cu greu își stăpânise gelozia provocată de colegele lui și de celelalte femei mai apropiate ca vârstă.

Fusese ca un fel de minune nesperată când, după doar doi ani de învățământ, la Ludwigtown, Murdoch o ceruse de soție. Îi spusese că în toți acei ani o așteptase. Iar ea îl crezuse. Ah, ce fraieră! Probabil că mereu fuseseră diverse alte femei, mai vârstnice, cu mai multă experiență, mai ales una.

Dincolo de Taieri Plain, se zărea Maungatuas, precum și formele de o simplitate impresionantă ale aeroportului Momona, înconjurat de câmpuri, și toate astea îi îndepărtară gândurile de la aducerile aminte. În fața ochilor, apăruse micul avion care urma s-o ducă acasă. Abia avu vreme să se urce la bord. Ce senzație minunată. Panglica verde-albăstrie a râului Clutha șerpuia printre coline cu aspect arid, chiar și acum, la început de primăvară, prin contrast cu terenurile fertile ale Austriei. Însă de-a lungul văilor se conturau petice de un verde-smarald.

Apoi, imaginea pe care o așteptase, munții Remarkables, ale căror creste îi vegheaseră toată viața, prin fereastra dormitorului. Da, iată-i, la fel de zimțați ca întotdeauna, zimțați, cu aspect fioros, ridicându-se

ca Dolomiții pe granița dintre Austria și Italia. Lacul Wakatipu, de un albastru intens, cu forma sa prelungă, întins pe mai mult de cincizeci de mile; Bayonet Peaks, ridicându-se peste oglinda apei; Cecil Peak; Walter Peak și mai departe Humboldt Range. Survolară lacul, iar ea avu prilejul să admire gondolele telecabinelor pe fundalul întunecat al pinilor, deasupra orașului Queenstown. Pe urmă, se apropiară, descriseră un ocol și veniră la aterizare pe aeroportul Frankton… Acasă!

Într-un astfel de colțișor de lume, ar fi fost imposibil să nu întâlnească vreun cunoscut. Era Ngaio Lawrie, care-și aștepta un prieten. Vocea ei demonstra surpriza.

– Theresa… azi-dimineață vorbeam cu maică-ta, la biserică, iar ea n-a suflat nici un cuvânt despre revenirea ta.

– Păi, nu știa, râse Theresa. Voiam să le fac o surpriză. Am părăsit Austria vineri dimineață și iată-mă. Sâmbătă după-amiază, momentul ideal să dau buzna peste ei. Sper să-i găsesc acasă, dacă nu la Ridge, măcar la Cloudy Hill, fiindcă Trudi nu prea se simte bine. De fapt, ăsta-i motivul întoarcerii mele. Dacă Trudi s-a hotărât să se retragă într-un azil, la Invercargill, înseamnă că am lipsit prea mult. Am să stau cu ea. Sper că, dacă mama s-a dus la biserică azi-dimineață, tata sau unul dintre băieți a rămas cu ea.

Ngaio păru ușor derutată.

– Mi s-a părut că erau cu toții. Trudi este într-adevăr bolnavă? Adică, dacă renunță la activitățile ei. De fapt, săptămâna trecută, la Institut, am mâncat un ștrudel și aș fi putut jura că-i de la ea.

– Probabil că l-a făcut mama. Pare incredibil, nu-i așa? Întotdeauna, Trudi a avut mai multă energie decât oricine și era mereu ocupată să realizeze câte ceva. Dar poate că n-ai mai văzut-o în ultima vreme.

– Ah, dar am… nu, probabil că a trecut mai mult timp. Cei vârstnici, chiar dacă-s foarte activi, ca Trudi, pot cădea dintr-o dată. Uite ce-i, nu mă grăbesc, iar pe amicul meu nu-l va deranja un mic ocol. O să te duc până la Ludwigtown. În felul ăsta, n-o să mai trebuiască să-i suni pe ai tăi să vină să te ia. Surpriza va fi mai deplină.

Trebuie doar să dau un telefon.

– Bine. Mă gândeam să iau un taxi, dar nu mai este nici unul aici și ar trebui să aștept.

Tot drumul, Theresa privi împrejur cu lăcomie, sperând ca locurile să nu se fi schimbat prea mult. Se minuna că găsise curajul să lase totul în urmă. Plopii de la Windy Corner crescuseră mult mai înalți. Exista un pod nou peste Golden Creek, foarte util, aleile de pe malul râului Awhitu fuseseră prelungite cu aproape jumătate de milă și fuseseră plantați copaci, iar Gabriel Longshanks se învrednicise să-și vopsească acoperișul. Când plecase, tabla era roșie de rugină.

– Gabriel s-a însurat, râse Ngaio, și acum e alt om. Se bărbierește zilnic și duminica poartă cămașă albă. N-am mai văzut un bărbat atât de schimbat.

Ieșiră de pe Arrowtown Road și se îndreptară spre Crown Range, unde râul Awhitu ieșea din cheile întunecoase, odinioară atât de bogate în aur, și pornea spre est, spre Pacific, unindu-și forțele cu râul Kawarau. La confluență, se găseau fermele prospere aglomerate în jurul orășelului Ludwigtown.

Ngaio se angajă pe o alee laterală. Theresa zări pereții albi, din scândură, ai casei părintești, construite în urmă cu treizeci de ani, acoperită cu șindrilă verde. Apoi văzu șopronul pentru lână și garajul triplu, cu porțile larg deschise.

– Nici camioneta nu-i aici, observă ea, probabil că s-au dus cu toții la Trudi. Vai, sper să nu se fi întâmplat nimic rău. Mă așteptam ca măcar băieții să fie acasă.

Ngaio trecu mai departe pe aleea îngustă, mărginită de gherghine încă neînflorite și de narcise. Se opri lângă o bucătărie de vară bătrânească, ai cărei pereți păreau susținuți numai de vița și glicina care-i îmbrăcau.

Casa propriu-zisă nu se vedea încă, dar Theresa spuse că vrea să facă restul drumului pe jos, fără să fie anunțată de zgomotul motorului.

Îi mulțumi lui Ngaio, lăsă bagajele în construcția antică, le făcu semne de bun-rămas lui Ngaio și amicului ei, traversă poteca și se opri printre gherghine. Se afla la Cloudy Hill!

Capitolul 4

De obicei, turiștii clipeau la vederea casei, când vreunul dintre ghizi decidea să-i aducă până acolo. Nu le venea să creadă că se află în emisfera sudică.

Era o construcție de lemn, cafenie, cu streșini sculptate și jardiniere cu geraniu roșu aprins la fiecare fereastră. Mai târziu, petunii albe, roz și purpurii aveau să-și expună florile în aceleași cutii.

Acoperișul, pe mai multe niveluri, era abrupt. Deși înăuntru nu adăposteau animale, parterul era o replică exactă a caselor de peste ocean, prevăzute pentru astfel de situații. Pe veranda pavată cu piatră de râu, existau ghivece cu geraniu și o mulțime de alte plante agățătoare, dragi lui Trudi. Afară nu se vedea nimeni. Theresei i se păru că toată casa era în așteptare. De ce? Doar nu se adunaseră toți lângă patul lui Trudi?

În loc să intre în fugă, strigând "surpriză!", se mulțumi să înainteze în vârfurile picioarelor și auzi zvon de voci venind din camera de zi. Ușa de sticlă era acoperită cu o perdea de nailon, dar scena de dincolo se putea ghici în lumină.

Era absolut normală. Probabil că tocmai terminaseră un prânz întârziat și continuau să stea împrejurul mesei, la cafea… Mama, tata, Josef, Wilhelm. Trudi și Brenda lipseau.

Theresa deschise ușa și spuse cu glas îngrijorat:

– Unde-i Trudi?

Efectul fu instantaneu. Patru siluete săriră în picioare, cu gurile căscate, apoi se repeziră spre ea, Elisabeth Keith fiind mult înaintea celorlalți. Își îmbrățișă fiica și-i explică:

– Trudi este în pat, iubito, dar de unde ai răsărit?

Obrajii Theresei erau scăldați de lacrimi.

– Am coborât din cer. De vină este scrisoarea aceea terminată de tine. Se gândea să se retragă într-un azil, la Invercargill – îți amintești? Îți purta grija, să nu fii obligată să te ocupi de două gospodării. Așa că m-am hotărât să vin și să stau cu ea.

– Frumos din parte-ți, Tess! exclamă Joe, ridicând-o, după ce o împinsese pe maică-sa cât colo. Fu la rândul lui dat deoparte de Bill, nerăbdător să-și sărute sora. Roderick Keith așteptă ca ceilalți să termine, de parcă n-ar fi fost la fel de mișcat de brusca ei apariție. Theresa îi observase însă tremurul bărbiei și i se repezi în brațe.

– Ah, tată, nu-mi dau seama cum am putut să stau departe atâta vreme. Dar spuneți-mi, ce-i cu Trudi?

– O, nu cine știe ce, Tess. Este doar obosită. Se odihnește.

– Se odihnește? Trudi? Păi, trebuie să fie grav bolnavă ca să se odihnească.

– Nu chiar. Este doar letargică, îi lipsește energia. Până la urmă, toți pățim așa ceva, bănuiesc. Mă duc s-o anunț că ai venit. Nu trebuie s-o luăm pe nepregătite.

Theresa îi observă pe Joe și pe Bill schimbând zâmbete. Ce o fi fost atât de amuzant?

– De ce rânjiți? îi chestionă ea.

– Nu-i nimic, se grăbi Joe să răspundă. Doar că suna de parcă prezența Theresei ar fi capabilă să șocheze pe oricine.

– Acum știu sigur că m-am întors acasă – o observație cu adevărat frățească! În ultima vreme, am avut parte doar de curtoazie. Nu v-ar strica să petreceți și voi un an sau doi în Austria.

Pentru o clipă, avu senzația că Joe respirase ușurat. Care să fi fost motivul? Ah, probabil că imaginația îi juca feste. Joe replică:

– Ei bine, nici o mirare că te-au tratat astfel, surioară. Distanța te face să-ți fie dor – chiar și în cazul nostru; n-aș fi crezut că o pot considera pe soră-mea nostimă, dar ești, pe cuvântul meu!

– O, ceruri, clipi Theresa, genunchii o să mă lase! Din partea ta, Joe Keith, vorbele astea constituie cel mai surprinzător compliment în douăzeci și cinci de ani. Dar Brenda unde-i?

– În Otago de Nord, la o fermă, deo gratias, declară Bill.

– Ah, mizerabile! Prezența ei nu poate fi atât de greu de suportat.

– Este blestemul existenței noastre. Nu poți concepe prin ce am trecut de când a început liceul. A devenit profund analitică. Este înspăimântător. Joe și cu mine suntem obligați să ne trăim viața amoroasă în cel mai mare secret posibil.

– Zău? Ah, probabil că este vorba de o nouă fază. Așa a fost întotdeauna. Trece mereu de la o pasiune entuziastă la alta. Dintr-o dată, se opri îngrozită. Tocmai mi-am dat seama – este în anul întâi. Pun pariu că o să-mi cadă pe cap la limba engleză! Apoi explică: am depus cerere pentru un post de profesor aici. M-am gândit că am să locuiesc cu Trudi și că voi pune capăt aiurelii cu plecarea la Invercargill. Dacă nu obțin postul, am să mă angajez chelneriță.

Bill începu să zică ceva, dar se abținu. Theresa îl chestionă, curioasă:

– Ce voiai să spui, Bill? dar el părea să aibă limba legată. Apoi, ea ghici: ah, crezi că Trudi are nevoie de cineva care să fie permanent prezent? În cazul acesta, am să renunț la slujbă.

Tatăl răspunse în locul lui Bill.

– Sigur că nu-i cazul. Maică-ta poate s-o supravegheze în lipsa ta. Ar fi grozav să te știm cu ea pe timpul nopții, Tessa. Până acum, toate cădeau pe umerii mamei – în afară de asta, zâmbi el, trebuie să admit că nu mă-ncântă să dorm singur.

– Ah, uite că vine mama, spuse Roderick.

Elizabeth o conduse la etaj. Trudi era cu siguranță mai mică și cumva pierdută printre așternuturile patului. Era foarte palidă, dar nu părea să-și tragă ultima suflare. Theresa îngenunche lângă pat și o

îmbrățișă, observând lacrimile care se rostogoleau pe obrajii zbârciți. Da, acei obraji fuseseră netezi și încă rozalii când plecase de acasă.

– Ah, liebling, liebling, șopti întretăiat bătrâna, ochii mei se bucură să te vadă. Dar nu trebuia să vii din cauza mea, doar dacă…

– Numai dacă "tânjeam după locurile natale", cum obișnuia să spună bunica Keith. Și chiar mi-era dor. Am o mulțime de planuri. Am depus cerere pentru un post la școala de aici și sunt convinsă că o să mă simt minunat pregătindu-mă seara, corectând lucrări și preparând teste în liniștea de la Cloudy Hill. Știi cum sunt Joe și Bill, ca să nu pomenim de Brenda. Băieții mi-au spus că a devenit deja greu de stăpânit. La Ridge, mi-ar fi imposibil.

Bătrâna chicoti, iar ea fu fericită. Atitudinea asta i-o amintea pe Trudi cea obișnuită. Elisabeth interveni:

– Se crede un soi de consilier în probleme maritale. O sfătuitoare a celor oropsiți în dragoste. Este cam obositoare.

– De unde i se trage? vru să știe Theresa.

– Știi că a fost mereu amică apropiată cu Gabriel Longshanks? Ei bine, după ce Humphrey Richards a răspândit zvonul că o văzuse pe femeia cu care Gabriel ar fi vrut să se însoare pe vremuri, Gabriel i-a plâns pe umăr Brendei. A încercat să-l convingă să-i scrie, dar el nu avea curaj. Brenda a descoperit adresa pensiunii unde lucra ea, în Jersey, lângă Humphrey, și i-a trimis o scrisoare, povestindu-i tot ce aflase de la Gabriel, precum și adăugând de la ea. La nici zece zile de la răspunsul Eloisei – destul de promițător – Gabriel a plecat la Londra și apoi în Jersey, atât de dichisit – Brenda l-a convins chiar să-și cumpere haine noi – încât pilotul avionului din Mount Creek nici nu l-a recunoscut! Ne-am adunat toți și i-am pus casa la punct, iar acum amândoi sunt fericiți. Efectul secundar a fost că fata surâde superior de fiecare dată când îi vede și este convinsă că Dumnezeu a menit-o să rezolve toate chestiunile sentimentale din Ludwigtown.

Theresa izbucni în râs, dar redeveni rapid serioasă.

– Păi, ar trebui să mă mai gândesc la acceptarea postului ăluia, dacă mi-l vor oferi. Există mereu destui tineri necăsătoriți printre cadrele

didactice, iar situația ar putea deveni stânjenitoare. Poate ar fi mai bine să-mi caut de lucru la vreun hotel.

– Nu, micuțo, replică Trudi. Acolo, n-ai face decât să-ți irosești talentul. Cred că ar fi bine să accepți postul. Am auzit că cineva trebuie să plece. Cunoștințele tale lingvistice vor constitui un atu. O să-și dea seama că poți suplini lipsa oricărui alt profesor de limbi străine. Pe deasupra, în școală, până și Brenda este mai potolită. Un boboc nu prea are ocazia să facă valuri.

Theresa o privi cercetător pe Trudi. În obraji îi și apăruse un început de îmbujorare, iar ochii albaștri străluceau deja. Theresa îi zâmbi. Imediat, Trudi închise pleoapele și spuse cu un glas mai slab: acum, aș dori să ațipesc. Vino să mă vezi peste o oră, liebling. Atunci am să fiu întremată.

– Vai, mamă, am obosit-o, se impacientă Theresa. Probabil din cauza emoției. Ar fi trebuit să vă dau de știre.

– Da, probabil că da, draga mea, dar nu-ți face griji, o să te cheme imediat după ce doarme nițel. Vino.

Ieși prima din cameră, așa că nu observă ocheada mamei în vreme ce închidea ușa și nici clipirea șmecherească a ocupantei patului!

Printre flecăreala generală, în vreme ce se spăla, Theresa reuși să le spună – fără să-i privească, fiind la chiuvetă – că în ultima ei săptămână la Salzburg apăruse – "cine credeți?" – Murdoch Gunn!

– Se lipise de o gașcă de turiști. Cred că-i cam plăcea o profesoară pe care o cunoscuse în Quebec. O fată superbă, Catriona McCorkill. Se potriveau de minune. Există chiar o legătură de familie între ei. Așa că vechile neînțelegeri între clanuri nu le stau împotrivă.

– Bați câmpii, Theresa, interveni tatăl, chicotind. Lucrurile n-au stat astfel nici între voi. Asemenea discordii aparțin trecutului. Numai că, fiind mereu pe aproape, își pierduse farmecul. Ai fost mai atrasă de necunoscut.

Murdoch lipsit de farmec. Neatractiv. Măcar dacă ar fi știut! Theresa smulse prosopul de vase cu atâta forță încât îl sfâșie. Șterse o baltă de pe bancă, insistând excesiv.

– Cred că întreaga familie ar trebui să cunoască adevărul. Nu suport să fiu considerată o zăpăcită. Nu l-am iubit niciodată pe Rudolf. Nu-mi vorbea decât despre Lisa. Se certaseră. Își închipuia că un strop de gelozie ar putea-o determina să se întoarcă la el. La început, s-a gândit doar să trimită acasă o fotografie cu noi doi. Asta mi-a dat ideea. Și a mers. Lisei i-a păsat, mai ales când am apărut acolo.

– Dar lasă prostiile, surioară, cu siguranță că nu l-ai părăsit pe Murdoch doar pentru un asemenea plan aiurit, izbucni Bill.

Ea se întoarse spre frate, conștientă de privirile cercetătoare ale celorlalți.

– Ah, pentru numele Domnului, Bill, sigur că nu. Am spus că așa mi-a venit ideea. Din partea mea n-a fost vorba numai de altruism. Voiam să mă eliberez de Murdoch. Nu mai cunoscusem alt bărbat. Îl adoram de ani de zile – matur, sportiv și intelectual pe deasupra. Dar în cele din urmă, cinstit vorbind, a început să mă plictisească.

I se păru că observă o înțepeneală în atitudinea celorlalți. Ah, ce obositor! Continuă cu oarecare pasiune:

– Oh, știu că toți îl credeți inegalabil. Dar eu, ei bine, am călătorit în jurul lumii și am descoperit că marea are și pești mai de soi. Am avut două motive să mă întorc: scrisoarea voastră, în care-mi spuneați că Trudi nu se simte bine, și apariția lui Murdoch în Salzburg. Acum, că l-am refuzat din nou, cred că se va căsători cu Catriona McCorkill. Dacă nu-și găsește un post pe gustul lui aici, în Noua Zeelandă, probabil va emigra în Canada. Sunt aici cu un singur scop, să am grijă de Trudi. Vă rog să acceptați realitatea, cum ați făcut și când mă credeați îndrăgostită de Rudi: Murdoch Gunn a ieșit pentru totdeauna din viața mea. Mâine o să-l vizitez pe director, să văd ce s-a ales de cererea mea. I-am rugat să nu-mi răspundă în scris, fiindcă urma să vin acasă cât de curând.

– Domnul Guthrie este încă în vacanță, în Oamaru, zise tatăl molcom. S-a decis să caute liniște – a avut un atac de cord – așa că s-ar putea să se retragă din activitate ceva mai repede. A cumpărat un teren mai de mult. Cred că anul viitor o să-și construiască o casă unde

să se retragă. Mai au o proprietate pe Kingfisher Hill, dar spuneau că nu suportă să n-aibă sub ochi priveliștea lacului.

– Sper să nu se retragă prea iute, declară Theresa, consternată. Poate că e vorba despre egoism, dar aș prefera să-mi fie șef măcar încă un an sau doi. Apoi se strâmbă: ascultați ce-mi trece prin minte! Poate că nici n-am primit postul. Probabil că se primesc încă cereri.

– Nu. Sper că n-ai ratat ocazia. Dar o să aflăm curând, oricare ar fi rezultatul. După mine, ai mari șanse, cu germana ta fluentă. Ei bine, băieți, a venit vremea să ne întoarcem acasă.

Din nou Theresa avu senzația că frații își stăpâneau cu greu rânjetele. Într-adevăr, erau la fel de zăpăciți ca întotdeauna. Poate că-și închipuiau că venise vremea ca ei să preia frâiele fermei, că tata era depășit!

De parcă ar fi simțit același lucru, Roderick spuse scurt:

– Hai, ieșiți. Elisabeth, o să ne ocupăm singuri de ceai. Știu că ți-ar fi greu să te smulgi de aici, când fiică-ta abia a venit. O să revenim la masa de seară. Vreau să-mi povestești despre Salzburg, Theresa. Sper că ai adus și diapozitive. N-am să uit niciodată cele trei luni petrecute acolo, acum cinci ani. Să mergem, băieți!

Minunat să fie din nou lângă mama. Întotdeauna fuseseră prietene. Theresa răsturnă pe jos conținutul valizei și al bagajelor de mână, căutând suvenirurile, fotografiile și cărțile poștale. Timpul părea să zboare. Apoi, se furișară în vârfurile picioarelor să vadă ce făcea Trudi. Tocmai se trezise și se simțea învigorată. Le spuse că nu putea să stea acolo și să piardă toată distracția, pe deasupra avea și o mulțime de întrebări. Așa că se va da jos din pat.

– Și mai terminați cu agitația!

Asta semăna mai degrabă cu Trudi cea veche. Focul arunca o strălucire aurie, florile de măr fosneau la fereastră, narcisele înconjurau copacii din livadă, iar gâștele se plimbau legănat, două câte două.

Mama slăbise, însă îi stătea bine. Acum avea aceeași siluetă ca Theresa. Poate că era cam subțire, pentru vârsta ei, dar arăta șic.

– Îmi place rochia ta, mamă.

– Da, am și o haină la fel. Le-am purtat de dimineață, la biserică. Ce grabă a mai fost – am avut o pană. Dar băieții au schimbat roata rapid și nu i-au dat voie tatei să-i ajute.

– Ați mers toți? N-a rămas nimeni cu Trudi? se impacientă Theresa.

– Am avut o zi bună, explică Trudi, intrând în cameră. A venit Martha și s-a ocupat de cină. Tu și maică-ta trebuie să vă faceți patul singure. Mâine, ai să-ți aduci niște lucruri. Probabil că o să ai nevoie de masa de lucru și de caiete – ai destul loc.

– S-ar putea să nu-mi trebuiască, râse Theresa. Să nu ne pripim. Există și varianta să spăl vase la vreo crâșmă, sau să mă angajez la magazin. Pot să ocup dormitorul de lângă camera ta?

– Ar fi grozav, aprobă Trudi, dând din cap. Voi ști că are cine să mă audă, dacă strig noaptea.

Ce ciudată situație, ca Trudi să depindă de altcineva. Cea care-i îngrijise pe toți, care ținuse două gospodării fără să dea vreun semn de oboseală. Mama fusese foarte slăbită după nașterea Brendei, dar Trudi se opusese ca Theresa să nu se mai ducă la școală și s-o ajute pe bolnavă.

Simțea bucuria deplină a revenirii acasă, chiar dacă Trudi ajunsese atât de fragilă încât avea nevoie de supraveghere permanentă. Fusese obișnuită de mică să lucreze în gospodărie. Dacă s-ar fi măritat cu Murdoch, s-ar fi străduit să-și continue cariera academică. Îi plăcea să predea și nu-și dorise niciodată altă profesie, dar gospodăria reprezenta pentru ea cea mai plină de satisfacții activitate.

Aproape toate îi produceau pură încântare… mobila lustruită, lumina focului din cămin reflectată de lambriuri, plăcintele și pâinea, crocante, lăsate la răcit pe grătar, frumusețea simplă a unei omlete garnisite cu salată, fețele de pernă brodate, care te invitau la odihnă și te scăpau de tensiunile acumulate peste zi, pieile de oaie argăsite în casă, puse la uscat pe acoperișul strălucitor, rafturile cu cărți ce se găseau de fiecare parte a căminului, lucrul de mână lăsat pe un fotoliu de piele, așteptând revenirea degetelor îndemânatice… unele fete se măritau de tinere și ajungeau să urască ceea ce percepeau ca pe o

corvoadă. Cu siguranță, insuficientă pentru a umple viața cuiva. Oamenii simțeau nevoia altor activități sociale, menite să păstreze interesul: urmărirea știrilor, cititul, mai ales cititul…

Theresa își aminti visul, cel ce fusese cât pe ce să devină realitate când avea douăzeci și trei de ani și simțea pe deget greutatea smaraldului lui Murdoch, ca pe o promisiune. Ei doi în propria casă, suficient de încăpătoare pentru cei patru copii pe care-i doreau. Biroul lui Murdoch urma să aibă pereții acoperiți cu rafturi de cărți, asemănător cu cel pe care-l avea tatăl lui la biroul din Kotare, pe vremea când Theresa era elevă a școlii primare. Ei doi aveau voie să intre acolo, fiindcă domnul Gunn avea un perete întreg cu cărți pentru copii. Murdoch fusese foarte amabil cu fetița care devora cărți prea serioase pentru vârsta ei, care rămânea mereu fără ceva de citit și care avea adesea coșmaruri cauzate de lecturi prea avansate.

Își închipuise mereu că vor găsi cândva o casă care să semene cu școala, chiar dacă era greu de crezut că va avea o priveliște la fel minunată, cocoțată pe Kingfisher Hill, ridicându-se deasupra Moana Kotare, ceea ce însemna Lacul pescărușului albastru. Nu fiindcă ar fi fost vizitat de kotares, ci din cauza tentei albăstrui a apelor, ca penajul pescărușilor respectivi. O potecă șerpuia printre zadele de pe deal și apoi cobora până la nestemata locului, un lac micuț, ca o picătură de rouă printre colinele verzi, care reflecta niște peisaje incredibile. Lacul Iti-whakaata… adică Lacul micilor reflexii. Îi era tare drag. În ținutul acela aspru cu ape tumultuoase și nenumărați munți imenși, cât vedeai cu ochii, lăculețul era ca o bijuterie miniaturală. Era intim.

Nu existau case de vacanță, fiindcă tot terenul îi aparținea lui Hamish Macdougall și, deși exista o poartă care să permită accesul pescarilor, era totuși o proprietate privată. Singura altă cale de acces era poteca, dar ei nu abuzaseră niciodată de privilegiu.

Trudi părea să se întremeze de la zi la zi, dar Theresa nu ieși la plimbare pe strada principală din Ludwigtown până ce nu fu convinsă de ameliorare. Atmosfera de târgușor minier, castanii uriași, fagii și stejarii îi provocau o adevărată încântare.

Oamenii o întâmpinau cu bucurie, în vreme ce înainta cu coșul atârnat pe braț. Voia să cumpere niște pește, adus de pe coastă în camioane frigorifice. Calcani de Dunedin, renumiți pentru savoarea lor, și niște țipar afumat pentru Trudi, dacă avea noroc.

La măcelărie – unde se vindea și peștele – , află o noutate care o descumpăni. Domnul Merriman vârî calcanul într-o sacoșă de plastic, o legă la gură și spuse:

– Deci, te întorci la liceu? Probabil că ai aflat despre postul liber?

– S-ar putea să nu-l primesc, desigur, dar am făcut cerere. Dacă nu, poate ai nevoie de o casieră?

El chicoti.

– Nu, dar n-ai să ai nici o problemă să te primească la vreo pensiune. Sezonul turistic începe tot mai devreme în fiecare an. Și niciodată n-au suficient personal până la terminarea cursurilor universitare, când vin studenții. Dar probabil că ai să primești postul domnișoarei Rudyard. A fost nevoită să plece. Mama ei s-a îmbolnăvit, la Auckland. O să cam fie niște schimbări, cu noul director.

– Noul director? se miră Theresa. Dar… dar asta trebuia să se întâmple abia la anul, nu-i așa? Sper că nu este foarte bolnav?

– Ei bine, să spunem că e înțelept. Prea multă lume exagerează cu amânările. Pensionarea cu un an mai devreme s-ar putea să-i prelungească viața. Asta i-am spus. Se gândea s-o facă la sfârșitul anului. Normal, după o asemenea refacere rapidă, dar ultimul trimestru este cel mai solicitant. Așa că e deștept să renunțe acum. După toate cele, nimeni nu-i indispensabil, chiar dacă oamenii potriviți sunt rari.

– Ah, înseamnă că nu mai vine din trimestrul ăsta? O, ce păcat! Abia așteptam să predau iar sub conducerea lui. Adică, dacă obțineam slujba. Vai, cât sunt de egoistă. Bineînțeles că trebuie să se retragă imediat, dacă-i vorba de sănătate. Presupun că adjunctul îi va prelua responsabilitățile până anul viitor?

– S-ar putea, dar am impresia că se așteaptă ca postul să fie ocupat mai repede. De fapt, cineva din Consiliul de conducere mi-a destăinuit noutatea, așa că probabil decizia a fost luată.

– Adică s-a publicat deja în Gazette?

– Chiar așa. Vrei și niște bucățele de pește pentru Ferdinand? Am câteva alese special.

Theresa ieși din prăvălie complet derutată. Toată lumea din oraș părea să știe, așa că nu pricepea de ce părinții ei abordaseră subiectul atât de vag. Sau poate că nu-i înțelesese? Rămăsese cu impresia că familia Guthrie urma să-și construiască o casă anul viitor și că directorul se va pensiona abia după aceea. Ciudat.

Auzi o voce cunoscută:

– Bună, Tess. Am auzit că te-ai întors și voiam să te sun. Era una dintre bibliotecare, Maida Shaw. Discutară câteva minute. La un moment dat, cealaltă întrebă:

– Există vreo șansă să te vedem din nou la școală? Fiică-mea spunea, când a aflat că te-ai întors, că i-ar plăcea să te aibă profesoară la germană, la anul, în clasa a șasea. Știi cum gândesc tinerii – și-a închipuit că vei reveni la liceu.

– Am făcut demersuri, dar zeii vor hotărî. Dacă nu, voi căuta ceva de lucru în oraș. Trudi are nevoie de prezența mea.

– Am auzit că directorul este acasă. Ce-ar fi să-i faci o vizită? Ai putea afla dacă ai primit postul și cine o să-i ia locul. Mai sigur să afli din gura lui decât de la alții.

Corect, dar n-avea de gând să întrebe. Dacă el scăpa informația din proprie inițiativă, ar fi fost cu totul altceva. Soția directorului fu încântată s-o revadă.

– Robert dorea să-ți vorbească. Tocmai voia să te sune și să te invite. Acum se simte mult mai bine. Totuși, pentru amândoi este o ușurare că se poate pensiona mai curând. Mă temeam că va insista să rămână până la sfârșitul anului. Dar dacă a fost găsit un înlocuitor capabil să preia activitatea imediat după începerea anului de studiu, m-am liniștit.

Cu toate astea, Theresa constată o deteriorare mult mai evidentă decât observase la Trudi. Domnul Guthrie îi zâmbi și o chemă:

– Vino. Aveam de gând să te sun deseară.

Mă bucur să te anunț că e o ușurare pentru mine să știu că ai să faci parte din personalul didactic. Ești o persoană cunoscută și de încredere.

– Ah, deci am primit postul?

– Da, cererea ta a ajuns aproape imediat. Nici că se putea rezolvare mai bună. Lucrurile astea au darul să te calmeze. Nenorocul domnișoarei Rudyard că i s-a îmbolnăvit mama. Deși și-a mai revenit, va avea nevoie de însoțitor încă multă vreme. Treci pe la școală cu trei zile înainte de începerea cursurilor și vom discuta orarul. Sunt fericit că am să las școala cu personal complet. E foarte greu să preiei directoratul în orice situație, dar când personalul este incomplet, e o adevărată belea. Toți sunt obosiți și excesiv de sensibili. Profesorii au mare nevoie de ore libere, ca să-și poată prepara următoarele lecții. Altfel, ajung să lucreze nonstop, folosindu-și timpul liber pentru pregătire. Chiar dacă ești îndrăgostit de profesie, cu timpul devine extenuant. Echilibrul este foarte necesar.

– Domnule Guthrie, îl dojeni ea, uite cine vorbește! Tot timpul așa-zis liber l-ați folosit cu spor în slujba școlii, întotdeauna. Ca elevă, nu-mi dădeam seama, dar în cei doi ani petrecuți la catedră, mi-ați fost sursă de inspirație. Nu vom accepta un individ nelalocul lui, care să uite de disciplină.

În clipa următoare, fu conștientă de privirea uimită a domnului Guthrie. Care să fi fost motivul? Simți stânjeneală. El râse scurt și spuse:

– Sigur că tradiția se va respecta, disciplina va fi aceeași. Murdoch este un tip capabil.

Theresa fu străbătută de un fior. "Nu! Ah, nu. Te rog, Doamne, imposibil!" Apoi, se scutură să-și revină. "Cât ești de proastă!" Murdoch era un nume scoțian frecvent, foarte utilizat în Otago și Southland. Cunoștea un director din Christchurch, purtând acest nume.

– Vreți să spuneți Hugh Murdoch, din Christchurch?

– Dar Theresa, ar fi trebuit să știi deja. Doar a fost în Austria. Maică-ta mi-a spus că urma să vă întâlniți în Salzburg. Când ți-am văzut

cererea, m-am gândit că o să-ți fie destul de greu să lucrezi într-o școală unde director o să fie fostul tău logodnic. Însă știind că v-ați întâlnit recent și că sunteți oameni maturi, mi-am zis că ați discutat situația. Oricum, în zilele noastre, nu mai e așa un cap de țară să lucrați împreună, chiar dacă ați fi fost căsătoriți. De ce naiba nu ți-a spus? Și de ce n-au făcut-o ai tăi?

Theresa era albă la față. Închise ochii, încercând să treacă peste ideea tot mai insistentă că existase o conspirație. Cu buzele uscate, declară:

– N-a spus nici un cuvânt. Am primit o scrisoare de la mama, în care-mi povestea că bunica vrea să se retragă într-un azil, la Invercargill, fiindcă nu mai putea sta nesupravegheată și nu voia ca mama să fie obligată să țină două gospodării. În aceeași zi, am primit o epistolă de la Gwenda Lloyd, anunțându-mă despre apariția unui post vacant. I-am spus lui Murdoch în chiar ziua sosirii lui la Salzburg și n-a suflat nici o vorbă. Nici una!

El se aplecă puțin și o bătu pe genunchi.

– Fetițo, trebuie să tratezi situația cu maturitate. Fii corectă cu Murdoch. S-ar putea să fi fost la fel de uimit ca și tine. Probabil că i-a trecut prin minte că, dacă ai afla, n-ai mai trimite cererea, iar Trudi n-ar mai beneficia de prezența ta. Mă așteptam să-ți spună îndată. Din cauza asta și-a scurtat șederea la Londra. Întotdeauna a dorit să viziteze Austria, desigur, din cauza legăturilor puternice existente aici, în Ludwigtown, dar eram convins că a venit la Salzburg să-ți dea știrea.

Theresa își înghiți toate vorbele aprinse care-i stăteau pe buze; n-aveau rost. Domnul Guthrie era un om bolnav. N-ar fi făcut decât să-l supere. I-ar fi stat pe suflet discordia dintre noul director și una dintre profesoare. Nu știa cum, dar reuși să zâmbească.

– Ah, bineînțeles. N-avea de unde să știe cum voi reacționa. Vă rog să-mi iertați ieșirea. N-o să conteze. Vă promit că problemele noastre nu vor impieta asupra activității.

Persista încă o întrebare pe care nu dorea s-o exprime, dar el îi răspunse din proprie inițiativă.

– Murdoch o să ajungă aici peste două-trei săptămâni de la începerea școlii.

Atât de curând, atât de curând! Vreo douăzeci de zile. Totuși, va avea puțin timp să se adapteze cu noul post, cu orarul, cu elevii, să-și pregătească o figură nepăsătoare, pentru toți cei care-i vor urmări reacțiile.

Plecă pe intrarea laterală și se uită înapoi. Directorul o urmărea din prag cu o privire ușor amuzată și indulgentă. Se simți stânjenită.

Nu era un mizilic… într-o comunitate atât de restrânsă, vestea avea să circule cu viteza luminii. Existase o conspirație a tăcerii? Și cine făcea parte din ea?

O mulțime de oameni, probabil.

Capitolul 5

Theresa se întoarse acasă mergând agale, oarbă la toate frumusețile dimprejur.

Era convinsă că părinții ei știuseră despre numirea lui Murdoch. Dar nu scoseseră nici o vorbă. Chiar și în ultima scrisoare, abia dacă pomeneau ceva despre faptul că el s-ar afla în Canada. Când Theresa apăruse brusc, fără îndoială că fuseseră surprinși. Dragii de ei! Se bucurau de întoarcerea fiicei, dar când menționase cererea de angajare la liceu, ar fi trebuit s-o avertizeze că era pe cale să intre într-o situație dezagreabilă. Probabil că pricepuseră imediat și, în total consens, tăcuseră mâlc. Mai târziu, probabil că-i instruiseră și pe băieți. Poate că speraseră, spre binele ei, că n-avea să primească postul.

N-avea cum să povestească tuturor că doar pretinsese că s-a îndrăgostit de Rudi. Nici prietenilor apropiați nu le putea prezenta scuza falsă că nu-l mai iubea pe Murdoch. N-ar fi fost corect față de noul director. Iar adevărul ar fi și mai devastator. Nu trebuia să lanseze zvonul că el călcase strâmb.

Avea o figură preocupată. Urma să rămână cu renumele unei fete ce se lăsase pradă unei iubiri sălbatice, dar trecătoare, față de un european, pe care-l urmase până la capătul celălalt al Pământului, doar pentru a fi apoi abandonată. Ah, de ce naiba se lansase în acea înșelăciune stupidă? Scrâșni din dinți.

Își continuă drumul, făcându-și sânge rău. N-o deranja că ceilalți știuseră despre inocența ei în privința numirii lui Murdoch. Erau maturi și puteau să-și țină gura. Dar Brenda era elevă. Chiar faptul în sine era suficient de amenințător, fără pericolul de a bârfi încântată cu prietenele pe seama situației. Era o scumpă, dar, deși o adora, Theresa nu-și făcea iluzii în privința soră-si.

Planul începea să se contureze în mintea ei. Se va purta frumos cu familia, tolerant, o să-i adune și o să le spună că înțelegea motivul pentru care tăcuseră. Probabil, își închipuiseră că-și va retrage cererea. Dar se dovedise că lucrurile fuseseră stabilite încă înainte de sosirea ei.

Știa bine că, dacă ar fi aflat la timp, s-ar fi retras. Dar acum nu se mai putea face nimic. Demisia ar fi deranjat prea multă lume și i-ar fi rămas la dosar, prejudiciindu-i cariera. Căci avea să rămână în învățământ toată viața. Și alții trecusertă prin încercarea unei logodne rupte, dar își găsiseră fericirea până la urmă. Totuși, nimeni nu va putea să-i ia locul lui Murdoch, chiar dacă nu mai avea încredere în el cât să-l ia de bărbat. Ar fi fost un adevărat infern, având în vedere ceea ce știa, mai ales locuind în același oraș cu Anita.

Trebuia să se hotărască ce avea să le spună rudelor. Privi la ceas. "Hmm." Probabil că la vremea asta băieții își făceau siesta. Așa că avea să traverseze aleea ce ducea la Cloudy Hill și să treacă mai întâi pe la Ridge.

Avusese dreptate. Mama tocmai le reumplea cănile cu ceai, în bucătăria luminoasă. Theresa intră cu un aer vesel, le zâmbi cât mai natural, lăsă coșul pe bufet și declară:

– Ei bine, adevărul a ieșit la lumină. Vă mulțumesc că nu mi-ați spus imediat. Probabil că mi-aș fi retras cererea. M-am dus la director. Am căpătat postul și am aflat că Murdoch este noul director – tot orașul știe. N-are nici o importanță. Ne-am simțit destul de bine la Salzburg, deși relația noastră este de simplă amiciție. Nu suntem dușmani, să știți, chiar dacă l-am părăsit. Trecutul nu mai înseamnă nimic.

La început, se vor vehicula tot felul de ipoteze, mai ales printre cei tineri. Iar în privința asta am o rugăminte. Nu vreau ca Brenda să

discute cu prietenele ei despre mutra pe care am făcut-o când am aflat că Murdoch o să-mi fie director. Mi-ar conveni să creadă că Murdoch mi-a spus adevărul la Salzburg, dar că eu voiam să mă întorc oricum acasă, din pricina stării lui Trudi. Cred că este o solicitare de bun-simț.

Îi venea să râdă de expresiile chipurilor lor. Surpriza inițială lăsase loc admirației. Pentru maturitatea cu care privea situația.

– Îți mulțumesc, Theresa, spuse mama. Reacționezi așa cum speram – deși nu eram sigură. Este o situație delicată și sper să-ți dai seama că am acționat în interesul tău.

– Sigur că da. V-ați pus rapid de acord, când am dat buzna peste voi. Se întoarse spre frați. Totuși, mi s-a părut că voi aveți un as în mânecă. Făceați fețe-fețe. Mă bucur că ați păstrat tăcerea. Prefer învățământul oricărei alte activități, dar dacă știam că Murdoch este aici, nu prea cred că aș fi avut curajul să fac cererea. Oricum, n-am nici o obiecție, atâta vreme cât Brenda nu cunoaște adevărul.

Stătea în colțul camerei și, chiar în clipa aceea, ușa se deschise, ascunzând-o complet, iar Brenda își făcu apariția, cu părul prins într-o coadă de cal.

– Salut… Am prins ocazia să vin cu familia Falkington. Am economisit banii de autobuz, așa că am să-i pun deoparte pentru o șa nouă. Am primit o telegramă de la Murdoch. Zicea că Tess este pe drum, așa că m-am gândit să vin mai repede, pentru cazul că vreunul dintre voi se dă de gol. N-am de gând să risc o treabă de cârpaci, având în vedere că a fost ideea mea.

Tata scoase un sunet indescriptibil, dar nu fu luat în seamă. Brenda continuă:

– V-am spus că o să țină! N-avea cum să nu cadă-n plasă, dar n-am crezut că o să reacționeze așa rapid. Va trebui să ne pretindem surprinși de vestea numirii lui Murdoch.

Rece ca gheața, vocea soră-si răsună, spărgând liniștea păstrată de ceilalți.

– Ah, nu te mai osteni, Brenda. Am aflat și nu mă deranjează nici cât negru sub unghie!

Nu mai am nici un sentiment pentru fostul meu logodnic și nici el nu mă mai iubește!

Brenda își reveni cu o rapiditate uimitoare.

– O, nu zău? Atunci, de ce a conspirat cu mine să te aducem acasă?

– Nu! Oprește-te! Protestul lui Elisabeth țâșnise spontan. Roderick înaintă amenințător, o prinse de ureche pe iubita sa fiică mezină și spuse:

– Marș! Ai făcut destul rău. Niciodată nu mi-a plăcut manevra asta nebunească. Chiar dacă ar fi ultimul lucru pe care-l voi face, am să mă asigur că ți-a venit mintea la cap și că n-ai să sufli o vorbă găștii demente cu care-ți pierzi vremea!

Theresa înaintă rapid și-i prinse brațul, adresându-i-se pe un ton plin de autoritate, cel pe care-l folosea să-i potolească pe băieții din clasa a șasea. Întotdeauna avusese succes.

– Las-o-n pace! Sunt treburile mele!

– Prea bine, se conformă Roderick. Corect, cu viața ta se joacă domnișoara. Dar are obiceiul să dramatizeze tot. Să-i spună conspirație, este de-a dreptul ridicol. I-a scris lui Murdoch, în Canada, și i-a spus că-i convinsă că ai depășit faza cu Rudi și că ai putea fi vulnerabilă.

Brenda își revenise. Nici un dop nu i-ar fi putut opri cuvintele.

– Atunci, de ce te-a urmat peste ocean?

– În nici un caz n-a venit după mine. Întâi, a stat la Londra destul de mult. Și știi de ce? Fiindcă dorea să ajungă în Austria în același timp cu o canadiană simpatică, pe care-o cunoscuse în Quebec. Când am plecat, tocmai se alăturaseră unui circuit turistic. Are niște veri în Oamaru și peste puțină vreme o să ajungă și aici. Acum, pentru numele lui Dumnezeu, nu duce veștile astea la școală – îndrăzneață mișcare, fiindcă o punea pe Brenda să ia lucrurile în serios. O singură scăpare către oricare dintre iresponsabilii tăi amici, sau lauda că ai pus la cale revenirea mea fără să știu că fostul logodnic urma să fie numit director, și am să-l rog pe Murdoch să te aranjeze la matematică. Nimeni n-ar accepta asemenea purtare. L-ai cunoscut numai în calitate de prieten

de familie și viitor cumnat, dar poți să mă crezi, ca profesor – să nu mai vorbim de postul de director – este cumplit! M-ai priceput?

– Și, interveni tatăl, dacă aud că ai suflat fie și un singur cuvințel, am să-ți înjumătățesc banii de buzunar. Ba poate că și urechile!

Brenda făcu un gest nepăsător.

– Asta înseamnă că n-o să am probleme cu banii tot anul. Aș vrea să pricepeți cât de mult m-am maturizat. Cred că e ceva normal pentru copiii concepuți la bătrânețe. Mai întâi, sunt răsfățați de toată familia, mai ales de frați, îi privi ea cu reproș pe băieți, care nici măcar nu deschiseseră gura. Apoi, mult înainte de pubertate, toată lumea este șocată să constate cât de brusc s-au maturizat. Ah, uite-l pe Pegasus, în padoc… Se pregăti s-o zbughească, ezită și spuse pe un ton foarte amabil, identic cu cel folosit de Trudi: și Tess, în locul tău, nu mi-aș face prea multe griji în privința canadienei ăleia!

Abia săptămâna următoare, când începuse rutina zilnică a cursurilor, permanenta pregătire pentru ore, zilele pline și problemele ce consumau în egală măsură pe profesori și pe elevi, Theresa pricepu că Brenda nu fusese singura care complotase s-o aducă acasă.

Fusese încântată de rapiditatea cu care Trudi părea să-și revină și tocmai ajunsese la o concluzie filozofică – acel rezultat merita orice daună adusă propriilor ei sensibilități – când primi un nou șoc. Era după-amiaza, în cancelarie.

La ceai, după ce ziua de lucru se încheiase, Michael Channing îi oferi o prăjitură cu frișcă. Theresa îl refuză:

– Nu, mulțumesc, Mike. De când m-am întors, am luat două kilograme. Trudi se ocupă iar de gătit și n-are pic de milă. Îi place atât de mult, încât gătește ca pentru o familie întreagă și, cu toate că refuz să mănânc încă o porție, ceea ce-mi pune în farfurie de la început este deja prea mult.

– Voi, fetele! chicoti Mike. De parcă ar conta. De fapt, ți-ar sta bine dacă ai mai câștiga niște kilograme.

– Nu-i vorba de asta, protestă Theresa. Dacă mă îngraș, hainele n-o să mă mai încapă.

Așa că nu pot decât să mă abțin strict, când nu-i Trudi prin preajmă.

Frances Toddington interveni:

– Problema este aceeași când slăbești. Mama ta a trebuit să-și schimbe toată garderoba, după cura ei atât de reușită. Hainele începuseră să atârne pe ea. Taică-tu mi-a spus că a cheltuit de cinci ori mai mult pe noile rochii decât economisise la coșniță. Dar este dulce, nu-i așa? Zicea că a meritat. Îi ador pe părinții tăi, Theresa, îmi întăresc încrederea în puterea iubirii.

– Ar trebui să-i vezi mai des, replică Mike. Am senzația că vrei să devii o femeie de carieră, Fran, iar asta nu-mi prea convine!

Theresa observă încântată că Fran se înroșise până în vârful urechilor.

– Ai grijă, interveni Chester Lane, directorul adjunct, vorbele tale echivalează cu o declarație, iar cancelaria nu este locul potrivit pentru chestiuni de inimă.

– Așa cred și eu, replică Fran, revenindu-și. Sunt convinsă că domnul Keith ar fi ales un loc cu adevărat romantic, departe de lume, cum ar fi Kingfischer Hill, sau malurile râului Awhitu.

Amintirile o copleșiră pe Theresa. Primise cererea în căsătorie într-un ambient ideal. O zi de toamnă, când fiecare plop și stejar de pe Kingfisher Hill era un poem de nuanțe aurii și roșcate, când Lacul Micilor Reflexii oglindea cerul, norii, oile și vitele cu atâta claritate, încât nu le puteai deosebi de originale. Floricelele plantate de soția fermierului împestrițau pajiștea cu pete roz sau purpurii. Gâștele porniseră în șir indian și semănau cu niște bărcuțe cu prova înaltă, la fel cu ambarcațiile egiptene de pe Nil, parcă tăiate în alabastru.

Murdoch Gunn ar fi trebuit să vină abia a doua zi, iar ea fremăta de nerăbdare, fiindcă ultimele lui scrisori purtau semnele unui sentiment tot mai profund. Ultima fusese foarte explicită. "Când aveai zece ani, Theresa-Tess, iar eu împlinisem douăzeci, aparțineam unor lumi diferite. Între noi exista o prăpastie. Am așteptat și am observat-o închizându-se. Acum, la douăzeci și doi de ani și ceva, ești matură și stăpâna propriilor gânduri. Meditează la asta, vrei? – Murdo."

Apoi, sub mângâierea zefirului, urmărind reflexiile apei, visând la venirea lui Murdo, care în mod sigur avea să-și declare sentimentele, îl auzise strigând-o pe nume și se întoarse. Venea direct, cu mers inegal, din cauza șchiopătatului, coborând pe versantul Kingfisher Hill spre malul apei… și spre ea.

– Theresa, iată-mă cu o zi mai devreme.

Simțise că i se înmuiau genunchii, iar bucuria și abandonul se citeau în toată atitudinea ei, așa cum rămăsese înțepenită pe malul lacului, cu brațele larg deschise.

O privise în ochi, văzuse acolo tot ceea ce îl interesa și o cuprinsese-n brațe. Mai târziu, exprimase totul și în cuvinte, pentru bucuria de a le pronunța și de a le asculta ecoul, dar gestul devenise superfluu. Îi stăruia în memorie aurul acelei amiezi de aprilie. Dar în iulie căzuse trăsnetul. Îndepărtă gândul. Acum se afla în cancelarie, distrându-se cu glumele mușcătoare și cu ironiile colegilor.

Întotdeauna o încântase camaraderia instaurată în acea încăpere. Își discutau problemele, râdeau de greșelile involuntare din lucrările copiilor, se plângeau de obrăznicii, sufereau pentru situațiile disperate în care se găseau uneori elevii, se relaxau într-o atmosferă imposibil de obținut în clase.

Înainte de a-și relua participarea la discuția generală, avu o revelație. Mama ei făcuse cură de slăbire. Nu era subțirică din cauza grijii pentru Trudi! Slăbise intenționat.

Toate păreau să se potrivească. Nici o mirare că tata încercase s-o gonească pe Brenda, înainte de-a apuca să dea în vileag mai mult. Erau înțeleși. Toate ieșeau la iveală. Surpriza oamenilor, când auzeau de boala lui Trudi. Se prefăcuse că nu poate termina scrisoarea. Mama, de conivență, o completase. Fără îndoială, Gwenda Lloyd fusese cooptată și convinsă să-i trimită formularul de cerere. Atât Grace cât și Maida, fuseseră pe bună dreptate uimite că nu știa cine este noul director.

Abia spre sfârșitul zilei, singură în cameră, Trudi dormind în încăperea vecină, Theresa reluă firul gândurilor.

La scurtă vreme după ce serbaseră logodna, Murdoch primise o slujbă la liceul din Queenstown, după vacanța de primăvară. La început, se simțise ca-n rai. Nu erau decât vreo douăzeci de kilometri, iar el se stabilise în căsuța de vară pe care o ridicaseră părinții lui, la sosirea în zonă, pe malul lacului Moana Kotare. Își petrecea mai tot timpul liber la Ridge, sau la Cloudy Hill. Plănuiseră să se căsătorească în ianuarie, pe timpul vacanței de vară și să călătorească în Austria, unde munții ar fi fost acoperiți de zăpadă.

Desigur, o luau cu ei peste tot pe Geraldine, fiindcă Theresa nu dorea ca ea să se simtă neglijată. Alcătuiau un trio vesel, uneori un cvartet sau o formație mai numeroasă, funcție de câți li se alăturau. Geraldine nu dusese niciodată lipsă de însoțitori, dar nu păruse a se atașa de vreunul mai serios.

Dintr-o dată, Gerry devenise puțin distantă, ușor preocupată. Theresa o întrebase de mai multe ori ce se întâmplase, fără să primească răspuns.

Bineînțeles că erau rare serile pe care Theresa le petrecea departe de Murdoch. Învățau împreună, sau își preparau lecțiile pentru a doua zi, dar uneori prezența celuilalt le deturna atenția.

Urmase seara oribilă când Geraldine venise la Ridge și se retrăseseră împreună în camera Theresei, să discute despre apropiata nuntă. După ore, Theresa se dusese în Queenstown și adusese mai multe mostre de material pentru rochia de mireasă. Observase că Geraldine era cu gândul în altă parte.

– Gerry, ce s-a întâmplat? o întrebase ea. Ești nervoasă și neatentă. Ce-i? Te-a supărat cineva? Te-ai îndrăgostit? Poate că lucrurile n-au mers bine, iar toată vorbăria asta despre măritiș te indispune? Spune-mi, doar sunt cea mai bună prietenă a ta!

Geraldine izbucnise în lacrimi.

– Când e vorba de cea mai bună prietenă, este cu atât mai dificil. Dar trebuie. Voi lăsa deoparte lașitatea, indiferent de consecințe. Ești atât de încrezătoare și de fericită… Își acoperise fața cu palmele.

Theresa fusese străbătută de un fior înghețat. Totuși, reușise să-și păstreze calmul.

– Vorbește, Geraldine. Varsă-ți sacul. Am încredere în cine? Sper că nu te referi la Murdo?

Cealaltă ridicase fruntea, o privise printre lacrimi și dăduse din cap.

– Nu suport faptul că nu știi nimic. L-ai cunoscut pe tata. Părinții mei s-au despărțit din cauza asta. Mama fusese avertizată, dar a crezut că după nuntă o să se cumințească. N-a fost cazul.

Theresa o privise, nevenindu-i să creadă.

– Tatăl tău? Ce legătură are asta cu Murdoch? M-a așteptat atâta vreme. Nu l-a obligat nimeni.

– Tess, întotdeauna există alte femei. Nu spun că ar fi vrut să se însoare cu vreuna dintre ele. Nu erau de nasul lui. Nu-i erau egale din punct de vedere intelectual. N-aveau față de nevastă de director. Probabil că s-a gândit mereu la propria carieră. N-aș fi suflat o vorbă dacă aș fi crezut că va renunța la ele. Dar să continue astfel, chiar aici, sub nasul tău… Nu suport.

– Gerry, despre Murdoch discutăm acum? Trebuie să… dar de opri sub povara milei care se citea în ochii prietenei. Dar desprte cine naiba este vorba?

– Anita Tynedale. Desigur, e o femeie fascinantă și mai apropiată de vârsta lui…

– Anita – păi, este măritată!

– Ei bine, așa ceva. E mai bine de un an de când Nort a părăsit-o. Poate că asta este o scuză pentru ea. Or fi existat și alții înaintea lui Murdoch. Sau legătura lor o fi mai veche decât bănuiam eu.

Theresa fusese asaltată de un amalgam de senzații. Era furioasă pe Gerry.

– Dar n-are nici un sens. Ce dovezi ai pentru astfel de acuzație?

– Ah, de multă vreme îl bănuiam, dar n-am vrut să cred. Numai că indiciile s-au înmulțit. Au avut loc o mulțime de incidente, iar săptămna asta – ei bine, a mers prea departe. Nu-i așa că n-a prea trecut pe aici?

Desigur, Theresa fusese foarte ocupată. Dar știa că și el avusese multe pe cap. Nu cu mult timp în urmă, îi spusese pe un ton bizar: "Dacă n-ar fi luna de miere din Austria, pentru care avem nevoie de vacanța mare, aș zice să ne căsătorim imediat. Măcar așa ne-am putea pregăti pentru școală sub același acoperiș."

– Cu toate poveștile care circulau pe seama lui în Oamaru, nu mi-a venit să cred, la început, continuase Gerry. Dar l-am văzut de două ori ieșind de la Anita, la ore târzii. Într-una din seri mi-ai spus că era la o ședință cu părinții, în Queenstown. Îți aduci aminte cât de târziu am stat? M-am bucurat că nu te-am lăsat să mă conduci. După miezul nopții, l-am văzut ieșind de la Anita. L-a condus până la poartă și au rămas o vreme la umbra castanilor. Am încercat să mă conving că era posibil ca Anita să se fi speriat de vreun zgomot ciudat și să-l fi chemat – dar era greu de crezut. A doua oară, mi s-a făcut rău. Nu vreau să-ți descriu toate detaliile. Mai ții minte noaptea în care ai bătut la mașină toate poeziile alea, astfel ca el să le poată preda a doua zi? În noaptea aceea, a fost la ea – deși ar nega, fără îndoială. Atunci, aveai destule de făcut și pentru tine!

– Nu cred că pot accepta așa ceva, Gerry, spusese ea posomorâtă. Va trebui să mă mai gândesc…

– Nu-l lăsa să te creadă fraieră. I-ar face bine să afle că nu toate femeile pot fi înșelate. Îi urăsc pe bărbații aștia – pe scenă poartă o mască de comportament model, iar în culise joacă rolul satanei. Crede că-i vei fi soție iubitoare, chiar dacă va continua să calce strâmb.

Theresa simțise un val de greață. Asemenea lucruri li se întâmplau altora, nu ei și lui Murdo. Gerry îi prinsese mâinile.

– Promite-mi că n-ai să acționezi pripit – vreau să spun, că n-o să-l confrunți. Ah, îmi vine să-l jupoi pentru felul cum te-a tratat! Mi-ar plăcea să-i plătești cu aceeași monedă. Aș fi încântată să-l văd părăsit în favoarea altuia. Numai că nu-i posibil. Totuși, ai putea pretinde că ai întâlnit pe altcineva.

Discutaseră mult, Theresa adoptând rolul consolator, în mod ciudat. O admira pe Geraldine. Probabil că-i fusese extraordinar de greu.

Nu dormise toată noaptea. Dimineața, pe răcoare, ieșise la o plimbare. Avea nevoie să-și elibereze mintea. Ca atrasă de un magnet, se îndreptase spre locuința Anitei. Nu credea. Lumina crudă a zilei alungase îndoielile și suspiciunea. Lucrurile erau foarte simple. Avea să-l întrebe pe Murdoch. Nu-i va spune de unde aflase, doar că cineva sugerase o legătură între el și Anita. Fusese văzut ieșind de la ea, noaptea târziu. De ce?

Se afla pe poteca dintre pini și privea printre ramurile lor întunecate. Apoi văzuse. Probabil că îi fusese scris, ca s-o ajute să ia o hotărâre. Ușa din spate a căsuței se deschisese și cineva apăruse.

Nu, nu cineva, ci… Murdoch!

Se întorsese și-și luase bun-rămas:

– Ne vedem deseară, Anita, și plecase grăbit de-a lungul aleii. Ocolise casa, trecuse prin livada de meri, deschisese poarta și o luase la dreapta, chiar pe lângă Theresa, care era ascunsă de pini.

Drumul ducea spre Moana Kotare, acolo unde se afla și căsuța de vacanță construită de părinții lui Murdoch. Locul unde locuise încă de când primise postul din Queenstown. Cât de convenabil! Dacă s-ar fi limitat să folosească acel traseu, Geraldine nu l-ar mai fi văzut, iar ea ar fi fost luată în continuare drept proastă.

A doua zi, fără să-i spună motivul, îi declară Geraldinei că o credea. Totuși, de fiecare dată când o vedea, era cuprinsă de o senzație de deziluzie. Un început de resentiment. Nu era corect, dar oare nu spusese cineva, cândva, că rănile primite din partea unui prieten sunt cel mai greu de îndurat?

Fusese o adevărată ușurare când mama Geraldinei căzuse la pat, iar prietena fusese obligată să plece la Wellington. De mulți ani, își împărțea timpul între părinți. O vacanță la unul, următoarea la celălalt. Sărmana Gerry, nici o mirare că nu-și mai făcea iluzii. Înainte de plecare, întrebase:

– Când ai de gând să-i spui că-l părăsești?

– Ah, îndată ce va termina cu examenele de grad.

Gerry se arătase uimită și dezaprobatoare

– Pentru numele Domnului! Crezi că merită atâta considerație? Știi, n-o să aibă inima frântă. Va fi doar ca o mică ciupitură a mândriei personale. Anita o să-l consoleze.

– Am s-o fac așa cum cred și când o să-mi cadă bine.

– Tare aș vrea să nu fiu obligată să plec, continuase Gerry, să-ți fiu alături.

– Am să mă descurc, mulțumesc. Nu-ți face griji. Și-ți mulțumesc fiindcă mi-ai deschis ochii.

Gerry își mușcase buza de jos.

– Știam că asta o să strice relația dintre noi. Dar am simțit că n-aveam de ales.

Theresa o îmbrățișase.

– Iartă-mă, Gerry. Cu vremea, n-o să mai conteze. Deocamdată, parcă n-aș mai fi eu însămi. Am să-mi revin. Transmite-i toate urările mamei tale. Pa! dragă prietenă și nu te mai chinui.

Știa exact ce avea de făcut. Coronet Peak era în continuare alb, fiindcă și acum, în iulie, ninsese iar. Se prevedea că sezonul se va prelungi mult. Mâine, sâmbătă, avea să urce în stațiune să-l vadă pe Rudi. El îi dăduse ideea, povestindu-i ce ar fi fost în stare să facă pentru a o recâștiga pe Lisa. "Întotdeauna și-a închipuit că am să-i fiu la dispoziție mereu. Mi-ar plăcea să revin acasă însoțit de o neozeelandeză. Măcar dac-aș găsi una dispusă să-și petreacă vacanța în Austria și destul de drăguță să se prindă în farsă!"

Avea să-i spună că ea era fata căutată. Avea și bani de drum și nu era nevoie să se gândească la întoarcere. Mulțumea cerului că nu apucase să treacă de faza alegerii materialului pentru rochii. Și la naiba cu toate nobilele intenții de a-l lăsa pe Murdoch să-și termine întâi examenele! Ce-i păsa? Era sigură că Rudolf o să marșeze. Și desigur, așa stătuseră lucrurile.

Capitolul 6

Acum se încheiase un ciclu. Se întorsese în Ludwigtown și – oricât de incredibil – Murdoch urma să apară peste câteva zile și… avea să-i fie șef!

Va pretinde în fața tatei și a mamei, a lui Trudi și a fraților, că știuse despre conspirație. Dintr-o dată, se întristă. Probabil că fusese greu de îndurat pentru părinți să-și vadă fiica făcându-se de râs. Conform aparențelor, o văzuseră îndrăgostindu-se de un instructor de schi austriac, o cunoștință a mătușii Evelina. Apoi, fără îndoială, suferiseră din nou alături de ea, gândindu-se că fusese părăsită de Rudolf. În sfârșit, cu speranță în suflet, își spuseseră că, dacă i-ar putea pune față-n față pe ea și pe Murdoch, în Ludwigtown, lucrurile s-ar putea aranja.

Avuseseră cele mai frumoase intenții. Patetică scuză pentru un rezultat atât de catastrofal. Micuța abandonată, retrăgându-se acasă să-și lingă rănile, cum prezentase probabil situația Murdoch. Rănile ei inexistente! Bănuia că toți avuseseră un șoc, aflând că plecase fiindcă nu voia să se mărite. Totuși, continuau să spere. Se amăgeau, spunându-și unul altuia că ea și Murdoch erau meniți să fie împreună și că iubirea adevărată presupune întotdeauna și neînțelegeri. Of!

Iar el – ce fusese cu acea ofertă prozaică de împăcare? Crezuse că-și dorea să revină la liceul Kotare ca familist. Era de așteptat pentru orice director. Murdoch avea treizeci și cinci de ani. Așa cum

declarase cu propria gură, majoritatea femeilor de vârsta lui erau deja măritate. Poate că avusese mândria șifonată, părăsit fiind pentru un austriac impresionant, fără handicapul șchiopătatului. Oricum, era convinsă că nu fusese vorba de dragoste.

Nu mai avea decât patru zile. Theresa se simțea tensionată ca o strună de vioară. Ar fi vrut să se termine totul cât mai iute.

Fără îndoială, cea mai greu de suportat urma să fie prima adunare generală, cu cele cinci sute șaizeci și opt de perechi de ochi juvenili ațintiți, când asupra lui Murdoch când asupra ei.

În vreme ce se pregătea să plece, luându-și inevitabila scoșă de cărți, își zise că era ultima săptămână în care nu trebuia să suporte prezența lui constantă și iritantă. Drumul trecea pe lângă rectorat. Nu se interesase în privința aranjamentelor făcute pentru primirea lui Murdoch. Oare urma să se mute acolo imediat? Cum se va descurca de unul singur? Când o să mobileze locuința? Pur și simplu, nu voia să știe.

Dădu colțul și trecu mai departe pe lângă grădina rectoratului. Casa era puțin retrasă pe versantul dealului Kingfisher Hill, astfel încât avea vedere spre Moana Kotare. Parterul era îmbrăcat în cărămidă aparentă, iar etajul era tencuit, cu frontonul și turnulețele acoperite cu țiglă roșie.

Era o locuință familială, prevăzută cu scări interioare ce duceau la mansardă și la turnulețe, parcă special proiectată pentru jocurile copilăriei. Avea o verandă acoperită, era spațioasă și totuși, ușor de întreținut.

Garajul se afla la nivelul străzii și, în vreme ce tocmai trecea, fu cât pe ce să se ciocnească de o femeie cu brațele pline de cărți. Ambele se retraseră puțin și apoi izbucniră aproape simultan.

– Tess!

– Doamnă Gunn!

Era mama lui Murdoch. Semănau izbitor. Înaltă, cu ținută dreaptă și cu o anumită nerăbdare tinerească. Avea același păr castaniu, doar că grizonant spre tâmple, ochii prelungi și îngușți adăpostiți sub sprâncene la fel de bogate, dar minunat arcuite. Profilul ei trăda un

caracter puternic, iar ridurile în evantai de deasupra pomeților înalți sugerau o dispoziție înclinată spre veselie și râs.

Cărțile alunecară și-i căzură din brațe.

– Poftim! Era inevitabil. James spunea că am luat prea multe. "Mai bine să faci mai multe drumuri și să iei mai puține." Nu-i așa că bărbații au o logică enervantă? Ce mai faci, draga mea?

O îmbrățișă cu putere și o studie de sus până jos.

– Prea slăbuță, dar probabil că ai făcut cură, ca mai toate fetele. Dar îți stă foarte bine. Părul tău are culoarea mierii. Pari numai bună de mâncat. Am să-l chem pe James. Bărbatul ieși pe ușa garajului, ducând sub braț un teanc rezonabil de cărți.

Ezită abia vizibil, înainte de a se apleca s-o sărute. Theresa îl înțelese. Hetty Murdoch era atât de amabilă și imparțială, încât nu-și schimbase purtarea față de fosta logodnică a fiului, dar Theresa știa că James primise vestea rupturii foarte rău. Ținuse mult la el, dar era un preț care trebuia plătit.

Nu spuse mare lucru, dar ochii lui exprimau precauție. Era convinsă că ar fi sugrumat-o pe nevastă-sa, când aceasta îi dăduse Theresei jumătate din propriul teanc, cerându-i:

– Te rog, Tess, vrei să mă ajuți să duc astea până sus? În felul ăsta, am să scap de bombăneala lui James.

Ar fi fost grosolan s-o refuze. Adoptă o atitudine mâhnită, sperând să-i dea de înțeles domnului Gunn că ar fi preferat să-și continue drumul. Se ruga să nu-i fi văzut nimeni dintre colegi. Porniră de-a lungul potecii dintre arbuști, care ducea în trepte spre o intrare laterală și pătrunseră în camera destinată să devină birou.

Theresa se opri locului în fața transformărilor. Probabil că munciseră din greu în ultimele câteva zile. Pereții erau ocupați de cărțile lui Murdoch, în majoritate familiare și îndrăgite de ea; cupele câștigate la crichet erau lustruite și aliniate pe polița de deasupra căminului. Panoplia cu unelte de pescuit era fixată pe perete, iar vechiul glob terestru pe care i-l dăruise Theresa ocupa un colț. Cele două fotolii de piele din fostul lui birou, de la Waianakarua

College, stăteau în fața mesei de lucru, lângă care se vedea fișetul metalic pentru dosare; scaunul turnant ocupa o nișă bine luminată de fereastra cu vedere spre aleea de acces. Un teanc de fotografii înrămate era sprijinit de perete.

– Pozele o să și le aranjeze singur, explică Hetty. Este neplăcut să intervină alții în chestiunea asta. Am rezistat tentației de a aranja totul ca pe vremuri. Lasă alea pe masă, te rog, și hai să vezi și restul. Apoi o să bem un ceai. Murdoch va trebui să mai cumpere mobilă, dar i-am adus toate lucrurile de la Waianakarua și le-am completat cu câteva obiecte de la căsuța noastră. Ne-a scris să ne anunțe că preferă să se stabilească la rectorat. Se va relaxa mai ușor așa, decât dacă ar locui într-o casă străină. Noi stăm în căsuța de vacanță, dar o să plecăm înainte de sosirea lui. Trebuie să vină niște chiriași, pentru câteva săptămâni. Vino să vezi.

Vrând-nevrând, Theresa o urmă.

– Probabil că o să facă unele schimbări, dar are cu ce să pornească la drum. N-am vrut să-l instalez în fosta lui cameră – să nu cumva să se simtă încă elev – și nici în dormitorul principal – este mult prea mare pentru un individ singur. Theresa avu o tresărire. Uite! Deschise ușa unei camere.

Părea încăperea unui burlac.

Hetty o conduse în bucătăria zugrăvită în galben, cu dulapuri suspendate, masa metalică, cuptor electric și congelator preinstalate.

– O să veniți mai târziu să-i faceți gospodăria, doamnă Gunn? întrebă Theresa. O să aibă nevoie de ajutor. Are o funcție plină de responsabilități. E greu de găsit o menajeră bună, deși cred că preferă să lucreze la burlaci.

– Nu. N-am s-o fac, cu toate că eu și James nu mai avem alte lucruri pe cap. N-ar fi o situație potrivită pentru un director – ar atrage atenția asupra faptului că n-are o parteneră de viață. În afară de asta, James a fost director aici multă vreme și s-ar putea simți atras să-și vâre nasul. Sunt hotărâtă să nici nu-l așteptăm. Am convins-o pe Martha Hallows să-i țină gospodăria. S-a arătat încântată de perspectivă.

După o scurtă pauză, continuă:

– Flecăresc din cauză că sunt emoționată. Țineam mult să te văd, draga mea, fiindcă știu că situația asta va fi neplăcută pentru tine. Ceea ce ți-am scris când te-ai despărțit de fiul meu este purul adevăr – anume că asta n-o să-mi afecteze sentimentele față de tine. Te-am iubit ca pe propriul copil, iar ceea ce s-a petrecut este numai treaba voastră. N-aș vrea ca între noi să apară stânjeneala.

Theresa simți cu groază că o podidesc lacrimile. Le îndepărtă cu dosul mâinii. Și ochii lui Hetty se umeziseră.

– Lucrurile astea se mai întâmplă. Nu te condamn cu nimic pentru că te-ai îndrăgostit de Rudi. Suntem supuși valurilor vieții. Mi-e imposibil să nu sper că vă veți împăca. Păreați atât de potriviți. Îmi vine greu să cred că nu mai sunteți…

Theresa ridică o mână ca s-o oprească.

– O clipă, doamnă Gunn – credeți, în mod normal, fiindcă asta a fost intenția mea, că m-am îndrăgostit de Rudi și că am fost abandonată. Adevărul este că nu l-am iubit niciodată. M-am despărțit de Murdoch din cu totul alte cauze. Suspină profund. Nu vreau să intru în amănunte. Am avut motive temeinice. Am profitat doar de ocazia plecării lui Rudi în Austria, la terminarea sezonului. Am pretins că-l iubesc deoarece voia s-o facă geloasă pe Lisa… și fiindcă, într-un fel, mi-a permis să ies cu fruntea sus din încurcătură.

– Dar eu n-am mai avut nici o portiță, nu-i așa, Theresa Keith? răsună o voce. A lui Murdoch. Iar tonul părea să-i dea în vileag ura.

Evidenta ei stânjeneală nu-i pricinui nici urmă de milă. Figura lui părea tăiată în granit.

– Soluția n-a fost la fel de bună pentru mine, nu-i așa, Theresa? repetă el. Eu am fost cel părăsit, îți amintești?

Câtă ipocrizie! Ar fi meritat să-i arunce-n față adevăratul motiv, în prezența părinților. Dar se abținu. Nu putea suporta deziluzia pe care ar fi provocat-o bătrânilor. De ce să mai răscolească prin mizerie? N-avea decât să-și proclame mândria ultragiată. Pentru comunitatea locală, el trebuia să pară un personaj fără pată.

Rămase tăcută, neștiind ce să spună.

– Poate n-a fost rău că am venit cu o zi mai devreme, continuă Murdoch. Nu mă așteptam să-mi găsesc fosta logodnică și mama stând la taclale amical! Scuze, mamă, nu-i o replică potrivită după ce am lipsit atât de mult, dar n-aș vrea ca Theresa să ți se vâre iar pe sub piele! Este o poveste încheiată, punct. Ne-am lămurit cum stăm la Salzburg. Fiecare are propriul drum. Păcat că va trebui să ne suportăm reciproc aici, în aceeași școală, dar o să ne dăm silința. Theresa, nu doresc să-ți faci veacul pe la rectorat. Dacă vii cu toată lumea, când organizez vreo întrunire a personalului, este în regulă; dacă te-aș lăsa pe dinafară, n-aș face decât să dau motiv de bârfă. În rest, sunt pe cale să-mi refac viața și planurile mele nu te includ – ai priceput?

Theresa ieși din nemișcare. Obrajii ei se coloraseră în roșu aprins, culoarea mâniei.

– Probabil că ai înnebunit! Ai complotat cu Brenda să mă aduceți aici! Când ai ajuns la Salzburg, știai foarte bine că vei fi director. Când ți-am spus că mă întorc acasă, să am grijă de Trudi, n-ai suflat nici o vorbă. Dacă-mi spuneai, nici nu mi-ar fi trecut prin cap să solicit postul, crede-mă. Ce scuză poți inventa pentru manevra asta?

Murdoch rtidică din umeri. Theresei îi venea să-l plesnească.

– După cum ți-am mai spus, revederea m-a făcut să cred că vechile diferende sunt depășite și ne-am putea întoarce împreună. Eram dispus să adunăm cioburile, să refacem relația – ba chiar speram să-ți dau o mână de ajutor, având în vedere că știu foarte bine ce înseamnă să fii părăsit. Mă gândeam că te-aș putea consola după ce ai fost abandonată de Rudi. Și mi-ar fi convenit să mă întorc însurat. Dar nici acum n-ai reușit să recunoști adevărul. Ai simțit nevoia să inventezi povestea aia absurdă cu înșelătoria la adresa Lisei. Nu zău! Așa că, mă bucur că nu mi-ai acceptat oferta!

– Murdoch! Protestul venea din gura mamei. E groaznic ceea ce spui! Nici o fată n-ar putea ierta o asemenea declarație!

Parcă ar fi avut tălpile lipite de podea. Theresa înghiți în sec și își stăpâni tremurul genunchilor.

Fu surprinsă de tonul liniștit al propriilor vorbe:

– Atunci, spune-mi, Murdoch, ce dorești? Cum trebuie să mă port față de tine? Mă voi conforma. Îmi pare rău că prezența mea e atât de stânjenitoare, dar vina este numai a ta, fiindcă ai complotat-o, înainte de a fi convins că merită. Aș renunța la post, dar trebuie să am grijă și de cariera mea. Așa că, spune-mi!

– Vreau să te porți ca oricare alt membru al personalului. Unii mă cunosc deja. Poți să te iei după aceștia. Trebuie să mă cauți numai când este absolut necesar, să te referi la persoana mea cu deferența necesară poziției, dar evitând slugărnicia. Să te porți normal în cancelarie. Vei simula armonia – foarte necesară în orice școală – evitând orice bârfă despre fosta noastră legătură. N-o vei discuta cu nimeni, nici cu părinții, nici cu colegii, nici măcar cu scumpa și mieroasa ta amică din Canada, Geraldine. Are încă prieteni aici, așa că orice i-ai scrie va apărea cât de curând pe buzele tutror, cu propriile ei înfloriturі. Și în primul rând, evită să vorbești despre mine cu mama!

Hetty emise o nouă exclamație.

– Fiule, mergi prea departe. Ești de-a dreptul crud, ca să nu spun nedrept. Eu am insistat să vină aici. Am răsturnat un vraf de cărți la ieșirea din garaj și am rugat-o să mă ajute. Am s-o caut de fiecare dată când vin în localitate. Pentru mine, ești doar fiu nu și director. Întotdeauna mi-a plăcut Theresa și așa va fi mereu! Era foarte stânjenită, iar eu am început să flecăresc – știi că așa fac atunci când sunt nervoasă. Tot eu am deschis discuția despre voi – nu avusesem ocazia să aflu și părerea ei. Așa că nu-i corect să dai vina pe ea pentru ceea ce ai auzit. Nu pricep ce te-a apucat. De obicei, ești foarte drept și tolerant, exact așa cum ar trebui să se comporte un director de liceu.

– Nu mai sunt cel dinainte, replică el sumbru.

Theresa nu putu suporta expresia de pe figura lui Hetty. Se întoarse spre Murdoch și, în vreme ce vorbea, nu observă că stânjeneala de pe chipul lui James lăsa rapid locul admirației.

– Murdoch, cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla ar fi ca înstrăinarea să se instaleze între tine și mama ta. Ați fost mereu o

familie adevărată. A fost doar o întâmplare nefericită. De dragul tău, doamna Gunn încerca să aplaneze neînțelegerile, cred. Astea sunt atitudinile cu care va trebui să ne confruntăm. Din cine știe ce motive, toată lumea – repet, absolut toți – crede că am forma un cuplu ideal. Am să mă străduiesc să le scot ideea din cap, dacă ai să depui și tu efort, fără ostentație. Acum, plec. Atinse în treacăt mâna lui Hetty și adăugă: sunt convinsă că îndată ce o să-i treacă supărarea, se va purta din nou frumos. Îmi pare rău că v--am stricat revederea. Îmi doresc să fi avut tăria de a-ți refuza invitația la rectorat. Făcu un pas spre ușă. Ah, să nu uit. Mi-am lăsat sacoșa în birou.

I se adresă lui Murdoch, care bloca trecerea:

– Vrei să te dai la o parte și să mă lași să trec? Prea te iei în serios. Porni, dar se întoarse, sub imboldul dorinței de ripostă. Nu pot să spun dacă ai rămas la fel de cinstit și de sincer ca odinioară. Voiai o soție – oricare ar fi ea. Și știu ce te-a determinat să-ți schimbi părerea, după plecarea mea. De fapt, nu ce – trebuia să spun cine! Catriona McCorkill. Iar ea este o fată mult prea drăguță pentru tine!

Murdoch zâmbi fără pic de amuzament – maliție pură.

– S-ar putea să ai dreptate. Dar sper să nu i-o spui și ei. La anul, vine în Ludwigtown.

Theresa se întoarse, traversă holul, intră în birou, își recuperă sacoșa și ieși din casă, îndreptându-se spre Ita-whakaata.

Luni, la adunarea generală, figura ei avea să reflecte indiferență, echilibru, o splendidă nonșalanță, astfel încât nimic să nu-i dezvăluie adevăratele sentimente.

Capitolul 7

Dimineața de luni veni mult prea repede, cu toate că, la trezire, Theresa își spuse: "ei bine, măcar se va termina curând."

Știa exact ce va purta. Fetele din clasa a patra, a cincea și a șasea nu scăpau nici un amănunt. Se așteptau s-o vadă dichisită. Așa proceda majoritatea femeilor și asta așteptau și din partea ei – mai ales după ce fusese părăsită. Așa că alese sarafanul bej care nu-i punea în evidență nuanța deschisă a părului. În dimineața asta, pe dedesubt, urma să-l asorteze cu o bluză de mătase brun-roșcată. Pantofii vor fi cenușii.

Privindu-și în oglindă reflexia lipsită de culoare, își permise un zâmbet strengar. Absolut insipidă! Se va pierde în mulțime, iar dacă se va așeza pe la mijlocul rândului al doilea, nu va mai trebui să suporte plicticoasa insistență a ochilor cercetători.

Auzi voci la parter. Ascultă o vreme și zâmbi din nou. Probabil că mama venise, cu un oarecare pretext, de fapt dorind să verifice ținuta fiicei, într-o zi atât de importantă. La intrarea ei, mamă-sa începu să-i spună lui Trudi:

– Știam că ai s-o cauți, Tru, așa că am adus-o înainte să uit din cauza activităților de peste zi. Ah, iată-te, Tess, credeam că ai plecat deja. Dar n-aș spune că ai ales bine bluza, dragă. Este atât de șters. Ai nevoie de o culoare mai veselă.

Theresa se privi cu nepăsare.

– Crezi? Mi s-a părut destul de elegantă. Ca profesoară, nu trebuie să te îmbraci prea atrăgător.

Trudi chicoti, mijindu-și ochii.

– Ei bine, ai reușit tot ce ți-ai propus, liebling. Parcă-i o ținută de acoperire, menită să te facă invizibilă.

– Ce remarcă plină de duh, bunico! Cum se face că ochii tăi nu scapă nici un amănunt? Mă simt ca Scufița Roșie, pe cale de a fi mâncată de lup. Dacă ea ar fi înlocuit roșul cu o culoare mai ștearsă, ar fi eliminat riscurile. Se întoarse spre ușă cu vizibilă părere de rău și spuse: pa! și renunțați să vă mai îngrijorați pe seama mea. Situația e nostimă. Poate că în adâncul sufletului, sunt o exhibiționistă!

Spre norocul ei, era deja prea departe să audă remarca lui Trudi:

– Ah, sărmana micuță. Fluieră în întuneric să-și ridice moralul.

***

În mod normal, noul director ar fi trebuit să vină mai curtând și să facă deja cunoștință cu membrii corpului didactic, dar sosind abia la sfârșitul săptămânii și nedorind să le răpească din timpul liber, Murdoch nu-l întâlnise decât pe Chester, adjunctul, iar celorlalți le lăsase vorbă să se adune în cancelarie cu o jumătate de ceas înaintea adunării generale.

Theresa nu avu parte de chinul anticipat, fiindcă majoritatea colegilor încerca să facă o impresie cât mai bună noului director și n-avea vreme să urmărească reacțiile ei. Patru dintre profesori îl știau pe Murdoch dinainte, așa că nu bătu la ochi când el i se adresă pe numele de botez, ca unei vechi cunoștințe. La suprafață, lucrurile decurseră foarte bine.

Nu reușise să ocupe un loc din mijloc, stătea lângă Michael, instructorul de tâmplărie, dar era parțial ascunsă de un ghiveci uriaș, pe care Gwenda Lloyd îl așezase în fața podiumului.

Fu impresionată de tonul lui Murdoch. Exprima autoritate – nu încerca să câștige popularitate. Discursul mărturisea încredere în sine, conștiința faptului că se află la cârmă, hotărârea de a nu accepta aiureli, dar era și amabil.

– Nu ați venit pentru distracție. Vă aflați aici pentru a primi educație, pregătire de viață, conform talentelor individuale. Trebuie să vă găsiți locul în societate, să vă puteți câștiga existența și sper că fiecare va reuși cât mai bine. Între timp, ne vom și simți bine. Acesta este secretul unei vieți echilibrate. Totuși, accentul va fi pus pe efort susținut.

Vreau să priviți procesul de învățare ca pe o aventură de zi cu zi, nu ca pe ceva plicticos și iritant. Zâmbi. Mai este ceva despre care doresc să vorbesc, un lucru pe care-l veți înțelege mai târziu, posibil prea târziu. Șansele care apar în școală nu vi se vor mai oferi din nou mai târziu. Aș vrea să priviți aceste ocazii ca pe niște privilegii de care trebuie profitat acum. Este important să ai o motivație. De exemplu, limbile străine. S-ar putea să le detestați și să vă întrebați dacă merită efortul. E foarte ușor să renunți la ele, dar mai încolo s-ar putea să regretați amarnic. Tuturor ne surâde ideea de a călători în lume – Noua Zeelandă este o țară plină de potențiali călători. Probabil că-i vorba despre atracția depărtărilor, datorată izolării noastre și lipsei șanselor pe care le au țările europene, unde mulți oameni cunosc de acasă două sau mai multe limbi. Călătoriile noastre ar putea deveni mult mai profitabile și mai interesante dacă am avea habar de alte limbi.

Capacitatea de a comunica nu este utilă numai când călătorești. Aici, în Ludwigtown, avem un avantaj. Mulți dintre locuitorii vârstnici au o educație deficitară, din cauza condițiilor precare sau a izolării, dar își amintesc încă limbile natale și folosesc cuvinte străine în conversație, fiindcă goana după aur a adus în zonă o populație cosmopolită.

Îmi propun ca lecțiile de limba engleză să vă deschidă perspectiva spre noi orizonturi de cunoaștere, prin citit și nu numai – școala trebuie să devină centrul vieții voastre, un fel club, unde să vă jucați, să

înotați, să deprindeți armonia și să învățați cum să treceți peste greutățile inerente, adică să vă maturizați suficient încât să puteți aborda problemele complexe ale traiului modern, să fiți toleranți cu ceilalți, să pricepeți că adevărata fericire vine din libertatea de a alege, în limitele permise de societate. Există lucruri pe care această școală le-a promovat întotdeauna, anume…

Dar Theresa și Michael nu auziră sfârșitul. În ultimele clipe, după ce Mike îi atrăsese atenția cu cotul, ochii lor se fixaseră asupra lui Philip Fordham, un elev de anul întâi așezat în primul rând. Era îngrozitor de palid. Să fi fost pe cale să i se facă rău? De obicei, figura lui devenea atât de pământie când se tăia și sângera abundent.

Situația era problematică. Nu că ar fi avut hemofilie, dar sângele lui nu se coagula la fel de repede ca la ceilalți oameni și, ca să complice lucrurile, era predispus la accidente. Totuși, în timpul adunării, n-ar fi avut cum să se rănească! Nici chiar el! Așa că probabil i se făcuse rău. Se părea că vor fi obligați, ea și Mike, să întrerupă discursul lui Murdoch.

În clipa următoare, observară că Philip se ținea strâns de cot și că printre degete începuse să-i șiroiască sângele. Reacționară la unison și pe tăcute. Se strecurară pe lângă colțul estradei și se îndreptară spre Philip, știind că oricum vor atrage privirile asistenței. Îl ridicară și porniră spre ușa laterală.

Un monitor se ridică în picioare și deschise ușa, iar ei ieșiră, urmați de doi elevi de anul doi, cărora situația li se păruse mult mai interesantă decât discursul rectorului.

Transportară rănitul la infirmerie și-i scoaseră haina.

– Scuzați-mă, spuse Philip, probabil că ar fi trebuit să cer ajutor mai degrabă, dar s-a întâmplat pe când intram în sală și n-am observat că m-am tăiat. Un coleg m-a împins și m-am lovit de tocul ușii. Dar nu era ascuțit.

– Probabil că te-ai ciocnit destul de tare, aprecie Mike, suflecându-i mâneca. Nu voiai să scapi primul discurs al directorului, nu-i așa?

– Du, răspunse Philip pe același ton. Se spune că tatăl lui a fost o adevărată teroare, așa că voiam să-mi fac o părere. Doamne, chiar pare aspru, așa că probabil va fi la fel!

– Foarte bine, i-o tăie Michael. Era nevoie de o mână de fier.

Pe coridor răsunară pași, iar directorul intră în infirmerie. Afară se auzea obișnuita hărmălaie a copiilor ce se grăbeau să iasă din sală, îndreptându-se spre clase.

Directorul dădu din cap, se apropie de băiatul întins pe targă și-i zâmbi.

– Nu-i așa că n-ai să uiți această adunare, băiete?

– Nu, domnule, îl asigură Philip. Vă rog să mă iertați.

Văzând-o pe Theresa cu un ibric de cafea, Murdoch ridică sprâncenele întrebător.

– Nu-i pentru noi, domnule, explică Teresa umilă. E pentru Philip. Are nevoie de o băutură fierbinte și îndulcită din belșug. El sângerează mai abundent decât alții.

– Văd. Halatul Theresei se deschisese, iar sarafanul era pătat de sânge. Murdoch continuă: voi încerca să găsesc pe cineva care să te ducă acasă, să te schimbi.

– Nu, mulțumesc, domnule Gunn, ripostă ea hotărât. Ora asta, am un proiect de care trebuie să mă ocup fără întârziere. Copiii au intrat deja în clasă. Am să…

– Nu merge așa la ore. S-ar putea ca vreunul dintre cei mici să leșine, văzându-te.

– Voiam să spun că o să spăl petele și o să țin halatul închis. Ah, domnule Chaning, și dumneata va trebui să te cureți – privește, mâneca!

Domnul Gunn dădu aprobator din cap. Începu să-l chestioneze pe Philip cu privire la boala lui, lăsându-i senzația că era ceva mai degrabă interesant decât handicapant.

– Am s-o trimit pe secretară să stea cu tine. Am văzut că și-a terminat treburile încă de sâmbătă.

Cum prevăzuse, munca avu darul s-o pună pe picioare. Era o lecție interesantă, cu toate întreruperile inerente. Ar fi fost exagerat să spere că fiecare elev avea exact manualele necesare, creioane ascuțite, stilou și riglă. Sau că ar fi citit acasă ceea ce li se ceruse. De asemenea, era greu de crezut că o să-și înăbușe pornirea de a comenta incidentul de la adunare. Dădeau dovadă de mare solicitudine; părea atât de normal să se intereseze de Philip. Orice asemenea întâmplare era utilizată ca diversiune, cât mai multă vreme, cu toate șansele aproape inexistente de succes, fiindcă și profesorii fuseseră cândva elevi.

Theresa îi potoli. În pauza de prânz, auzi că Murdoch vizitase câteva clase. Nu ca inspecție – ar fi fost deranjant pentru personalul didactic să înceapă astfel – ci ca să se familiarizeze. Nu-și închipuia că va găsi o scuză s-o viziteze și pe ea, dar impuse o disciplină mai strictă, ca să fie pregătită. Veni și ultima oră, Istorie cu cei din anul cinci. Ce prostie să se lase pusă pe jar – nu era o suplinitoare fără experiență, trecuse prin destule inspecții și, oricum, această lecție era deosebit de interesantă, atingând aspecte privind trecutul Germaniei și Austriei. Avusese destul material didactic pentru a pregăti bine lecția, precum și cunoștințe direct de la sursă.

Se întoarse spre tablă. Ca întotdeauna, când întorcea spatele clasei, devenea mai atentă la zgomotele din bănci. Dacă aveau de gând să facă vreo trăsnaie, acela era momentul. Așa că la primul zgomot suspect, se întoarse iute. La timp ca să-l vadă pe George Fielding punând la loc o carte. Apoi observă că el și alți doi băieți își împinseseră ghiozdanele spre mijlocul intervalului.

– George, Ramon, Foster! trageți ghiozdanele lângă piciorul băncii, în clipa asta! Știți bine că nu trebuie să stânjenească circulația pe culoar.

Imediat, am să vin să văd ce ați scris. Cum să procedez? Să sar printre obstacole? S-ar putea să apară și domnul director. Frumos, nu-i așa, dacă s-ar împiedica și și-ar rupe piciorul din prima zi, iar voi ați fi responsabili?

– Dar… începu George, însă fu întrerupt de zgomotul ușii deschise și de o lovitură violentă, undeva, în spatele Theresei, urmată de un geamăt involuntar.

Conștientă de avertismentul de pe figura lui George, se răsuci pe călcâie, văzu tabla deplasată spre mijlocul clasei și în clipa următoare, se trezi prinzându-l în brațe pe director, care își dusese mâinile la ochi.

Parcă ar fi prins rădăcini. Ce întâmplare! Într-un suflet, toată clasa sări în picioare și se repezi spre director. Theresa le ordonă să se întoarcă la locurile lor.

– Cu excepția celor din prima bancă, adăugă ea.

Era clar că se lovise temenic. Nu reușea să vorbească de durere. George trase un scaun și-l ajută să se așeze. Jocelyn spuse pe un ton autoritar:

– Luați mâinile, domnule, și lăsați-ne să vedem ce ați pățit!

Directorul se conformă și descoperi o figură suferindă.

– Nu curge sânge, pielea nu-i zdrelită, dar mă tem că o să faceți…

Se opri. Directorul reuși să zâmbească.

– Cred că mâine o să am un ochi cât sarmaua, termină el propoziția. Am senzația că n-am prea fost binevenit în niciuna dintre clasele vizitate până acum – dar nu mă așteptam la atâta ostilitate, și cu toată durerea, izbucni într-un râs molipsitor. Toți copiii i se alăturară. Îi câștigase. Privi spre tabla desprinsă din suport și declară: iar asta va fi mutată în partea cealaltă a clasei. Ar fi fost mult mai grav dacă intra un inspector, sau președintele Comisiei de Educație pe întregul district Otago!

Își corectă poziția pe scaun, scoase o batistă și își acoperi ochiul. Se întoarse apoi spre domnișoara Keith, care nu râsese și rămăsese nemișcată tot timpul.

– În regulă, domnișoară Keith. Nu-ți face griji. Am mai avut vânătăi – pe terenul de rugbi și de câteva ori la crichet. Nu-i vina dumitale că așezarea tablei a fost prost gândită. Mă întreb, de ce nu s-au gândit constructorii la o asemenea posibilitate! Și este vorba de una dintre sălile noi. Se presupune că ar trebui să fie mai moderne!

Cel puțin trei glasuri de copii răsunară:

– Domnule, de fapt, a fost vina noastră. Domnișoara tocmai ne spunea să nu lăsăm ghiozdanele pe culoar, fiindcă…

– Da, am auzit de pe coridor. Gândindu-mă la grija arătată față de integritatea mea printre bănci, nu m-am mai așteptat să cad într-o capcană chiar la intrare. Totuși, menajera mea o să-mi facă rost de o bucată de carne crudă. Sper să n-am și coșmaruri la noapte.

Gluma fu apreciată de întreaga clasă. De acum înainte, îl vor considera un tip de treabă, iar el îi va avea la degetul mic. Greu să-i mai liniștească. Ce mai întâmplare aveau de povestit! Făcuseră un prim pas în stabilirea unor relații amicale cu noul director. Theresa avea să rămână cu renumele de a-i fi înnegrit ochiul, în chiar prima zi! Parcă auzea comentariile! "Ei bine, poate că voia să regleze niște conturi. A fost logodită cu el, știai?"

Lecția se încheie curând. Directorul rămase până la sfârșit. Theresa se simțea groaznic. Apoi, copiii fură lăsați să plece și ieșiră în deplină ordine.

Murdoch și Theresa rămaseră singuri. El zâmbi, deși mișcarea îi provoca durere, în mod evident.

– Unde ți-e umorul, Theresa? N-o mai lua în tragic.

– Voi deveni motivul de amuzament al întregii școli.

– Prostii! Nu tu vei umbla cu vânătaia. Nu știu de ce, dar tipul ăsta de rană este mai comic decât oricare altul. Vino la cancelarie să bem un ceai.

– Bine, acceptă ea, împotriva dorinței. Ridicând privirea, observă că ochiul lui începuse deja să se umfle și, spre propria uimire, simți că pufnește-n râs.

– Ei da, mult mai bine, aprobă directorul. Mă temeam că vei dramatiza orice fleac, din cauza fostei noastre legături.

Ajunseră ultimii la cancelarie. În vreme ce se apropiau, auziră zumzetul conversațiilor. La intrarea lor, toate discuțiile încetară. Ochii tuturor se fixară asupra directorului, apoi se grăbiră să privească oriunde altundeva. Murdoch vorbi pe un ton absolut normal.

– Bună poantă, nu-i așa? Ca în comediile mute. Tocmai le spunea copiilor să-și ia ghiozdanele din mijlocul culoarului ca nu cumva să se împiedice cineva, iar eu m-am înfipt cu fruntea în colțul tablei.

Pe drumul spre casă, Theresa se simți foarte mâhnită. Ar fi dat orice să nu se fi întâmplat nimic. Voise să-l impresioneze pe Murdoch cu aerul ei nepăsător, cu atitudinea demnă, cu eficiența. Nu reușise decât să-i învinețească un ochi, iar el trebuise s-o liniștească. Îi ceruse să nu fie copilăroasă, să se arate mai sigură pe sine. Încă era crispată, deși râsese cot la cot cu ceilalți. Unde citise oare că lucrul care ne provoacă cele mai multe insomnii este propria umilință, nu păcatele? Perfect adevărat.

Alese un drum mai lung, ocolind colina ce străjuia lacul Moana Kotare. De la umbra fagilor, admiră oglinda încrețită de vânt a apei. Nu era prea mare, prin comparație cu Wakatipu, dar îi era nespus de drag. Nu-și putea aminti o perioadă când să nu-l fi avut sub ochi de la fereastra camerei, cu excepția perioadei petrecute în Austria. Pe partea opusă, se ridica vârful triunghiular Puke-ataahua, ceea ce însemna pur și simplu "Colina minunată", deși avea toate atributele unui munte. Pe malul opus se înghesuia o gospodărie, la care se putea ajunge numai cu barca. La dreapta se ridicau crestele îngemănate Mahanga-Puke, "Gemenii", iar spre stânga terasele superioare ale râului Waimangaroa, însemnând "Brațul cel lung". Era cel responsabil cu alimentarea lacului Kotare. La capătul opus, din lac izvora Awakeri, care se vărsa în apele tumultuoase ale râului Kawarau.

Murdo avea să creadă că rămăsese aceeași copilă impulsivă, îndrăzneață, care-l antrenase în atâtea aventuri. Se arătase extrem de răbdător cu ea și cu Geraldine, pe vremea când se purtau ca niște descreierate, scăpându-le adesea de consecințele escapadelor. Cel mai grav fusese când se rătăciseră pe Macetown Track. De data aceea, fusese vina Geraldinei, dar o implorase să nu spună că ea insistase să meargă înainte, deși Theresa îi atrăsese atenția asupra norilor de furtună, într-o zonă unde apele râului Arrow se puteau oricând umfla dezastruos.

Chiar și acum, Theresa simțea frisoane, gândindu-se la noaptea de groază petrecută pe colinele învăpăiate de lumina fulgerelor. Murdoch le găsise a doua zi, spre seară, în vreme ce continuau să caute un loc pe unde să poată traversa râul, pentru a se întoarce în oraș. Murdo făcuse un ocol incredibil de lung, prin Red Spur Gully și Breakneck Crag, trecând prin locuri cu rezonanță amenințătoare încă din vremea goanei după aur, când erau des bătute cu piciorul. Acum, deveniseră și mai periculoase din cauza alunecărilor de teren și a vegetației care crescuse haotic, ascunzând râpele periculoase și stâncile ascuțite.

Murdo le adusese până la Pluto's Staircase și reușise să le treacă peste râu, dar apoi căzuse pe mal. Când ajunseseră până la el, nu observaseră cât de grav se accidentase. Abia la cabana Drumlogie, el își pierduse cunoștința. Petrecuse trei luni în spitalul din Dunedin și se părea că șchiopătatul va rămâne permanent.

Dar acum își revenise. Ba chiar schia.

Zona era nepopulată. Singurătatea avu efecte pozitive. Albastrul lacului, verdele copacilor, ciripitul păsărelelor, toate aveau darul de a o liniști de stresul acumulat.

Ajunsă acasă, reuși chiar să povestească întâmplările zilei, chicotind. Mama și bunica fură oripilate la ideea că Murdoch se lovise atât de serios.

– Te rog să vezi imediat dacă Martha are vreo friptură în frigider, insistă Trudi. Maică-sa i-a umplut congelatorul, dar dacă toată carnea e congelată, nu-i va folosi la nimic. Eu am o bucată de piept, pe care am pus-o la marinat pentru o sauerbraten și aș putea să tai o felie.

– Nu vă bazați pe mine, sări Theresa. N-am să-l sun. N-aveți decât să-l căutați, dar eu nu-i duc bucata de carne, dacă zice că o vrea. N-am să dau ocazia să se spună că-mi caut de lucru pe la rectorat.

Interpretă corect privirile celor două și continuă:

– Nu sunt meschină. Murdoch mi-a cerut-o explicit – vineri mi-a spus că n-am ce căuta acolo. Ba chiar zicea că nu vrea să mă vâr pe sub pielea maică-si.

Avu satisfacția să constate cât erau de uimite. Trudi își reveni prima.

– Ei bine, niciodată nu l-am auzit vorbind atât de grosolan. Ăsta este unul dintre privilegiile bătrâneții. Am să-l sun și – dacă vrea – am să-i duc fleica.

N-avea nevoie. O, nu! Nu dorea nici îngrijiri. O auziră pe Trudi spunând:

– Tu ești, Martha? Nu, mi s-a părut că-i recunosc glasul. Ce mai faci, Anita? Nu te-am mai văzut de o veșnicie.

Anita. La rectorat, în chiar prima lui zi! Probabil că înnebuniseră!

– Da, sigur că ai aflat de la Murray, continuă Trudi. Și te-ai grăbit să le duci o bucată de carne, pentru cazul că nu aveau. Chicoti. Spune-i că Trudi a zis că nu se cade să se plângă ca un băiețel alintat. Sigur că-i o senzație neplăcută, dar o să-i facă bine. Theresa ne-a spus că ai un băiat foarte deștept în clasa ei, Murray. Și cum se simte cel mic, e bine? Ah, da, o scumpete! La revedere, te las să-ți vezi de treabă. Trudi așeză jos receptorul. Anita este acolo. Se pricepe la primul ajutor, așa că Murdoch va fi bine îngrijit. E fată bună. Și-a găsit locul în comunitate. Ea și Murdoch erau inseparabili în clasele primare. Este plăcut să vezi că prietenia dăinuiește. Cred că-i convine de minune că el este directorul școlii unde învață copiii.

Ei bine, se părea că Anita nu prea pierduse timpul. Murdoch n-avea să-i spună și ei să nu dea târcoale rectoratului. Erau foarte nechibzuiți. Nu era prima oară când se întreba câți oameni aflaseră despre aventura lor. Probabil că nu prea mulți, fiindcă altfel el n-ar fi fost angajat ca director. Oare cum aflase Geraldine? Probabil că fusese mai mult decât niște întâlniri întâmplătoare, pe înserat, în fața căsuței Anitei. Theresa fu cuprinsă de dezolare. Ce s-ar fi întâmplat dacă Geraldine ar fi tăcut? Cum ar fi evoluat lucrurile dacă se mărita cu Murdoch? Dacă iubirea lor s-ar fi dovedit a fi doar un sentiment pasager? Oare ignoranța este o binefacere? Habar n-avea. Deocamdată, avea de lucru.

***

Era un trimestru plin, în așteptarea examenelor, iar copiii erau foarte prinși. Nu prea mai exista timp pentru activități sociale, când tezele și examenele băteau la ușă. Dar interacțiunea dintre părinți și profesori avea noi coordonate, fiindcă începuse campania de strângere de fonduri pentru noua sală de gimnastică, necesară dacă doreau să profite de subsidiile guvernamentale.

Theresa constată că toate astea, combinate cu pregătirea necesară, aveau darul s-o scape de tensiune. Desigur, avea momente când întreaga situație i se părea ireală; să facă parte din personalul didactic al școlii conduse de Murdoch și să fie tratată ca oricare alt profesor.

Uneori, el scăpa câteva vorbe care semnalau relația lor specială, dar niciodată în public. Într-o zi, pe când Frances Toddington tocmai ieșea, o întrebă:

– Ești prietenă cu Fran?

– Da, e o fată grozavă – simpatică și bună profesoară. Este atât de rafinat feminină – ca o zână din povești – dar reușește să impună respectul cuvenit tuturor băieților din anii șase și șapte.

– Adevărat. Menține disciplina. Nu-i lasă să miște-n front, dar toți țin la ea. Pe figura lui apăru un zâmbet gânditor. Au poreclit-o Neînduplecata.

– Într-adevăr, dar de unde știi? De obicei directorul este ultimul care află.

– I-am auzit.

– Sunt atât de zăpăciți, râse Theresa. Câte lucruri poți auzi pe terenul de joacă! Probabil ne cred bătrâni și surzi!

– Așa-i. Dar asta n-am auzit-o la școală, ci la Anita Tynedale. Murray a intrat fără să mă vadă, strigând: mamă, fii atentă ce-a spus Neînduplecata azi. S-a încurcat…", apoi m-a zărit. Am rămas uimit

când am aflat că vorbea de Fran. Dar e un soi de compliment la adresa personalității ei.

Theresa se întoarse puțin, ca să-și ascundă figura. Un lucru era clar – nu-și dăduse seama că legătura lui cu Anita fusese motivul rupturii.

Însă părăsind cancelaria, Murdoch spuse peste umăr:

– E o amiciție mult mai sănătoasă decât cea dintre tine și Geraldine.

Bine că nu rămăsese. I-ar fi dat o replică pe care sigur ar fi regretat-o mai târziu.

***

Era sâmbătă, iar Theresa se întorcea de la biblioteca publică, cu un teanc de cărți pentru Trudi, când dădu peste Anita, care lucra în grădina din fața casei.

Observând-o, se ridică, având un zâmbet fugar pe chip. Era înaltă și suplă și părea incredibil de tânără, pentru o femeie care se lăuda cu un fiu de șaisprezece ani. Sigur că era tânără. Abia împlinise treizeci și cinci, la fel ca Murdoch. Avea o frumusețe matură, fără vârstă. Părul era negru intens, moștenire de la un bunic spaniol, un pionier de pe vremea goanei după aur, care debarcase la Dunedin pentru a-și încerca norocul. Tenul măsliniu cu o nuanță rozalie îi îmbrăca mătăsos pomeții înalți. Structura osoasă și trăsăturile simetrice ar fi încântat orice pictor. Sub ochi se zărea un început de cearcăne, iar ovalul feței atingea perfecțiunea. Irișii umbriți de gene lungi aveau surprinzătoarea culoare a apelor lacului Wakatipu într-o zi de toamnă – albastru-safir. Exact cum apreciase Geraldine: obositor de frumoasă!

– Theresa, ai câteva clipe? Tocmai voiam să-mi fac un ceai. N-am avut ocazia să te văd de când te-ai întors. Am petrecut două săptămâni la Dunedin, la mama lui Murdoch. Fetele, Nort și Murray s-au descurcat de minune. Bineînțeles, Inez a venit cu mine.

Inez, micuța despre care vorbea Trudi. Probabil că fusese concepută după întoarcerea lui Nort. Stătuse la doamna Gunn! Ciudat că Murdoch n-o oprise. Ar fi reprezentat un pericol mult mai mare ca subiect de bârfă!

– Știu că ești foarte ocupată, continuă Anita, totuși, mă gândeam să te sun și să te invit la masă. Murray îți înalță osanale. Ieri, m-a rugat să te chem în vizită. Mi se pare minunat ca elevii să-și iubească profesorul și să-l respecte, în același timp. Situația are o influență favorabilă asupra progresului copiilor.

Theresa se lăsă condusă de-a lungul aleii. Anita și Nort își întrețineau perfect proprietatea. Primule roz încercuiau un trandafir plângător, altele galbene ocupau un rond împreună cu forsythia aurii, iar unele albastre mărgineau aleea. Un strat rectangular fusese plantat cu micsandre și nu-mă-uita, printre care amenințau să se deschidă boboci de lalea.

Toate erau surprinzătoare. "Grădina unei stricate…" dar Theresa fu imediat copleșită de rușine. Anita se măritase atât de devreme, iar Nort fusese – care era cuvântul? Nu chiar insipid, mai degrabă apatic, lipsit de interes. Asemenea adjective nu se puteau atașa Anitei. Ei ce i s-ar fi potrivit? Aprigă? Da, fierbinte. De parcă tot tumultul vieții, acum temperat și disciplinat de rigorile familiei, mocnea abia ascuns. Întotdeauna păruse inepuizabilă, debordând de energie – atât emoțional cât și fizic.

Oare Nort nu fusese capabil s-o satisfacă? S-o fi atras spiritul vioi și masculinitatea lui Murdoch? Theresa se cufundă în introspecție. "Când erai singură, cu perspectiva măritișului viitor, dar preocupată și de alte lucruri, de carieră, de vise, ce știai despre năzuințele celorlalți, de dorințele lor nesatisfăcute? Despre toate acele fete căsătorite de tinere care simțeau că ceva lipsește? Nu, nu toate fetele. Unele erau complet satisfăcute, dar poate că Anita se simțise… cum? Neîmplinită? Poate că măritșul deșteptase-n ea necesități pe care nu le cunoscuse înainte! Poate că trecuse prin pase întunecate, prin furtuni emoționale. Iar Murdoch, cel care așteptase atâta vreme ca Theresa să se

maturizeze, poate că găsise în Anita, la rândul lui, răspuns unor năzuințe nerostite. Avea un farmec echilibrat, care ar fi putut părea amețitor pentru un bărbat, prin contrast cu promisiunile pasionale ale buzelor pline, frumos rotunjite.

Aceste gânduri trecură prin mintea Theresei. Își închipuise că va reuși să evite un sentiment care începea să semene a ură.

Conversația simplă îi dădea o senzație de ireal.

– Sunt singură, spunea Anita. Nort i-a luat pe copii la Queenstown, azi. Le-a promis că vor vizita Motor Muzeum. A fost o zi splendidă.

– Păcat că n-ai putut merge cu ei, zise Theresa, întrebându-se din ce motiv alesese să rămână acasă. Poate că sperase să primească vizita lui Murdoch. Se abținu cu hotărâre.

– Ah, trebuia să-l aștept pe instalator – astă-noapte, am avut o inundație în seră. Copiii erau foarte dezamăgiți, dar am preferat să rămân și să scot plantele, iar ei știu că ador grădinăritul. Săptămânile viitoare o să fim foarte ocupați, așa că am crezut că ar fi păcat să scape ocazia.

Nu pe Murdoch, ci pe instalator îl aștepta! își zise Theresa cu ironie.

Anita umplu ceștile cu ceai. Ce mâini frumoase avea! Ar fi făcut cinste ca gazdă în orice salon din secolul trecut. Dar se afla acolo, în căsuța modernizată, pierdută undeva în emisfera sudică și părea extrem de mulțumită, strălucea de vitalitate și… fericire – Theresa era convinsă.

Își dori s-o fi vizitat înainte de întoarcerea lui Murdoch. Oare lui i se datora actuala ei dispoziție? Anita fusese mereu încântătoare, dar acum exista acea aură, parcă radia. Theresa știa că și ea o avusese pe parcursul celor câteva luni de logodnă.

Renunțând la introducere, Anita declară dintr-o dată:

– Voiam să-ți spun, Theresa, nu mai sunt aceeași persoană pe care o știai când ai plecat din Ludwigtown, cu doi ani în urmă. Din cauză că Nort mă părăsise, m-am văzut într-o lumină cu totul nouă. Până atunci, eram destul de îngâmfată. Ba chiar mi-am închipuit că voi putea crește singură copiii. Dar n-am fost în stare. A trebuit să-mi

înăbuș mândria. Nici nu știusem că am un asemenea orgoliu. Am fost obligată să mă umilesc în fața lui Nort.

Habar n-aveam cât rău îi făcusem, sau cât de minunat era, cât de răbdător și de iertător. Am provocat numai încurcături. Așa că, am luat totul de la început, iar acum – aparent ciudat – nici nu-mi vine să cred că am fi putut trăi și altfel. Când Nort m-a părăsit, mi-a venit mintea la cap. Acum, deși încă mai simt rușine, n-aș renunța la nimic, fiindcă în felul acesta, m-am schimbat. Ce ciudat, învățăm din propriile greșeli și ajungem la concluzia că tot răul a fost spre bine.

Ăsta părea să fie un moment de sinceritate. Theresa puse jos ceașca și întrebă:

– De ce îmi spui toate astea, Anita?

– Fiindcă și tu ai trecut printr-o mulțime de întâmplări, răspunse Anita, umplându-i cana, fără să ridice privirea. Neînțelegeri, o logodnă ruptă. Deși probabil că acum nu crezi, sunt convinsă că tu și Murdoch v-ați putea împăca. Nu-ți fie teamă de bârfă. Desigur, oamenii sunt interesați de perspectiva asta.

Lumea vorbește. Din păcate, n-ai cum s-o oprești. Eu și Norm am avut parte de destulă atenție. Un mariaj destrămat – sau cel puțin o separare – funcționează ca un magnet. Cred că și cazul tău poate stârni vorbe, dar nu le lăsa să te influențeze. Am rămas uimită de lucrurile pe care le-au spus. Ceea ce m-a durut a fost că Nort a fost mai aspru criticat, deși a fost vina mea. Pentru că el a părăsit casa și m-a lăsat cu o familie, oamenii l-au învinovățit. Dacă ar fi știut! M-am simțit atât de rău încât am vrut să fac destăinuiri publice, dar i-aș fi făcut mai mult rău lui Nort – lumea l-ar fi disprețuit. Acum a redevenit capul familiei, și-a reluat locul meritat. A fost repetată tema din "Îmblânzirea scorpiei". O femeie mi-a spus: "să-l primești înapoi! N-aș putea avea încredere într-un bărbat care a fost de capul lui atâta vreme." De indignare, am fost tentată să-i mărturisesc adevărul, dar m-am oprit la timp.

Theresa descoperea cu uimire că începe s-o prețuiască. După ce înghiți dumicatul de plăcintă, spuse cu amabilitate:

– Ai fost înțeleaptă. Îți mulțumesc că ai încredere în mine, Anita. Înțeleg foarte bine prin ce ai trecut. Ai avut nevoie de mult curaj și te admir. Încerci să mă determini să pricep că…

Voise să spună: "că toate problemele voastre s-au terminat", dar Anita o întrerupse.

– Ideea este că orgoliul îți poate distruge fericirea. Cred că ești prea mândră să admiți că încă ții la Murdoch. Am impresia că-l ții la distanță, că nu-i acorzi nici o șansă.

– Nici nu-și dorește vreo șansă. Mi-a spus să păstrez distanța și să nu încerc să mă vâr pe sub pielea maică-si.

– Murdoch a rostit asemenea vorbe? fu consternată Anita.

– Chiar el.

În ochii albaștri, plini de viață apăruseră lacrimi.

– Atunci, mândria lui este piedica. Nu-ți dai seama, Theresa, că e convins în continuare că l-ai părăsit în favoarea lui Rudi? Cred că nu vrea să accepte postura de înlocuitor. Însă noi două știm că nu ăsta a fost motivul despărțirii.

– Ce vrei să spui?

– Lisa mi-a deschis ochii. Țin foarte mult la Murdoch – la toată familia Gunn. Îmi făceam griji din cauza despărțirii voastre. Dar n-aveam ce să fac. Tu erai în Austria și probabil că urma să te logodești cu Rudolf. Apoi, dintr-o dată, și-a făcut apariția însoțit de altă fată. Am simțit că trebuie să aflu cum stau lucrurile. Murdoch nu era aici, desigur – stătea la Waianakarua. A trecut pe aici doar ca să-și ia rămas-bun de la ai tăi, înainte de a pleca în Canada.

Mi-a plăcut Lisa. A venit adesea aici, când Rudi era pe munte. Se simțea cam singură. Mi-am exprimat îngrijorarea privind relația ta cu Murdoch, iar ea mi-a dezvăluit adevărul.

– Care adevăr? înghiți Theresa în sec.

Anita păru puțin surprinsă.

– Că întreaga afacere – atracția ta aparentă față de Rudi – era o simplă înscenare și că fusese pusă la cale numai pentru binele lui. Cel puțin, te-ai folosit de pretextul ăsta ca s-o rupi cu Murdoch.

Îmi pare foarte rău că aranjamentul a avut repercusiuni, că oamenii murmură ceva de genul: "să-i fie învățătură de minte!"

– Lisa ți-a spus și motivul real?

– Ah, nu, scutură Anita din cap. Zicea doar că ai profitat de ocazie pentru a rupe o logodnă pe care oricum voiai s-o închei. Dar eu…

– Da?

– Întâmplător, mă găseam la aeroport, când ați plecat spre Austria. Îl așteptam pe Nort. Trebuia să vină de la Dunedin, cu un zbor al companiei Mount Cook. Mersesem la el și-l rugasem să se întoarcă acasă, s-o luăm de la început. Eram încântată. Simțeam că n-am nici un drept la acea fericire, când ți-am zărit figura. Mi-am spus că tristețea ta se datora despărțirii de familie. Dar nu mi-am găsit liniștea. Simțeam că n-ar fi trebuit să arăți chiar așa – dacă plecai cu alesul inimii.

Theresa era înecată de regrete amare. În vreme ce ea pleca, Nort și Anita se împăcau, iar logodna ei cu Murdoch lua sfârșit.

– Când am aflat de la Lisa că nu erai îndrăgostită de Rudi, mi-am zis că cineva te indusese în eroare. Anita se juca neatentă cu firimiturile din farfurie, adunându-le și risipindu-le din nou. Ridică ochii spre Theresa.

– A fost Geraldine, nu-i așa?

Theresa își ținu răsuflarea. Anita bănuise că Geraldine știa. Dintr-o dată, situația îi deveni insuportabilă. Totuși, nu voia s-o lase pe Anita să vadă cât se simțea de rău. Îi era milă de Anita; în mod vizibil, încerca să dreagă busuiocul. Probabil că avea conștiința încărcată. Să știi că ai despărțit doi oameni – mai ales când tu ți-ai regăsit fericirea! Theresa simțea că trebuie să plece, să iasă din căsuța unde Murdoch și Anita făcuseră dragoste. Așa că apelă la minciună.

– Geraldine? Să mă inducă-n eroare? Ah, doamne, nu. I-am dat o mână de ajutor lui Rudi, da, dar m-am și folosit de el. Nu vreau să intru în amănunte. Să nu dezgropăm morții. Fără îndoială, Murdoch și cu mine ne vom găsi perechi mai potrivite, iar toate astea n-o să mai însemne nimic. Cred că am să mă mărit cu cineva mai apropiat ca vârstă. Cândva, zece ani nu păreau să conteze. Îl idolatrizam. Dar mi-a

trecut. Întinse mâna și o bătu pe umăr pe Anita. Îți mulțumesc. Probabil că toată lumea își imaginează că încă ne iubim, dar nu-i adevărat. Ah, se pare că ți s-a întors familia.

Anita se strâmbă.

– Începe nebunia!

Prima care dădu buzna fu Stefanie.

– Uite ce ți-a cumpărat tata din Queenstown. Desfăcuse deja ambalajul de hârtie și-i înmână o cutiuță de bijuterii. Era un pandantiv cu o scoică, în formă de stea, tivit cu argint, reflectând nuanțele delicate și irizate ale penajului unui pescăruș albastru.

– Ah, Nort, e minunat! Se potrivește perfect cu cerceii și cu brățara. Am să-l port la balul părinților. Stephanie, uite cine-i aici.

Copiii o salutară pe Theresa. Rosalie spuse:

– Nu ne-a părut prea rău că n-ai venit, mamă. A fost mai deplină surpriza.

– Ce părere ai, mamă? interveni și Murray. Fetele au făcut câteva remarce inteligente despre mașini. Chiar și Rosalie!

– Destul, îi opri Nort. Acum, duceți-vă la bunica și luați cu voi ouăle alea. Sunt pe bufet. Și nu uitați să-i cărați niște cărbuni și lemne. Mai bine plecați acum, înainte să apară Inez, altfel o să vrea să meargă și ea. Este moartă de oboseală, dar nu-și dă seama. S-a oprit pe alee, să se joace cu pisica.

Copiii înhățară cofragul și o zbughiră. Apoi intră și Inez, ducând în brațe o mâță uriașă. Izbucnind în râs, Nort se aplecă și o luă în brațe. Ce copilă încântătoare! Râdea cu gura până la urechi. Mami, am văzut niște rațe ciudate. Mergeau pe la fundul apei

– Lișițe negre, interveni Nort. Nu-i scapă nimic. Toate rațele se scufundă. Știi că lișițele rămân sub apă nițel mai mult.

– Doamne ajută! se minună Theresa. Ce bine vorbește! N-am mai întâlnit un copil așa mic, vorbind atât de corect. Câți ani are?

– Aproape un an și opt luni. Majoritatea ajunge să formeze propoziții abia după doi ani. Ziua ei de naștere este în februarie. Ciudat, credeam că o să fie mai leneșă – s-a născut prematur.

Dar după cinci luni, i-a depășit pe ceilalți copii.

– Poate că a fost și influența fraților mai mari, interveni Anita. Îi vorbesc mereu, iar ea pare că se străduiește să-i ajungă.

Pisica se zvârcoli și scăpă. Nort o lăsă jos pe Inez, iar ea porni cu pași mărunți și ezitanți spre Theresa, se sprijini cu mâna de genunchiul acesteia și ridică o figură încrezătoare. Copilul ăsta avea ceva diferit. Avea păr castaniu, ondulat, în vreme ce Murray moștenise părul negru, drept al Anitei, iar fetele erau bălaie ca Nort. Toți ceilalți aveau ochi albaștri, iar ai lui Inez erau negri, cu luciri căprui. Theresa o ridică pe genunchi, murmură niște nimicuri și anunță că trebuia să plece.

Anita o conduse până la poartă. Theresa fu mândră, fiindcă, deși i se destrămase tot universul, reuși să se comporte firesc, promițând chiar să revină. Porni spre casă pe un drum ocolit. Acela nu era un copil prematur! Era în august, când Theresa plecase și Nort se întorsese la familie. Anita născuse în februarie. Nici o mirare că-l implorase pe soț să revină! Pe cine credea ea că duce?

Până să ajungă acasă, reușise să-și revină. Nu se îndoia de sinceritatea Anitei, de dorința ei de a îndrepta lucrurile. În mod clar, se schimbase. Norton o iertase. Păreau fericiți, iar Nort părea să fie mai plin de viață. Înainte, fusese mult prea tăcut.

În vreme ce trăgea zăvorul, se opri să cugete. Dacă Murdoch i s-ar fi confesat, cum ar fi reacționat? Habar n-avea. Dar dacă… – presupunând că nu se răzgândise – dacă ar cere-o din nou de soție, acum, și ar recunoaște? Nici la întrebarea asta nu avea răspuns.

Porni grăbită de-a lungul aleii, împinse ușa bucătăriei și intră. Trudi croșeta, așezată la masă, iar Murdoch se înfrupta dintr-un ștrudel cu mere fierbinte, abia scos din cuptor!

Avea gura plină. Theresa însă putea vorbi.

– Oh, ceruri! Ia te uită! Nu te prea preocupă silueta. Oare nu te-a avertizat nimeni despre pericolul colesterolului și al îngroșării arterelor?

Murdoch înghiți, rânji, și declară:

– Ca probă de ospitalitate, remarca asta este aproape perfectă!

Theresa lăsă sacoșa pe masă. Mai degrabă o trânti.

– La ce te așteptai? La ramura de măslin? Cât privește ospitalitatea, îmi permiți să-ți amintesc propriile cuvinte… să evit să dau târcoale rectoratului. Și să nu mă vâr din nou pe sub pielea mamei tale! Așa că aici n-ai nici un drept să aștepți să fii întâmpinat cu covor roșu. Mi se pare că dacă o asiguri pe Trudi că apfelstrudelul ei nici nu poate fi comparat cu al Marthei, acțiunea ta intră în categoria mai sus-menționată – lingușire.

Murdoch nu păru afectat.

– Am beneficiat mereu de afecțiunea ei.

– Adică, eu am încetat să-i mai fiu dragă maică-ti?

– Păi, m-ai părăsit. N-a fost invers. De obicei, mamele nu prea acceptă că unicul lor fiu poate fi abandonat. Cu greu te-ai putea aștepta să te privească la fel.

– Părăsit! Am obosit să tot aud cuvântul!

– Cum așa? Cine l-a mai utilizat în ultima vreme?

Trudi croșeta imperturbabil, privindu-i pe rând. "Lasă-i să pună cărțile pe masă. Orice este preferabil indiferenței."

"Ei bine", își spuse Theresa, "el a cerut-o!" și răspunse:

– Anita, de exemplu, în chiar după-amiaza asta.

Dar n-ar fi fost preocupat să îndese în gură mai mult ștrudel, Murdoch ar fi observat cu câtă concentrare era studiat. Nu reacționă așa cum se așteptase ea.

– Anita? Și ce avea ea de spus în această privință?

Ochii Theresei se îngustară.

– Crede că ar putea ispăși propriile nebunii, ajutând la aplanarea conflictelor altora. Ca și soră-mea, iscusita manipulatoare a vieților omenești.

– Să aplaneze cearta noastră? deveni el rigid. Dar ce, ne-am certat? Mi se pare că nu. O ceartă înseamnă înfruntarea față în față. Dar tu n-ai avut curaj. Te-ai mulțumit să-mi trimiți o notiță, după ce m-ai lăsat vreo două săptămâni să fierb în suc propriu.

– Am avut un motiv întemeiat. Voiam să rup logodna.

– Lucru pe care l-ai și realizat. Dar nu te pot admira pentru împlinirea asta. Cred că meritam măcar o discuție lămuritoare.

– Prea bine. Dacă te irită felul cum am procedat, am să admit că am făcut o greșeală. Trebuia să vorbesc deschis, să te pun în fața faptelor. Dar nu mai fi atât de îngâmfat. Tu singur ți-ai pecetluit soarta. Calci în picioare sentimentele altora. Disprețuiesc aroganța și îngâmfarea. Pot plăcea unei tinere fete, dându-i, la început, o senzație de siguranță, dar nu trebuie să crezi că va accepta mereu dominația. Acest "facem cum spun eu, indiferent dacă-i bine sau rău" nu reprezintă ceea ce aș dori să învețe copiii de la tatăl lor.

El terminase de mâncat. Împinse farfuria și se întoarse s-o poată privi. Spuse:

– Stai jos!

Theresa îl ascultă automat, dar imediat izbucni cu furie:

– Vezi! Mi-ai poruncit să stau și m-am așezat. Acum nu-i vorba de autoritatea directorului asupra unui profesor. Suntem în casa bunicii, doi oameni față-n față.

– Nici atunci nu eram altfel. Erai logodită cu mine. Și când m-am purtat dictatorial? Când ți-am impus ceva?

Avea dreptate.

– Ei bine, mi-am dat seama cum urmau să decurgă lucrurile.

– Puteam discuta problema asta. Mi-ai fi atras atenția asupra defectelor mele. Pentru numele Domnului, oamenii căsătoriți înfruntă probleme mult mai spinoase. Își recunosc greșelile și o iau de la început. Își acordă unul altuia iertare. Gândește-te la Anita și la Nort!

Buzele ei se depărtară, dar nu ieși nici un sunet. Nu putea vorbi de față cu Trudi. Deși pentru ea era doar băiețelul care se dăduse-n vânt întotdeauna după plăcintă cu mere, între timp devenise directorul liceului. În orice caz, Trudi trebuia ferită de deziluzii.

Bunica interveni:

– Într-adevăr, Anita era orgolioasă. Îl pusese pe Nort într-un con de umbră, până a părăsit-o, dar a priceput unde greșise. Nort și-a recăpătat rolul meritat în familie. Anita a câștigat mulți prieteni.

Înainte, era atât de perfecționistă, încât lumea o evita. Perfecțiunea nu-i atractivă. Uneori, familiile noastre ne îndrăgesc chiar pentru defecte. N-a descoperit fericirea adevărată până nu și-a recunoscut păcatele. Cred că am să vă las să discutați. N-aveți nevoie de urechi străine.

Murdoch ridică mâna.

– Nu, Trudi, rămâi! Discuția asta n-are ca scop o reconciliere. Doar că încă ne aruncăm fulgere, cu toate că suntem atât de blestemat de politicoși la școală. Este o ușurare să ne mai putem înțepa din când în când. Se întoarse spre Theresa. Te știu de prea mult timp ca să nu-mi dau seama când minți. În ziua aceea, la Kapuzinerburg, n-ai spus adevărul.

– Mă întreb dacă Rudi și Lisa ar fi capabili să te convingă.

– Nu mă refeream la asta, trânti el un pumn în tăblia mesei. Știu ce ai făcut pentru Rudi.

– Atunci, ce vrei să spui? Despre asta am discutat atunci, la umbra castanilor.

– Când ai spus că l-ai folosit ca pe o scuză de a mă părăsi.

– Păi, asta am făcut, nu-i așa?

– Mă refer la motive. Ai spus că nu mă mai iubeai.

– Cât de vanitoși pot fi bărbații! Nu înțeleg cum poți sta de față cu bunica, debitând așa ceva. Nu-ți dai seama cum sună? Este de necrezut!

Tăcerea lui avu darul s-o întărâte.

– Și, în cele din urmă, de ce vrei să știi?

– Nu fiindcă îmi place să scormonesc prin cenușă. Pe atunci, credeam că mai aveam șanse, că de fapt eram aceiași oameni de altădată. Nu, Trudi, nu pleca. Nu ne certăm. Este o simplă discuție. Amândoi ne-am schimbat. Dar când cineva a făcut o cerere în căsătorie și a fost acceptat, cred că-i îndrituit să cunoască adevăratul motiv pentru care aleasa s-a răzgândit.

Dacă Trudi n-ar fi fost acolo, Theresa i-ar fi aruncat în față adevărul. Dar n-ar fi fost corect, își zise ea, gândindu-se la Anita și la micuța Inez.

– De ce nu vrei să accepți, Murdoch? Mi-am dat seama că nu țin la tine suficient de mult. Pentru mine, căsătoria este un gest definitiv.

– De ce nu accept? Să zicem, din intuiție. Să știi că nu-i o calitate exclusiv feminină.

– Probabil că nu poți concepe postura de… Se opri.

– Așa cum mă consideră restul lumii?

– Chiar trebuie să continuăm pe tema asta? Pentru mine, este dificil. La rectorat, când mi-ai spus vorbele acelea, de față cu părinții tăi, am respectat condițiile impuse. Acum aș vrea să adaug ceva.

– Corect. Dă-i drumul.

– Vreau armistițiu, doresc să ne purtăm în particular la fel ca la școală. Fiindcă nu mai suport să mimez amiciția în fața colegilor, dar să fac față unor astfel de discuții amare în particular. Hai să renunțăm la analize și la demonstrații. Dacă nu… se opri și inspiră adânc.

– Dacă nu?

– În caz contrar am să-mi dau demisia la sfârșitul anului… din motive familiale.

– Cum ar fi?

– Trudi și mama au impresia că numai Brenda se amestecă în treburile altora. Mi-am dat seama aproape imediat că a fost o manevră generală. Trudi a pretins că vrea să se retragă la Invercargill! Am sunat acolo și nici nu auziseră de ea. Voiau să mă întorc și erau la curent cu numirea ta. Cred că au cooptat-o și pe Gwenda Lloyd, convingând-o să-mi trimită formularul. Reuși să râdă de figura lui Trudi. N-am vrut să le arăt că le-am deslușit complotul, fiindcă știam că au făcut-o cu cele mai bune intenții. Și poate, și-au zis că stătusem destul printre străini. Tata a încercat să mă convingă că mama a slăbit ținând două gospodării. Numai că cineva i-a dat de gol și mi-a spus că ținuse o dietă! Pe deasupra, nimeni nu părea să fie la curent cu boala lui Trudi. Sunt aproape sigură că Ngaio m-a văzut la aeroport și a dat telefon să vă avertizeze. Așa că, draga mea, poți renunța la prefăcătorie. De asemenea, te rog să nu mai încerci să ne împaci. Spune-i și mamei. Este imposibil. Dar dacă la fiecare întâlnire Murdoch va continua să-mi

arunce acuze, voi demisiona, deși îmi place profesia. Dacă acceptați situația și nu-mi faceți viața grea, am să-mi termin angajamentul de doi ani.

Theresa observă că nu era singura care aștepta răspunsul cu sufletul la gură. Trudi făcea același lucru.

Murdoch vorbi încet:

– Perfect. Fără demisii. Fără alte reproșuri.

– Pine, spuse Trudi, ridicându-se cu grabă. Când era agitată, accentul german devenea mai puternic. Acum, Murdoch, te rog să aprinzi focul în camera de zi și să aduci niște bușteni. Și cărbuni. Theresa, tu ai să mă ajuți să pregătesc cina. Am ceva bun în cuptor.

– Trebuie să rămână și el? încercă Theresa un protest slab.

Murdoch zâmbi, de parcă ar fi fost pe cale să se întoarcă la plăcerile simple ale trecutului.

– Ai grijă, ești pe cale să rupi armistițiul!

– Scuze. Mă întrebam doar cum vei mai reuși să găsești loc de mâncare după atâta ștrudel. Și cum rămâne cu Martha?

– A plecat la fratele ei, lângă Fairlight, la poalele munților Wakatipu. La prânz, mi-am făcut o gustare, dar nu m-am săturat. Și chiar dacă n-ai să-mi vorbești toată vremea, tot nu voi găsi puterea să rezist aromei de pastramă. Asta-i tot, nu-i așa, Trudi?

Capitolul 8

Theresei i se părea că se întorseseră în timp, în vremurile când era convinsă că-i iubită, când își putea permite să viseze un viitor comun. De atâtea ori stătuseră aici, cu Trudi. În această încăpere se îmbinau trecutul aventuros cu prezentul civilizat. Lumea veche părea să se îngemăneze cu cea nouă.

De fiecare parte a căminului, se odihneau stative cu pipele ce aparținuseră bărbaților familiei Klausner, Ludwig, Sebastien și bunicul Emil. Theresa și-l amintea stând lângă foc, fumând liniștit din pipa pe care o adusese de la Salzburg, din călătoria de nuntă. Era sculptată și avea un căpăcel de argint. Pe același scaun stătea acum Murdoch și fuma dintr-o pipă adusă tot de la Salzburg. Trudi ocupa celălalt fotoliu și croșeta.

Theresa corecta niște lucrări, surprinsă că reușea să se concentreze suficient, cu el alături.

Dintr-o dată, izbucni în râs. Trudi și Murdoch întoarseră priviri curioase.

– Ah, este neprețuită! Unul dintre avantajele învățământului. Mi-a înseninat ziua. Privi din nou spre lucrări și chicoti. Ah, îmi dădusem seama că a început să-l admire pe Robert Burns, dar nu mă așteptam la așa ceva. Niciodată! Este o adevărată perlă.

– Dacă n-o citești cu glas tare, am să te strâng de gât, amenință Murdoch.

– Dougal Robertson n-avea nici un fel de chemare pentru limba engleză și cu atât mai puțin pentru poezie. Într-o zi, mi-a spus: "cred că-i doar o prostie, domnișoară Keith". I-am răspuns: "ei bine, dacă asta-i părerea ta, Dougal, te-aș ruga să-mi explici cum ai ajuns la ea. Ca în cazul comentariilor, nu-i suficient să-mi spui că nu-ți place un anumit titlu sau un autor. Vreau să-mi spui și de ce."

S-a gândit puțin și mi-a răspuns: "este prea aeriană, prea neserioasă pentru mine". Am insistat: "adică, prea afectată?" A recunoscut că da. Mi-am dat seama că avuseseră prea mult Tennyson, Browning și Walter de la Mare. Evident, îmi plăcuseră toți și la fel se întâmplase cu fostul lor profesor. M-am simțit obligată să lucrez puțin separat cu el, dar nevoind să-i dau senzația că-l oblig să muncească suplimentar, am decis să-i predau poeți mai "cu picioarele pe pământ" – printre alții, Burns.

De atunci, Dougal a devenit admiratorul lui Burns. Poate că i-a stimulat puțin agresivitatea de scoțian. Într-o zi, l-am găsit bumbăcindu-l pe Edward Smith, fiindcă a zis că-l preferă pe Shakespeare. Totuși, i-am deschis apetitul pentru literatură. Mai departe, am cerut clasei ca fiecare să scrie o poezie folosind stilul unuia dintre poeții predați, ca exercițiu. Asta-i genială. se cheamă Bocet. Ascultați:

***

Eu și porcu' ne știam bine,
Da, bine ne știam,
Așa că nu suport
Costița, la gustare.
I-am scărmănat ades șoricu'
Și l-am hrănit cu mere.
Voi lăsa mestecatul

Pe seama unor fălci mai fără suflet.
Mereu ne petreceam ziulica
El grohăind și eu mormăind.
Deși animal pipernicit,
Avea o groază de godaci.
L-am iubit. L-am îndrăgit,
Nicicând nu l-oi uita,
De mii de ori fie blestemat
Cel care l-a asomat!
Mă voi sătura cu porridge,
Să nu mai văd costițe!
Și n-oi vorbi cât taie porci
Pentru gustare!

***

Râseră cu poftă. Cea mai bună rețetă pentru a destinde atmosfera. Directorul întinse mâna după parodie.

– Trebuie s-o publicăm în revista școlii, la sfârșitul anului. A prins perfect stilul, nu-i așa? Te-ai descurcat de minune. Încă nu-l cunosc pe băiatul ăsta.

Trudi le urmărea mulțumită discuția. Lucrurile evoluau bine. Nici urmă de conflict.

– Ți-a arătat Fran listele cu ce le place și ce nu le place copiilor, întocmite de cei din primul an?

Theresa scutură din cap.

Expresia de pe figura lui se îmblânzi și se scotoci în buzunarul de la piept.

– Am pus-o pe Gwenda să-mi facă o copie. Privește.

Se aplecară amândoi asupra foii de hârtie, dar Murdoch citi cu glas tare, ca să audă și Trudi.

– Iată, la asta te-ai putea aștepta, fiindcă provine de la o fetiță. Îi plac păpușile, hăinuțele frumoase, trandafirii și înghețata de cocos; nu-i plac păianjenii, zgomotele puternice pe timp de noapte și ficatul. Asta vine de la un băiat dur, gata mereu să sară la bătaie și cam bogat la gură. Mugurii de salcie, pânzele de păianjen încărcate cu rouă, valurile albe la creastă și verzi dedesubt, fâșâitul vântului prin plopi și motanul. Este negru cu pete albe și toarce mereu. Nu-i plac grișul, oamenii care se poartă urât cu animalele și bombele atomice.

– Iar Judi Mistoff, o copilă evident apatică, lipsită de imaginație, este îngrozită de poveștile cu stafii, nu-i place să doarmă pe întuneric și nici să ia lecții de înot. Este moartă după curcubee, după penajul graurilor și după scaieții purtați de vânt.

După o pauză, oftă și adăugă:

– Sper că viața o să le împlinească toate dorurile. Cine știe ce-i așteaptă? Un singur pas greșit și tot entuziasmul ăsta dispare. Parc-ar fi profețiile Casandrei! Majoritatea o să se descurce de minune. Ai citit, Tess? Astă-seară, la televiziune, vor prezenta un documentar despre Austria. Lasă lucrul.

Theresa sperase că Trudi o să se așeze între ei. În loc de asta, Murdoch se tolăni lângă ea, cu o nepăsare tipic masculină. Mâna lui se sprijinea pe genunchi. Theresa făcu un efort să n-o atingă. Ah, cândva, acesta fusese dreptul ei. Ba chiar un obicei.

De la prima imagine, reportajul avu darul de a-i vrăji. Fortăreața înconjurată de copaci, văzută de pe poteca spre Kapuzinerberg, râul traversând orașul Salzburg, mulțimea adunată în piața festivalului, fântâna, casa lui Mozart. Viena și pădurile înconjurătoare, Dunărea, castelul unde fusese cândva închis unul din regii Angliei, muzică și costume tiroleze și, în cele din urmă, Heiligenblut, cu acoperișurile sale strălucitoare și ferestrele vesel decorate. Un sat înghesuit pe coasta munțelui, dominând o vale minunată, o cascadă, frumusețea elegantă a unei clopotnițe ascuțite, contrastând cu masivitatea munților din fundal, care în loc s-o domine, o puneau în valoare…

La final, Trudi avea o lacrimă în ochi.

– Cât de frumos! se entuziasmă ea. Și ce multă vreme a trecut.

Theresa rupse tăcerea cu o remarcă banală, pentru a-i alunga nostalgia. Heiligenblut era locul unde promiseseră să-și petreacă luna de miere.

– Cum era vremea când ai ajuns la Heiligenblut, după plecarea mea, Murdoch?

– Nu m-am mai dus.

– Nu? Credeam că urma să mergi cu grupul…

– M-am răzgândit. Prima dată când l-am vizitat, mi s-a părut prea…

– Prea cum? încercă Theresa să-l determine să continue.

El ridică din umeri.

– Prea aproape de perfecțiune. Ideal. Nimic nu-l tulbura. Înțelegi? Uneori, este o greșeală să încerci să retrăiești senzația.

În clipa aia, Brenda dădu buzna în cameră, se opri și spuse:

– Vai, Doamne! Ah!… și admiră scena cu o expresie încântată.

– Nu te mai zgâi, o îndemnă Theresa. Ne uitam la documentarul despre Austria. Murdoch, vrei să împingi înapoi canapeaua?

Se ridică, iar Murdoch o urmă și se conformă cererii. Apoi îi zâmbi mezinei.

– Am declarat armistițiu, Brenda. Atâta tot.

– Grozavă idee, aprecie Brenda, relaxându-se. Mult mai bună decât pacea aia beligerantă. Era imatură. M-am săturat până-n gât de voi, vă asigur.

– Brenda! exclamă Theresa. N-ar fi rău să-ți amintești că vorbești cu directorul liceului.

Fata îi zâmbi lui Murdoch.

– Ba nu, nu-i așa Murdo? Suntem în afara orelor. Mai ales în sânul familiei. Vorbesc cu cel care ar fi trebuit să-mi fie cumnat!

– Corect. Soră-ta are tendința de exagera cu seriozitatea.

– Nu ținești cont de mine, replică Theresa sarcastic. Purtați-vă ca și când n-aș fi aici.

– Ah, mi-ar fi dificil să te ignor complet. Lăsând asta, ce te aduce aici, Brenda?

– Bunico, mama vrea să știe dacă rochia aceea îi vine bine Theresei. Cea pentru balul minerilor. Dacă nu, zicea că are o muselină care a aparținut străbunicii tatei.

– Dar i-am spus lui Trudi că nu merg la bal, se arătă surprinsă Theresa.

– Ce nu faci? fu scandalizat Murdoch.

– O propoziție cam ciudată pentru un director, mimă Thereza surpriza.

– Nu schimba vorba. Ce ai spus?

– Nu merg. În weekendul ăla am planificat o excursie la Mahanga-Puke, pe malul opus al lacului. M-am întâlnit cu Marie și se pare că e singura zi când nu are turiști. Uimitor că într-un loc atât de apropiat – doar o traversare cu barca – vin atât de mulți oameni care rămân peste noapte. Probabil că vor să scape de viața de oraș.

– Într-adevăr, răspunse el. Dar mă așteptam ca întreg personalul didactic să participe la bal. Vreau să aibă un succes răsunător. Este ocazia ideală de a stimula donațiile pentru fondul liceului.

O pată de culoare apăru în obrajii Theresei, semn de mânie.

– Sună ca un decret regal. Mi se pare ridicol. Domnul Guthrie nu insista niciodată. Este imposibil să aștepți o prezență sută la sută. De exemplu, domnișoara Jenner n-a participat niciodată – nu dansa.

– Nu este valabil pentru tine. Îți place dansul.

– Îmi plăcea. Dar sunt nou-venită aici și n-am partener. Am stabilit excursia cu multă vreme înainte de a se fixa data balului. De obicei, ni se anunța mai din timp.

– N-a fost posibil. N-am putut amâna acțiunea – vin examenele și sfârșitul de an. De fapt, nici mie nu mi-a convenit graba asta, dar aș simți că las baltă tot entuziasmul stârnit de proiectul noii săli de gimnastică. Având în vedere că vacanța mare se apropie, n-am mai putea organiza ceva până în martie. Va fi un bal de pomină. Nu poți să vii de una singură? Îi cunoști pe toți, nu-i nici un pericol să rămâi neinvitată.

Murdoch știa foarte bine că n-ar fi deranjat-o deloc să participe neînsoțită și, mai mult, frații ei i-ar fi putut servi drept escortă, dar spera din suflet că nu-i ghicise adevăratul motiv: n-ar fi suportat să danseze cu el și să retrăiască trecutul, așa cum se întâmplase în noaptea petrecută la Doktorwirt.

– Ah, nu-i vorba despre asta. Cred că lipsa unui profesor n-are cum să strice atmosfera de bal.

O observă pe Brenda, ridicând din sprâncene spre Murdoch, în semn de neputință, dar preferă să ignore gestul.

Murdoch ridică din umeri și renunță.

– Păcat, dar n-am să mai insist. Trudi, sper că ai să fii acolo, nu-i așa? Prezența matroanelor asigură coloritul local. Profesoara de arte i-a pus pe copii să picteze pereții. Unii sunt foarte talentați. Vrem să realizăm cât mai fidel atmosfera cosmopolită a acelor zile. Anita va îmbrăca o rochie spaniolă, veche. Câteva din descendentele minerilor californieni vor purta rochii tip saloon – știi, din acelea cu trenă. Morag Stuart are o ținută din tartan; se va uita dezaprobator la fetele ușuratice. Familiile Chin și Wong vin cu costumele tradiționale, iar tu ai un aspect cu adevărat austriac. Îmi închipuiam că pricepi ce efect va avea asupra Comitetului, Tess.

Theresa lăsă declarația fără răspuns. Întorcându-se, o surprinse din nou pe Brenda făcându-i semne lui Murdoch. Să-și mai pună trucurile în aplicare și o să-l vadă ea pe dracu'! Totuși, nu era sigură.

Trudi începu să se agite, gonindu-l pe Ferdinand de pe genunchi. Mai bine să le dea ceva de mâncare copiilor, ca să nu înceapă iar sfada.

Aduse pe un platou felii de prăjitură cu stafide, bine crescută, niște tarte cu fructe, fursecuri cu miere și nuci, precum și biscuiți.

Theresa văzu că Murdoch își trage scaunul mai aproape, cu vădit interes.

– Nu pricep unde mai ai loc – la mine n-ar mai încăpea nici un fursec. Ai un stomac fără fund!

– Văd că sunteți iar prieteni! exclamă Brenda, cu încântarea celui ce descoperă perla ascunsă într-o stridie.

– Da, prieteni, accentuă Murdoch, dar vâră-ți bine în cap, Brenda Machiavelii Keith, numai atât.

Mai târziu, în noapte, încercând să adoarmă, Theresa își spuse că îi convenea situația.

Când se întoarse de la slujba de seară, de la biserica St. Columba, Trudi îi spuse:

– Cei de la Twin Hills te roagă să le dai un telefon.

Îi sună imediat. Marie Campion o chema adesea, când se simțea singură. Conversațiile telefonice erau cea mai mare desfătare. De astă dată, nu era vorba de așa ceva.

– Tess, mă întreb dacă, atunci când ai acceptat invitația noastră, știai de balul părinților și profesorilor. Probabil că ai vrea să te duci, mai ales că are ca temă mineritul în timpurile de demult. Ar fi trebuit să ne spui, dar dacă eu te-am anunțat că este singurul nostru weekend fără oaspeți, n-ai vrut să ne refuzi, cred. Astăzi, Geof a traversat lacul până la Puke-ataahua și a aflat. N-au intrat zilele-n pământ. De fapt, ne-am propus să ne organizăm – cele două gospodării de pe malul ăsta – și să venim și noi pe la amiază. Cei de la școală sânt amabili să ne includă în asemenea activități, chiar dacă ai noștri copii învață numai prin corespondență, așa că ne va face deosebită plăcere să donăm pentru noua sală de sport. Pot să-i las pe copii la soră-mea. Ai ei sunt destul de mari să fie lăsați singuri. O să participe și îngrijitorii. Îți sunt recunoscătoare că n-ai vrut să ne refuzi, dar te asigur că abia așteptăm să dansăm.

Ce ar mai fi rămas de spus? Toate scuzele ei se dezintegrau, ca ceața sub soarele amiezii. Totuși, n-avea să se ducă neînsoțită. Va merge cu familia – halal distracție!

Îl sună pe Murdoch. În mod ciudat, încă nu reușea să-și controleze bătăile inimii când îi auzea vocea. Trebuia să pară cât mai nonșalantă.

– Domnule director, am primit un telefon de la Marie Campion. Vrea să vină la bal și o să aducă mai multă lume… Sigur, cei care vin se vor îmbrăca potrivit. Abia a aflat că se suprapune cu proiectata noastră întâlnire și m-a sunat imediat. Așa că am să fiu acolo.

– Tess, în privința partenerului… începu el grăbit.

– Nu, Murdoch. Nu. N-ar fi decât încă un subiect de bârfă. Oamenii se vor pripi să tragă cocluzii. Ar fi o prostie să mergem împreună.

– Chiar tu ai făcut o deducție eronată, spuse el pe un ton sec. Voiam să te anunț că Robert Armstrong are nevoie de o parteneră. Îl cunoști – burlac convins, dar e mort după dans. Am vorbit cu el după slujba de dimineață. Nu, nu… știu ce-ți trece prin minte, nu i-am sugerat nimic. M-a întrebat dacă există vreo profesoară, dintre cele noi, care vine neînsoțită. Când i-am spus despre tine, a părut surprins. Este un tip naiv și foarte cinstit, așa că a replicat: "păi, Murdoch, când am aflat că Tess s-a întors, mi-am închipuit că v-ați împăcat." Apoi, a concluzionat că nenorocul meu este bafta lui. Ce zici?

Theresa nu voia să-și recunoască părerea de rău. Era sigură că el va fi surprins.

– Ah, țin foarte mult la Robert. Mi-ar plăcea să mă însoțească. Am să-l sun. Mi-ar conveni să am un partener, iar el este un dansator excelent. Oricum, n-aveai nevoie de o însoțitoare. Când ai să termini cu formalitățile și după ce vei dansa cu subalternele și cu nevestele celor din Consiliu, vei fi extenuat.

– Nu este cazul. Mă duc cu Anita – m-a rugat Nort. El trebuie să participe la o conferință, în Palmerston. Anita credea că a fost o îndrăzneală prea mare, dar îmi convine. Mă bucur că s-au lămurit lucrurile cu familia Campion. La revedere, Theresa.

Era mândră de felul cum își stăpânise simțirile. De fapt, îi venea să-și roadă unghiile. Era hotărâtă să facă tot posibilul pentru a intra în costumul popular austriac, fiindcă muselina roz i-ar fi venit ca dracu'. Era o culoare minunată, dar nu i se potrivea.

Coborî la parter și intră în camera de zi.

– Ah, fetița mea, se entuziasmă Trudi, semeni leit cu Anna. Îmi vine să plâng. Aduse de alături portretul Annei, la douăzeci și doi de ani, când se măritase cu Ludwig.

Aceiași ochi căprui cu o nuanță verzuie, același păr blond și sprâncene mai închise, urechile minunat conturate, trăsăturile nobile și gropița din obrazul stâng.

Corsajul strâns, tivit cu dantelă neagră, era roșu cu negru. Fusta avea o lungime medie și era foarte bogată. În jurul gâtului purta un șirag de mărgele de jad care-i ajungea până în talie.

Tatăl Theresei veni s-o conducă pe Trudi, dar își lăsă fiica să-l aștepte pe Robert Armstrong. Când intră, acesta fluieră admirativ.

– Ce baftă! M-am aranjat cu cea mai frumoasă parteneră! O antrenă într-o piruetă, fredonând un vals vienez.

Era de aceeași vârstă cu Murdoch. Fata cu care voise să se însoare murise cu puțin înainte de nuntă, iar el nu mai găsise o înlocuitoare. Nu era un personaj trist, se bucura de viață. Nimeni n-avea să spună că fusese ultima ei soluție. Unii, era convinsă, vor profeți că-și găsise în fine consolarea.

***

Veselia generală o cuprinse și pe Theresa, de îndată ce intrară în sală. Ajunseseră puțin mai târziu, fiindcă Robert avusese de reparat una dintre mașinile de muls. Se prinseră într-un dans scoțian vechi.

Ochii ei îl căutară pe Murdoch. Cât de bine îi stătea kiltul de culoare verde și jacheta, martoră a unor vremuri mai bune, manșetele gofrate de dantelă și acul de cravată.

Anita dansa cu toată grația și abandonul specifice înaintașelor ei. Avea o rochie purpuriu cu negru, în a cărei broderie erau prinși țechini. Dantela neagră a mantilei îi încadra obrajii ca de fildeș. Arăta regește.

Mai târziu, Murdoch o invită pe Theresa la dans.

– Nu ești obligat, șopti ea.

El râse și se avântă pe ring.

– Dacă n-aș face-o, ar bate la ochi, nu-i așa? iar dansu-i dans indiferent cu cine ești. Ne-am potrivit de minune întotdeauna. Exercițiul duce la perfecțiune.

– Anita este cea mai bună dansatoare din încăpere. A moștenit grația fluidă a înaintașelor ei, cred.

– Probabil că da. Dar dansurile austriece sunt mult mai vesele. Pline de vigoare, au vervă – un soi de zburdălnicie.

Theresa strâmbă din nas.

– Nu sună prea romantic, totuși.

– Cui îi pasă de romantism? replică el, privind-o în ochi. Oare se gândise la Rudi? Amândoi uitaseră de presupusa supraveghere a ochilor vigilenți din sală.

– Păi, nu asta contează la majoritatea bărbaților? Sunt atrași de sexapil și le place să experimenteze.

– Cred că este adevărat în unele cazuri. Dar sfârșește prin a te plictisi, după cum ai descoperit singură.

– N-ai să mă crezi niciodată, nu-i așa? Ei bine, gata cu eforturile de a te convinge. Oricum, am renunțat la orice mândrie. În asemenea măsură încât ai fost nevoit să-mi faci rost de un partener.

I se păru că brațele lui se crispaseră puțin.

– Ei bine, poate că în cazul lui Rudi, n-a fost vorba numai despre farmec. Cel puțin, el era întreg.

Theresa se răsuci puțin, încercând să-i prindă privirea. Vorbeau șoptit. Murdoch o răsuci cu pricepere și spuse:

– Putea schia, putea urca pe munte, era în stare de toate lucrurile care-ți plăceau atât de mult.

Ea rată un pas, se redresă și replică:

– Ce vrei să spui? Doar nu …

– Bineînțeles că da. Ce altceva? Întotdeauna am dorit să știu adevărul, Theresa. Conformează-te devizei familiei – "adevărul învinge". Asta-ți doreai, nu-i așa? Cineva care să poată face toate acele lucruri?

Ea scăpă un sunet, dar se înfrână.

– Eram șchiop, Theresa. Cu mult timp înainte de a te cere de soție. M-am întrebat întotdeauna dacă nu ai acceptat să-mi fi soție doar fiindcă te considerai responsabilă. La un moment dat, ai descoperit că nu poți merge mai departe, că invaliditatea mea îți răpea lucrurile la care țineai cel mai mult. N-aveam cum să mai schiez. Nu mai puteam participa la ascensiunile acelea lungi. A fost o reacție normală pentru tine – o fiică a munților. De asemenea, a devenit mai vizibilă și diferența de vârstă. Rudi era tânăr, de vârsta ta. Și era foarte priceput la schi. Zilele mele pe munte se cam terminaseră. Apoi, chirurgul ăla m-a pus pe picioare. Dar nu mai conta. În ziua aia, la Kapuzinerberg, nici n-ai observat că nu mai șchiopătam.

Theresa simți că mânia o cuprinde. Păstrând ritmul, îi spuse printre dinți:

– Asta crezi despre mine? Că n-am putut accepta șchiopătatul? Îți mulțumesc pentru compliment! Dumnezeule, încep să cred că am avut noroc să scap. Îmi închipuiam că mă înțelegi. Dar nu mă cunoști nici un pic! Râse aproape isteric, păstrând tonul șoptit. Ce inutili au fost toți acei ani. Ah, există și o parte amuzantă. Zău. Ai crezut că de aia te-am părăsit? Niciodată n-am reușit să-mi înving teama de schi, Murdoch. Numai din cauza ta am acceptat să mergem la schi. Voiam să-ți fac plăcere. Din pricina asta m-am bucurat în ziua când ne-am întâlnit pe Kapuzinerberg. Știi ceva? După ce ne-am despărțit, n-am mai schiat niciodată. Nici în Austria, cu toate insistențele lui Rudi. Nu mai are nici o importanță, dar graba de a coborî de pe Macetown Track i s-a datorat Geraldinei. Nu, n-a fost vorba de asta. Alt defect m-a făcut să mă îndoiesc de tine, să mă întreb ce fel de bărbat va fi tatăl copiilor mei. Ah, ce amuzant. Dansul ăsta se sfârșește. Am să mă duc să mă pudrez. Te rog, nu te mai apropia de mine restul serii. N-aș putea suporta. Până luni, o să-mi treacă. Ah, ce o fi fost în capul alor mei să încerce să mă aducă acasă? Aș putea să fiu încă la Salzburg.

În restul serii, Theresa se arătă foarte veselă. I-o datora lui Robert. Dar la întoarcere, din păcate, trecură pe lângă casa Anitei. La poartă, era parcată mașina americană, adusă de director din Canada.

Theresa privi spre căsuță. Ferestrele erau puternic luminate, Perdelele de la sufragerie nu erau trase. Zări o strălucire roșie și o siluetă îmbrăcată în verde-albăstrui. Poate că Anita se pregătea să-i facă lui Murdoch o porție de ouă cu șuncă. Îl auzise pe Murdoch întrebând-o dacă nu dorea să se alăture personalului, să cineze împreună.

Ea spusese că nu, trebuia să se întoarcă acasă. Așa că directorul plecase s-o conducă. Dar nu se mulțumise s-o lase la poartă. Iar Nort era departe, în insula nordică.

Theresa se simți obosită. Îi mulțumi lui Robert și se duse la culcare.

Capitolul 9

Viața la școală se desfășura normal. Nimeni n-ar fi putut observa vreo schimbare în atitudinea Theresei sau a directorului. Deși din noaptea balului era hotărâtă să renunțe la orice legături, Theresa se simțea iritată de faptul că el n-o căutase să redeschidă discuția. Era o senzație complet lipsită de rațiune.

Îi era clar de ce și-ar fi dorit ca subiectul să fie redeschis. Avea de gând să-i dezvăluie motivul real al despărțirii. Geraldine n-avusese nici un drept să-i smulgă o asemenea promisiune. Iar sfatul ei fusese anapoda, să inventeze alt motiv. Dar Murdoch nu o mai căută. Iar ea n-avea curajul să-l abordeze.

Rutina zilnică îi slăbi resentimentul și existau momente când i se făcea milă de greutățile la care el era obligat să facă față, ca director. De obicei, se arăta stăpân pe situație. Totuși, Theresa știa că, pe dinăuntru, în unele situații, îi venea foarte greu să intervină. Orice director trecea prin asemenea clipe, dătătoare de riduri.

Theresa se gândea cu nerăbdare la weekendul de la Twin Hills. Marie și Geoffrey erau suflete pereche și o așteptau atâtea lucruri de făcut: reparații la țarcurile oilor, călărie, tenis de câmp, nițel golf, ajutor dat lui Marie la treburile gospodărești. Exista și o bibliotecă foarte bine dotată, astfel încât nici vremea ploioasă n-ar fi adus plictiseală. Casa putea purta numele de "Vila hobbyurilor".

Era ultima pauză înaintea examenelor de absolvire. Elevii meritau să rămână cu același profesor tot anul. Schimbarea n-ar fi fost benefică pentru ei, dar Theresa încerca să compenseze, acordându-le mai multă atenție.

Geoffrey urma să vină s-o ia cu șalupa. Încerca să nu se gândească la weekendurile petrecute cândva acolo, împreună cu Murdoch. Într-o noapte, când luna răsărise deasupra lacului și părea să cârmuiască un tărâm magic, urcaseră pe Big Twin.

Ei bine, existau perspective pentru un weekend idilic. Aproape toți profesorii urmau să plece în vacanță. Unii în orașele de unde proveneau, pentru a se relaxa într-o atmosferă familială; alții se alăturaseră unui grup ce urma să traverseze lacul spre Head of Wakatipu și să campeze undeva în zonă.

Murdoch și Mike plănuiau să traverseze și ei lacul, dar nu spre Twin Hills. Urmau să debarce într-un golfuleț îndepărtat și să urce pe un traseu rar utilizat, până la o cabană de vânătoare. Era un fel de călătorie de inspectare a traseului, în vederea utilizării lui pentru excursiile didactice ale elevilor din Otago, iar Murdoch dorea să aprecieze cu ochii lui dificultatea și pericolele terenului.

Ambii erau foarte pricepuți la asemenea lucruri și mai făcuseră asemenea trasee. Aveau hărți aduse la zi, busole și echipament adecvat. Disprețuindu-se pentru temeri, Theresa își spuse că nici măcar nu se duceau la vânătoare, așa că nu exista nici un pericol real.

Era ferm hotărâtă să se bucure deplin de weekendul acela. Trei zile pline! Destul cu orele de pregătire.

Ajunsă la ponton mai devreme, astfel încât Geoffrey să nu fie obligat s-o aștepte, văzu că șalupa cu care plecau Murdoch și Mike era tocmai încărcată cu echipament. Întorcându-se, îi descoperi pe cei doi aducând alte bagaje de la mașină.

Păreau fericiți și lipsiți de griji. Nici o mirare. Aveau înainte un weekend prelungit, departe de problemele școlii, de elevi, de părinți și de eventuale foste logodnice cu care să se certe!

Murdoch ridică o mână la ochi, apărându-se de soarele puternic.

– Am impresia că-l zăresc pe Geoff, Theresa. O să te simți excelent acolo. Nu-i așa că-i o dimineață minunată? Parcă ar fi venit deja vara. Nici urmă de ceață, vezi.

Soarele strălucea diamantin. Barca lui Geoffrey se apropia. Stupid din parte-i, dar îi venea să-l roage pe Murdoch să renunțe la excursie. Nebunie curată. Nu era vorba de o presimțire, așa că n-avea de ce să se poarte prostește! Nu credea în asemenea lucruri. Îi privea cu scepticism pe cei care afirmau că simțiseră-n oase apropierea unui dezastru. Întotdeauna, asemenea pretenții apăreau post factum.

"Ești doar invidoasă, zăpăcito! Ai vrea să participi și tu la excursie. Ți-ai dori să fii măritată cu el și să iei locul lui Mike, planificând câteva nopți de singurătate în doi, într-o cabană vânătorească."

Geoffrey ajunse, însoțit de cei doi copii mai mari, Astrid, o prăjină blondă de doisprezece ani și Richie, brunet și îndesat, având numai zece. Theresa se îmbarcă. Apoi, într-o fracțiune de secundă, cuvintele țâșniră singure:

– Vei avea grijă, Murdo, nu-i așa? Este un ținut sălbatic.

– Îți mulțumesc din nou, bunico, replică el, rânjind. Vom fi cu ochii-n patru. Theresa trebui să evite ochii cercetători ai lui Mike.

Bine că asemenea momente stânjenitoare de slăbiciune nu apăreau decât la despărțire și nu durau. Geoffrey porni spre Mahanga-puke, iar Theresa își stăpâni pornirea de se uita în urmă.

Fu întâmpinată cu căldură de Marie, la debarcaderul vilei. Ce loc minunat! Cămările erau mereu pline cu alimente stocate, dulapul cu medicamente conținea tot ce ți-ar fi putut fi de folos, iar alimentele perisabile erau produse local sau păstrate în congelatoare. Ar fi rezistat cu brio unui asediu de câteva luni.

Sus, la vilă, înfruptându-se dintr-o plăcintă cu orez, fursecuri și cafea, Theresa spuse:

– Ce drăguț din partea ta să mă inviți, Marie. Știu bine că ești teribil de ocupată. Twin Hills era o gospodărie montană, așa că sezonul mieilor începuse abia în primele zile de octombrie. Încă îngrijeau oile, deplasându-se fie călare, fie cu Land-Roverul, plasau miei orfani la

mame de împrumut, foloseau biberoane, îi resuscitau pe cei prea slăbiți. Deocamdată, vremea ținea cu ei.

– Este incredibil de frumos pentru această perioadă a anului. Sper să nu se ivească vreo furtună din senin. Dintotdeauna, Ziua muncii a avut o reputație rea, conform statisticilor. Mă bucură enorm venirea ta, Tess. Am dat liber guvernantei, iar Geoff l-a lăsat să plece pe unul dintre ciobani. Soră-sa se mărită în Invercargill. Ai să ne ajuți la oi și ai să-i supraveghezi pe copii. Vreau să petrec lângă tine cât mai mult timp, fiindcă ultimele săptămâni au fost ucigătoare. N-am avut timp decât să vâr mâncarea în cuptor și să mă întorc când era gata. Dumnezeu să-l răsplătească pe cel care a inventat semipreparatele. Sylvie – guvernanta – s-a oferit să mă ajute. Este neprețuită. Dar spune-mi, ce se mai aude cu pensiunea aia din Kotare?

Marie era atât de sensibilă, de afectuoasă, practic neschimbată. În vreme ce spălau vasele de la micul dejun, o asigură:

– Vreau să fii liniștită Theresa. N-am să aduc vorba despre ruperea logodnei. Dar deși cred că e doar treaba ta, să știi că țin enorm la voi, la amândoi. Am fost colegă de școală cu Murdoch și îl admir enorm. Am stat la bunica ta, când nu exista autobuz până în vale, așa că te cunosc de când erai mică și te iubesc. Anita mi-a spus că a încercat să dreagă lucrurile între voi doi, dar n-a reușit – m-am gândit că s-ar putea să te temi că voi încerca și eu. Nici nu-mi trece prin minte. Uneori, petitul nu face decât să strice mai rău.

Theresa se aplecă și o sărută pe obraz. În glasul ei răsuna recunoștință.

– Îți mulțumesc. Mă voi bucura cu adevărat de acest weekend. Știu că nu conspiri să ne pui față-n față. De fapt, Murdoch a traversat și el lacul, împreună cu Mike Channing, să cerceteze traseul pentru proiectul Otago Adventure.

– Ah, excursia pe valea Tawahiti? Geoff mi-a spus ceva. Ziceau că o să construiască și un șir de căsuțe. Ar fi grozav. Chiar și numele se potrivește. Nu înseamnă "îndepărtat"? Tabăra din Valea îndepărtată. Am să le trimit propunerea.

Weekendul trecu în zbor. Totuși, Theresa simțea că problemele pe care le avusese de înfruntat de la venirea acasă se mai estompaseră. În ianuarie, Catriona McCorkill va veni în Noua Zeelandă. Murdoch îi pomenise despre un post vacant care se ivise la liceul din Queenstown. O sfătuise să depună o cerere, dar nimic nu era încă sigur.

Spre norocul ei, discuția avusese loc în cancelarie, așa că Theresa nu fusese obligată să răspundă. Frances se interesase:

– Dorește să predea în zona asta?

– Da. Normal. Este atât de spectaculoasă, iar ea a auzit. Are niște rude în Oamaru, așa că dacă nu va primi postul de aici, o să încerce și acolo. Nu-i prea departe.

Prea departe de zona spectaculoasă? Sau de un oarecare Murdoch Gunn?

***

Sâmbătă seara, Theresa se duse la culcare încercând deja regretul că mâine avea să fie ultima zi și că, în amurg, Geoffrey urma s-o treacă peste lac, acolo unde-l va aștepta guvernanta și ciobanul plecat, iar ea va fi obligată să se cufunde din nou în muncă.

Spre dimineață, o furtună electrică neobișnuit de puternică trezi toată suflarea din casă. De când se știa, Theresa nu mai auzise ceva similar.

Probabil că se aflau chiar în centrul furtunii… se treziră simultan și, cum descoperiră ulterior, comparând reacțiile, se ascunseseră printre așternuturi, neștiind despre ce era vorba. De parcă cerurile s-ar fi deschis, de parcă munții ce dominau gospodăria ar fi fost sfâșiați de sus până jos… să fi fost un seism? Tunetele continuau să reverbereze.

Îi auzi pe copii fugind spre dormitorul părinților, în căutare de adăpost. Următoarea explozie sonoră izbucni în același loc. O văzu pe Astrid grăbinduse să se înghesuie în pat, între părinți.

Era albă la față și tremura toată.

– E cu… cutremur! Richie, urmând-o, strigă:

– O alunecare de teren – ah, tată!

– Nu-i nimic, îi liniști Geoffrey. Doar niște trăsnete! dar nici el nu părea prea convins.

– Imposibil, obiectă Astrid. Mi s-a părut că o să se desfacă pereții casei.

– N-ar putea fi vreun soi de explozie? întrebă Richie.

Theresa privi împrejur, văzu halatul lui Marie, îl trase pe ea și se așeză pe un scaun.

– Sunt la fel de speriată ca ei. Ce ar putea să fie?

Câinii începuseră să urle. În nemișcarea ce urmase zgomotului acela cataclismic, larma de afară le făcu pielea de găină. Părea să fi fost sunetul sorții.

Geoffrey sări din pat și se duse la fereastră.

– Toți oamenii s-au trezit. Au aprins luminile. Probabil că-n casele lor s-a auzit înfiorător de tare. În clipa aia, un fulger alb străbătu cerul deasupra lui Little Twin, atât de puternic încât lumina becurilor păru să pălească.

– Pleacă de la fereastră, Geoff! îi porunci Marie. Te-ar putea lovi.

– Vin băieții, declară Geoff. Și-au spus că acele case n-au cum să reziste în fața potopului care urmează.

Cerul păru să se deschidă, iar apa se revărsă într-un șuvoi continuu. Ușile nu erau niciodată încuiate, iar lucrătorii intrară cu pijamalele ude, lipite de piele.

– Toată lumea la spălătorie, sub dușuri! comandă Geoffrey. Am să vă aduc ceva uscat de îmbrăcat. Nu cred că o să dureze prea mult, dar trebuie să fim pregătiți pentru orice eventualitate. N-o să putem constata stricăciunile decât la lumina zilei. Probabil că trăsnetele alea au rupt niște copaci. Să sperăm că nu obturează valea râului. Toate făgașele se vor umple cu apă și nu cred că aici vom scăpa complet de infiltrații. Asemenea volum de apă nu poate fi disipat imediat.

Copiii își reveniseră, ba chiar începuseră să se distreze.

– Pariez că aici a fost cel mai rău, zise Richie. Am fost chiar la mijloc.

– După mine, se extinde pe o suprafață mult mai largă, fiule, aprecie tatăl. Închipuiți-vă, tocmai de Ziua muncii! Sper să nu fi existat tragedii. S-ar putea să fie destui excursioniști, veniți cu corturile. Nu le-ar fi ușor nici celor mai experimentați. Câtă vreme rămân pe teren înalt, vor scăpa, dar fiecare râuleț se va umfla până la refuz, în mai puțin de un ceas. A fost aproape de cumpăna apelor. Ah…

Observase prea târziu gestul de avertizare al lui Marie. Se întoarse spre Theresa, a cărei culoare dispăruse din obraji.

– Murdoch n-o să pățească nimic, Tess. Are prea multă experiență pe munte, ca să-și asume vreun risc. El și Mike sunt probabil în cabana de vânătoare, iar aceea a fost construită special pentru vreme rea. S-ar putea să fie blocați acolo pentru o vreme, atâta tot. N-o să se aventureze să traverseze cursurile de apă. Eu îmi fac griji pentru tinerii teribiliști.

Însă Theresa simțea un soi de apăsare, o strângere de inimă. Murdoch se afla pe munte, la discreția elementelor naturii, care păreau puse pe distrus.

Zgomotul ritmic al ruperii de nori continuă cu mici întreruperi. Lucrătorii de la fermă apărură în hainele de lucru ale lui Geoff și aduseră lămpi cu petrol. Erau obișnuiți cu penele de curent, deși acestea apăreau preponderent iarna, când zăpada rupea cablurile.

Dintr-o dată, ploaia încetă. Liniștea era aproape imposibil de suportat. Parcă așteptau o nouă răbufnire a furtunii. Aceasta veni. Se adunaseră afară, pe terasa betonată, când ploaia reîncepu. Priveliștea era măreață, dacă neglijai distrugerile aduse… Împotriva voinței, Theresa nu se putea gândi decât la premoniția avută sâmbătă dimineața, pe malul însorit.

Telefonul prinse viață. Geoff răspunse – era primarul din Ludwigtown.

– N-ați pățit nimic? Cea mai periculoasă furtună pe care am prins-o, cred. M-am gândit să sun înainte de întreruperea

comunicațiilor. Probabil că se va întâmpla în curând. Dacă am dreptate și aflați de vreun grup de excursioniști ajunși în dificultate, folosiți emițătorul radio. Dacă primim vești despre cineva care s-a rătăcit în zona voastră, o să vă anunțăm pe aceeași cale. Directorul liceului și profesorul de tâmplărie sunt la Awhitu, dar probabil că s-au adăpostit în cabană. Există și câțiva vânători plecați astăzi, dar probabil că au ajuns și ei. Mai sunt mulți turiști pe lângă Wakatipu și în Parcul Național. Totuși, cred că cel mai rău a fost lovită zona voastră. Discuția continuă o vreme, dar chiar înainte de a se încheia, luminile se stinseră. Peste alt sfert de ceas, se întrerupse și legătura telefonică. Erau la fel de izolați de restul lumii ca-n zilele de demult.

Înainte de răsărit, ploaia încetă, dar căzuse o cantitate enormă de apă și întreaga scenă devenise dezolantă, toată frumusețea locului părea înecată, înmuiată.

Marie și Theresa le serviră bărbaților o masă fierbinte, iar ei se apucară să verifice inventarul viu.

Soarele apăru și începu să lumineze apele cenușii, mâloase ale lacului, pline de resturi plutitoare și de cadavre de animale. De necrezut că aceleași ape fuseseră albastre și străvezii cu numai douăzeci și patru de ore în urmă. O sută de torenți deversau noroi și argilă de pe versanți, acolo unde ieri nu erau decât niște albii secate. Cea mai secetoasă primăvară se sfârșise dramatic.

Inima Theresei era cuprinsă de tentaculele reci ale fricii. Radioul funcționa permanent, transmițând noutăți. Se tot ducea la foișorul de observație, pentru a folosi binoclul puternic de acolo. Ieri, când nu conta, Geoff jurase că a zărit un firișor de fum dincolo de colinele Awhitu, venind probabil de la cabana vânătorească. Astăzi însă, aerul era atât de cețos, încât nu se vedea nimic. Spera că soarele va îndepărta negurile.

Brusc, vizibilitatea crescu. Minunată imaginea acelui orizont cenușiu aflat în retragere.

Theresa urcă din nou, luă binoclul și reglă lentilele. Deodată, i se păru că vede ceva. Dacă nu cumva fusese o iluzie. Cine să vâslească pe

lac? Era mult prea întins. Ajustă din nou lentilele. Într-adevăr, cineva vâslea. Și venea din direcția Awhitu!

Coborî, strigând. Geoff tocmai intrase-n casă și se grăbi să vină. Bucăți mari de glod i se desprindeau de pe încălțări. Și ceilalți se adunară, așteptându-și rândul la binoclu. Imposibil de spus cine era. Abia deslușeau mișcarea ritmică a vâslelor.

– Vine de acolo – de unde era el! strigă Theresa. El. O singură persoană conta pentru ea. Își dădu seama și completă, rușinată: ah, măcar de-ar fi bine amândoi!

– Liniștește-te, interveni Geoffrey. S-ar putea să nu fie nici unul dintre ei. Dar să nu ne lăsăm copleșiți de îngrijorare. Barca aia era folosită pentru traversarea lăculețului Dewdrop. Haideți băieți, să-i ieșim în întâmpinare. Ajutați-mă să lansez șalupa la apă.

Marie le aduse o sticluță de rachiu. Plecară aproape imediat, cu o viteză miraculoasă pentru singuraticul vâslaș.

Theresa stătea lângă Geoffrey, mijindu-și ochii. În astfel de momente, rugăciunile par egoiste.

– Dă Doamne să fie Murdo!

Dar nu era. Cineva îl recunoscu pe Mike. Renunțase la vâslit, aproape epuizat. Șalupa încetini și se lipi de bărcuță. Theresa întrebă, stăpânindu-și destul de bine vocea:

– Mike… unde-i Murdoch? Nu cumva…

Abia era capabil să pronunțe cuvintele.

– Nu – deocamdată. S-a dus să salveze un individ rămas pe insulă, pe Awa-awhiowhio. S-ar putea ca insula aia să dispară curând. Le trebuie ajutor cât mai repede.

– Ajutorul a venit, spuse Geoffrey. O să te remorcăm. Uite… ia o înghițitură de tărie. Ești în stare să legi parâma, sau ai mâinile înghețate?

– Mă descurc.

Theresa nu se mai putea gândi la altceva decât la insula de pe Awa-awhiowhio, care uneori dispărea, pentru a fi reclădită de aluviunile aduse de torenți. Și-ar fi dorit să nu cunoască semnmificația

numnelui: "Râul învolburat". Singura cale de acces era pe malul acesta și traversa Balta dracului. Pe partea opusă, stâncile și bolovanii erau impenetrabili.

Ajunseră la pontonul unde-i așteptau Marie și copiii, cu pături, sticle cu apă caldă și cafea fierbinte, pentru orice eventualitate.

După câteva înghițituri de cafea, Mike spuse:

– Un vânător a ajuns la cabană și ne-a spus că amicul lui fusese luat de torent și ajunsese pe insulă, dar că era viu. Ba chiar se ridicase și-i făcuse semne. Acesta se rănise destul de rău în niște sârmă ghimpată ascunsă sub nivelul apei, dar era în afara pericolului, deși pierduse mult sânge. Murdoch s-a dus imediat să încerce să-i salveze amicul. Era pe la ora opt, azi-dimineață.

Ce ar fi putut face Murdoch? Oare se mulțumise să stea pe mal și să-l încurajeze pe tânăr, spunându-i că salvatorii erau pe drum? Theresa știa răspunsul. El ar fi riscat oricât, să-l salveze pe captiv de la o moarte sigură.

Geoff alergă în casă, la stația radio. Instrucțiunile transmise sunau astfel:

– Dacă insula n-a dispărut încă, elicopterul este singura speranță. Dacă a dispărut, nu mai are nici o șansă.

Marie înghesui provizii în șalupă, precum și trusa de prim-ajutor. Nici ea, nici Geoff nu încercară s-o împiedice pe Theresa. Era o fiică a muntelui, cu pas sigur, subțirică dar rezistentă. Aveau nevoie de două tărgi, adică de patru oameni.

Theresa se încălță cu bocancii de ascensiune. Geoff porni cu viteză, cât să nu le pună viața în pericol, din cauza rămășițelor plutitoare.

Până nu ajunseră la mal, febrilitatea Theresei rămase în suspensie. Niciodată nu se mișcaseră mai repede. Legară șalupa și porniră, înaintând cu eficiența disperării. Chiar scurtătura pe unde o luaseră era deosebit de periculoasă, alunecoasă, din cauza argilei galbene care acoperea poteca.

Și-ar fi dorit ca timpul să se oprească-n loc, să dea încă o șansă celor doi bărbați aflați pe insulă.

– Încă cinci minute și o să vedem albia râului, declară Geoff.

Cinci minute… care puteau însemna dispariția celui drag în apele învolburate!

Acum, când s-ar fi putut să fie prea târziu, își dădea seama că Anita n-avea nici o importanță. Nimic nu mai conta, cu condiția ca Murdoch să scape cu viață.

Ajunseră pe creastă. Geoff se opri, iar Theresa știu imediat motivul, înainte de a i se alătura. Simți că împietrește.

Sub ei se întindea oglinda neîntreruptă a apei, gălbuie, dușmănoasă, în fierbere. Întoarse capul încet, îndurerată, privind bușteni rupți care pluteau agitat spre vărsarea în lac.

Ceilalți doi bărbați stăteau nemișcați. Unul dintre ei spuse, cu glas răgușit:

– Trebuie să-i căutăm. Există și miracole. Haideți! Începură să coboare, dar Theresa știa că nu puteau spera decât să găsească niște cadavre. Se ruga să-i găsească, să-i ducă înapoi, să le organizeze înmormântări creștinești. N-ar fi vrut să-i lase pentru vecie în stăpânirea apelor lacului.

Se feri de mâna oferită de Geoff.

– Nu, voi înainta mai repede singură. Era purul adevăr. Nu era vreme de asemenea gesturi galante.

Următoarea jumătate de ceas avea să-i rămână veșnic în memorie. Puține tăpșane mai rămăseseră pe malul râului, dar și acelea erau complet ocupate de trunchiuri uriașe. Căutarea le solicita toată atenția. Nu puteau să taie cotul râului, pentru a cerceta direct locul de vărsare. Găsiră o potecă printre copaci, probabil făcută de cerbi.

Theresa nu mai simțea respirația grea, gâfâitoare și nici zgârieturile provocate de crengi. Dacă și plaja de pe malul lacului avea să fie la fel de pustie, îi va fi clar că totul se terminase.

Apoi, depășind cotul, peste trunchiurile de copaci îngrămădite, zăriră un cap. Ba nu, două. Unul dintre cei doi oameni îl târa pe celălalt cât mai departe de apă.

Primul bărbat avea fața la câțiva centimetri de pământ. Nimic nu părea să-l intereseze, cu excepția înaintării greoaie, centimetru cu centimetru. Celălalt cap se legăna într-o parte și-n alta. Dar primul îi aparținea lui Murdoch. Era în viață!

Reușiră cu greu să-și înăbușe strigătele de bucurie. Încă nu trecuse primejdia, ar fi putut aluneca înapoi. Ajungând la o ridicătură de vreo jumătate de metru, el slobozi un suspin de ușurare și își ridică fruntea, vorbind cu greutate:

– Deci, Mike a reușit! Apoi leșină.

Neliniștea îi părăsi pe cei patru salvatori ca o piele năpârlită de șarpe. Se repeziră spre siluetele prăbușite.

– Luați-l ușurel pe cel de deasupra, ceru Geoff. Nu-mi place cum arată piciorul ăla.

În mod vizibil, era fracturat. Cât de pricepuți erau bărbații aceștia ai muntelui, mai ales cei de dincolo de lac, obișnuiți să se descurce fără medici sau spitale. Prinseră piciorul în atele. Trebuia imobilizat, până să poată fi tratat de un specialist. Pregătiră târgile, în vreme ce Geoff și Theresa se ocupau de cei doi bărbați inconștienți.

– Au ieșit la mal de ceva vreme, aprecie Geoff. Cred că Murdoch a reușit să scoată apa din plămânii băiatului. Poate că a și leșinat. Apoi și-a revenit și a început să-l târască spre teren mai înalt. Nu s-a ocupat de picior, grăbindu-se să scape de pericol. Vom afla curând ce s-a întâmplat. Mai bine că și-au pierdut cunoștința. Va trebui să-i cărăm și o să le fie mai ușor.

A fost o călătorie de coșmar, dar nu mai conta. Aveau să-i scoată cumva la civilizație, unde să poată primi ajutor calificat.

Ajunși la cabană, îl găsiră pe celălalt vânător. Era slăbit încă, dar tocmai se pregătea să pornească și el în căutare. Când îi văzu pe cei salvați, strigă de bucurie.

După o scurtă pauză, porniră mai departe spre locul unde-i aștepta șalupa. Voiau să traverseze lacul spre Ludwigtown, la spital. Cei doi nu dădeau semne că și-ar reveni. Traversarea le luă trei sferturi de oră. Apele erau liniștite, furtuna încetase.

Theresa îngenunche lângă Murdoch, ținându-i mâna. Ce bine ar fi fost dacă ar fi deschis ochii, înainte de a-l preda medicilor. Ar fi vrut s-o recunoască, să-i dea vestea că reușise să-l salveze pe tânăr!

Pe ponton erau oameni. Localnici care încercau să evalueze distrugerile provocate de furtună. Nu mulți, fiindcă se apropia ora cinei, dar le săriră imediat în ajutor. Ca prin minune, apăru un camion, iar tărgile fură urcate pe platformă. Theresa și Geoff se înghesuiră alături, stând pe jos. Amicul vânătorului se sui lângă șofer și porniră spre spital.

***

Theresa avea deplină încredere în doctorul Riesdahl. Avea experiență. Tânărul dădea semne că și-ar reveni. Însoțitorul lui fu tratat, bandajat și primi o injecție antitetanos. Murdoch continua să fie inconștient. Avea două răni urâte la cap. Sora le aduse tuturor ceai fierbinte și aranjă să poată face câte un duș.

– Vrei să rămâi lângă el? o întrebă asistenta. Ai lui au rămas acasă s-o aștepte pe soră-sa, care i-a anunțat că o să-i viziteze în weekend, la Dunedin. Așa că n-avem pe cine să anunțăm, iar tu…

Theresa înregistră cu plăcere faptul că sora o considerase ființa cea mai apropiată. Oricum, aveau un personal atât de restrâns, încât se bucurau de orice mână de ajutor. Bucuroasă că avea ceva de făcut, Theresa adună cănile de ceai și spălă farfuriile pacienților.

Apoi luă loc lângă patul lui Murdoch. Asistenta de noapte îi șopti:

– Cheamă-mă, îndată ce observi vreo schimbare. O să mai trec pe aici, desigur. S-ar putea să mai dureze până-și revine.

Theresa se simțea neputincioasă. Așteptarea aceea i se părea insuportabilă. Limbile ceasului de perete se roteau încetișor.

Auzi un zgomot și crezu că era sora. Dar era propria ei mamă, trasă la față și îngrijorată.

– Ți-am adus pelerina albastră. Știu cât de frig ți se face când trebuie să stai nemișcată.

Știa! Theresei îi trecu prin minte că era normal, la câte nopți își petreceau mamele lângă paturile copiilor, numărând ceasurile, rugându-se sau pregătindu-se să înfrunte adevărul că cei dragi nu sunt nemuritori, dar făccând tot posibilul pentru a-i ține-n viață.

Se ridică, iar Elizabeth îi așeză pelerina pe umeri și-i ridică gluga. Marginea îmblănită încadra obrajii Theresei.

– Te ferește și de curent

Therasa se așeză la loc, luând din nou în stăpânire mâna lui Murdoch. Ochii mamei se îndreptară spre mâinile lor.

– N-are cum să simtă, spuse Theresa, dezolată. Murdoch se afla într-un tărâm unde ea nu-l putea urma. O zonă a inconștienței, unde nu avea acces nici durerea.

– Sunt convinsă că îi face bine, spuse Elizabeth. Îți va simți atingerea cu mult timp înainte de a avea puterea să vorbească și o să știe că-l iubești.

Vorbise pe un ton normal, dar Theresa fu zdruncinată. Întoarse ochii întrebători spre mamă.

– Nu nega, liebling, nu și în asemenea clipe. Mi-am dat seama de cum ai venit acasă că-l iubești încă.

– Prea bine. L-am iubit mereu. Alte motive m-au făcut să nu vreau să mă mărit cu el – motive întemeiate. Dar nu mai au nici o importanță. Căutam idealul, n-aș fi fost în stare să mă mulțumesc cu mai puțin. Dar Murdoch n-o să mă mai dorească acum. Nu după atâta vreme…

– Ei bine, nu pot garanta pentru perioada de joi încoace. Ce zici, ți se pare suficient de recent? Pe figura Elisabethei apăruse o umbră de zâmbet.

– Joi! Dar…

– A trecut pe la noi când erai la Queenstown și m-a găsit singură. Am conversat îndelung. Voia să știe dacă o căsătorie poate funcționa și când unul dintre soți îl iubește pe celălalt mult mai mult. Am fost obligată să-i spun că nu știu. Era posibil. Dar de ce? Mi-a spus că ține la

tine la fel de mult și că a încercat tot posibilul să te câștige înapoi, dar n-a reușit. Chiar a pus la cale stratagema cu gelozia, văzând cum a funcționat în cazul Lisei. Fără rezultat. Catriona nu vine singură în Noua Zeelandă. Va fi însoțită de amicul ei. Uite ce-i, draga mea. Orice s-ar fi petrecut între voi, trebuie să-i dezvălui motivul. După ce o să-și revină. Mie poți să mi-l spui mai târziu, sau nu. Acum mă voi duce în camera asistentei și am să aștept acolo, pentru cazul că vrei o pauză sau ți se face somn. Vă las singuri.

Theresa întinse un obraz să primească sărutul matern.

– Așa voi face, mamă. Am să-i spun de ce, iar el îmi va explica. Cândva, sper să reușesc să vă povestesc și vouă, ție și lui Trudi, dar nimănui altcuiva.

Era trei și jumătate, ceasul când speranța pare să fie doar un apanaj al luminii zilei. Dezvăluirile Elisabethei o încurajaseră, dar nu putea scăpa de gândul că s-ar fi putut să fie prea târziu.

În clipa aceea, simți că degetele lui se mișcaseră slab. Se înclină înainte, buclele blonde ieșindu-i de sub glugă.

– Murdo? Murdo? Mă auzi? Sunt aici – Theresa!

Pleoapele lui clipiră, dar rămaseră închise, de parcă ar fi cântărit prea mult.

– Murdo… Murdo! insistă ea, șoptit.

O nouă clipire și ochii se deschiseră. Priveau drept înainte, fără semn de recunoaștere. Totuși, după un timp, începură să caute sursa glasului.

– Tess?

Încercă să încropească niște cuvinte. Își umezi buzele și reuși să întrebe:

– L-am scăpat? L-am scos… la mal?

– Nu numai că l-ai adus la mal, dar l-ai și purtat în spinare. Nu-ți mai amintești?

– Nu… O să trăiască?

– O duce mai bine decât tine. Plec să chem sora, Murdo. Așa sună indicațiile. Îndată ce-ți revii…

Degetele lui se strânseră peste mâna ei.

– Nu încă, Tess. Trebuie să te întreb ceva.

După o pauză prelungită, pleoapele se deschiseră din nou, dezvăluind o umbră de surâs. Și încă ceva? Poate, siguranță? Da asta trebuia să fie, fiindcă șopti:

– Mă iubești, nu-i așa, Theresa?

– Da, Murdo, întotdeauna.

– Atunci, de ce…

– Murdo, dragul meu, mă duc după soră. Am să-ți spun după ce te faci bine. Nu acum, iubirea mea.

– Este pentru prima oară că n-am inelul la mine. N-aveam cum să-l iau într-o asemenea excursie. L-aș fi putut pierde. Caută-l în biroul meu de la rectorat și poartă-l. Promite-mi!

– Așa voi face. Trebuie să-i anunț că ți-ai recăpătat cunoștința.

– Semeni cu reprezentarea Fecioarei, cu pelerina aia albastră. Îmi place. Spune-i mamei că o să-mi revin, zise el, dându-i drumul cu părere de rău.

Asistenta și doctorul apărură, urmați de Elisabeth.

– Sunt sigur că-i vina trăsnetelor, mormăi medicul. Se spune că le determină pe găini să depună mai multe ouă, așa că probabil pot declanșa și durerile facerii. Bine că am fost aici.

Înainte de a se termina consultația, Murdoch leșină din nou. Medicul se duse la celălalt accidentat. Reveni și declară că lucrurile mergeau spre bine și că deocamdată nu mai aveau nevoie de prezența Theresei.

Elisabeth îl cunoștea foarte bine. El fusese cel care ajutase la venirea pe lume a Theresei și a fraților ei.

– Doriți să părăsesc încăperea? întrebă ea. Doctorul încuviință și-i zise Theresei, după închiderea ușii:

– Nu mai avem mult până-n zori. Poți să rămâi până la micul dejun, iar după aceea să-i suni pe părinți, dar să le spui că nu-i nevoie de prezența lor.

– Dar Murdo? Are vreo complicație? Rănile alea de la cap… ?

– Ține-ți firea fetițo! O să-i facem radiografii, desigur, dar nu despre asta-i vorba. Piciorul mă pune pe gânduri. Ceva nu-i în ordine. N-are rost ca Hetty și James să vină, fiindcă s-ar putea să-l transfer la Dunedin. Deocamdată nu-i nimic sigur. Nu le povesti despre leșinuri. Uite ce-i, mi-am schimbat părerea. Pari epuizată și n-are rost să rămâi aici până dimineață.

– Domnule doctor, ce părere aveți dacă vă spun că, atunci când și-a revenit prima oară, mi-a cerut mâna, iar eu am acceptat? Văzând expresia ce apăruse pe figura lui, Theresa continuă: am încercat să-l opresc, pe cuvântul meu. Dar n-a ținut cont de rugăminți. Mi-am închipuit că e bine să-i faci pe plac pacientului. Mutra severă a medicului se îmblânzi.

– Foarte bine. Uite – acum n-am timp, dar trebuie să lămurim chestiunea altă dată. Poate că un bătrân mamoș poate să fie de folos și în domeniul ăsta. Dar nu mai putem risca să-l supunem la alte emoții, pozitive sau nu. Dacă i-ai făcut promisiunea respectivă, acum poate să fie liniștit. Are o constituție foarte robustă și probabil că o să scape cu bine, chiar dacă s-a rănit din nou la picior. Acum șterge-o! Am să te anunț ce să le comunici părinților.

Când vorbi cu ei, era în măsură să-i asigure că medicul care-i reparase miraculos piciorul se afla acum la Dunedin și că Murdoch va beneficia din nou de îngrijirile lui.

Punând jos receptorul, declară tranșant:

– Mă duc la școală. Nu pot să stau acasă și să aștept vești, rozându-mi unghiile și sunând mereu la spital. Oricum, săptămâna asta mai lipsește un profesor. Domnișoara Symons trebuie să se întoarcă abia luni.

– Te simți în stare? întrebă Elisabeth, privind-o cu oarecate exasperare. O să cedezi din cauza extenuării, după toată alergătura pe munte și după noaptea nedormită. Nimeni nu-i indispensabil, Theresa.

– Chiar așa, răsună glasul lui Chester Lane, din ușă. De exemplu, iată-mă aici, deși directorul lipsește. N-am rezistat zvonurilor, așa că am venit să văd, cu toate că știam că o să mă suni. Dă-i drumul! După aia,

te duci la culcare, desigur. Maică-ta poate să-ți dea un somnifer, dacă-i cazul.

– N-o să aibă nevoie de pastile, interveni Trudi. Murdoch este pe mâini bune. Imediat ce capul ei va atinge perna, va fi – cum se spune? – ieșită din funcție.

Se dovedi că avea perfectă dreptate.

Capitolul 10

Theresa păstră legătura cu părinții lui Murdoch prin intermediul telefonului. Se înfiora la gândul că-i despart aproape două sute de mile de defileuri și de autostrăzi, dar probabil că așa era mai bine. Murdoch era ferit de emoții puternice.

– Rănile de la cap erau superficiale, îi comunicase Hetty, zgârieturi provocate de bușteniі purtați de torent. Își amintește tot ce s-a petrecut, cu excepția urcușului pe mal. Ciudată mai este memoria, nu--i așa?

Theresa se întrebă dacă nu cumva uitase și ceea ce discutaseră la spital, în cursul primei nopți.

– Aveți dreptate, doamnă Gunn. Am aflat de la Conrad tot ce s-a întâmplat. Au avut noroc, curentul i-a împins spre malul mai accesibil. Pe partea opusă, n-ar fi avut nici o șansă să escaladeze stâncile. Probabil că s-ar fi înecat. Și așa, tânărul era cât pe ce să nu reușească. Murdoch a făcut un efort supraomenesc, l-a înșfăcat și apoi au fost aruncați pe prundiș. Chiar în clipa aceea, un bolovan a strivit piciorul lui Conrad, iar el și-a pierdut cunoștința. Murdoch și-a închipuit că și restul malului va fi spălat de șuvoi și că oricum ar avea mai multe șanse să fie găsiți dacă ar ajunge pe platou. S-a purtat magnific.

– Murdoch îți transmite un mesaj, continuă doamna Gunn. Zicea că a venit vremea să-i scrii, să întărești ceea ce ați discutat la spitalul din Ludwigtown. Adică vrea să fie sigur că n-a fost un simplu

vis. Continuă cu o voce cât mai normală: pot spera că… dar te rog, nu-l mai răni pe fiul meu! Theresa, vreau să spun…

– Doamnă Gunn, aveți tot dreptul să știți. L-am iubit întotdeauna. S-a petrecut ceva care m-a determinat să renunț la el. Nu i-am dezvăluit motivul. Și eu eram orgolioasă și m-am purtat prostește. Nu pot să vă spun, fiindcă aș implica pe altcineva. Dar el merită să știe, deși abia după ce se va simți bine. N-am de gând să-i pun în primejdie recuperarea. În noaptea aia, și-a revenit suficient timp cât să-mi spună că era convins că-l iubeam încă. I-am răspuns că avea dreptate. Logodna noastră va fi reluată. I-am promis și n-am să-mi retrag cuvântul. Dar trebuie să aștept până va fi în putere.

– Vai, cât sunt de bucuroasă! Și acum o lună, James mi-a repetat că sunteți făcuți unul pentru celălalt și că ar trebui să vă dați seama. Zicea că nici o altă fată nu i s-a părut mai potrivită pentru fiul lui. N-am să te descos, draga mea. Mai bine ca secretul să rămână între voi. Theresa, sper că nu va mai exista și alt motiv de ceartă?

Râsul Theresei era plin de încredere.

– Nu. Am să mă lipesc de el ca marca de scrisoare. O, doamnă Gunn, spuneți-i că totul rămâne valabil. Îl aștept să revină. Nu se cuvine să apelăm la epistole.

Însă peste cinci zile, primi următoarea misivă:

Draga mea,

Sunt aproape complet refăcut, dar voi mai fi ținut aici încă o săptămână. Mama mi-a adus mesajul. Mi-a spus: "habar n-am la ce se referă, dar iată-l". Sărmana, n-are față de pocher. Radia de fericire când a intrat în rezervă. Nici eu nu pot să-mi imaginez motivul. Probabil că cineva te-a indus în eroare. Aș miza pe Geraldine. Dar nici nu mă mai interesează. O să-mi spui, și chiar acum, într-o scrisoare. Apoi, când ne vom revedea, nimic nu ne va mai umbri bucuria. Mi-e grozav de teamă că, după ce voi fi din nou pe picioare, ai să-ți schimbi atitudinea. Mă îngrozește gândul la o posibilă nouă ruptură. Nu-mi pasă dacă va trebui să mă cert cu tine o dată pe săptămână pentru tot restul vieții,

cu condiția să te măriți cu mine. Dar mi-aș dori ca revederea să însemne bucurie pură. Nu, asta nu-i o scrisoare de dragoste, liebling, este un ultimatum. Ah, ce bine ar fi să mă pot întoarce chiar acum! Dar scrie-mi. De îndată.

Murdo.

Îi era groză să pună pe hârtie asemenea lucruri, dar nu avea încotro. Va descrie întâmplările, așa cum se succedaseră. La final, avea să-l convingă, prin puterea cuvintelor, că nimic nu mai conta.

În seara aceea, se retrase în camera ei de la mansardă și compuse scrisoarea. O trimise recomandată. Apoi trăi un adevărat coșmar. Căci n-avea cum să-i prevadă reacția.

Vineri, la întoarcerea acasă, o aștepta răspunsul lui Murdoch. Ce rapid… și cât era de subțire! Îl deschise și pricepu imediat că fusese scris înainte de a primi epistola ei.

"Sâmbătă voi fi acasă. Am permisiunea doctorului. Încă nu trebuie să forțez piciorul, dar este mai mult o precauție. Sper să primesc scrisoarea ta înainte de a pleca. Mama și tata o să mă conducă – și au propus să ajungem pe la patru. Vreau să mă aștepți la rectorat și să porți inelul, așa cum ai promis. Orice ai fi făcut sau crezut, nu mai are nici o importanță. O să ne căsătorim îndată ce se termină școala, în decembrie. Ah, Theresa, simt că fiecare mișcare de înot făcută în apa aceea ca de gheață a meritat… fiindcă te-a adus înapoi lângă mine. Nu mai am vreme. O asistentă, care habar n-are de importanța acestor rânduri, așteaptă să le ducă la poștă. Cu toată dragostea, Murdoch."

Theresa fu cuprinsă de un amestec de senzații, bucurie și durere, aproape insuportabil. Murdoch trăia cu convingerea că era vorba despre ceva ce făcuse chiar ea. Ah, măcar dacă ar fi fost o ceartă normală între îndrăgostiți și nu asta. Spera ca umbrele trecutului să nu le afecteze prezentul.

Trebuia să-și alunge toate îndoielile acestea din minte, să întâmpine ziua de mâine cu bucurie, nu cu regrete.

Orele trecură chinuitor de încet. După-amiaza o dată venită, așteptarea deveni mai suportabilă. Sub lumina soarelui, totul părea poleit cu aur, deși dimineața fusese întunecată de ceața coborâtă din munți.

După ce mâncă de prânz, nu-și mai găsi liniștea. Ora patru era încă departe. Plecă la o scurtă plimbare, pe malul lacului. Își cumpărase o rochie nouă verde deschis, culoarea lui preferată. Avea o platcă încrețită și cute adânci. Pe dedesubt, purta o bluză albă, cu guler. Mânecile erau bufante, cu găitane galbene, roșii și negre, ceea ce-i dădea un aer de costum național austriac. Încercase să semene cât mai mult cu ținuta purtată când Murdoch o ceruse de soție, acum aproape trei ani.

Își pieptănase cu grijă părul, care strălucea ca aurul, în lumina soarelui. De obicei, îl purta ceva mai lung. Ochii străluceau cu nuanțe de căprui și verde. Întreaga ei ființă părea împresurată de o aură de fericire. Mai rămăsese o singură umbră, dar n-avea de gând s-o lase să se observe.

În clipa aceea, doctorul Riesdahl ieși grăbit de la Anita. Aproape că se ciocniră.

– Ah, salut, Theresa. Am impresia că Murdoch trebuie să-și facă apariția azi. Spune-mi, cum a rămas?

– Este bine, zâmbi ea cu toată figura, lăsând să apară o gropiță în obraz. Ne întâlnim la ora patru, la birou. Am decis să nu te mai deranjez cu problema mea, doctore, fiindcă trecutul este mort și îngropat. Ezită. Sper că nu-i nimeni bolnav la Anita? N-ar trebui să fiu indiscretă, dar sunt profesoara lui Murray și mi-e foarte drag.

– Nu, e o simplă vizită de rutină. Inez n-a mai avut o criză de mult timp.

– Ce fel de criză?

– De astm. Știam că va avea probleme, dar sper să se vindece complet cu îngrijirile Anitei.

După toate cele, maică-sa din cauza asta a murit. După o clipă, o întrebă: Theresa, ce-i cu tine? Ce bălmăjești?

– Păi, nu-i copilul Anitei?

– Sigur că nu. Îi este nepoată. Mai precis, e nepoata lui Nort. Tatăl a murit înainte de nașterea copilului. Mama suferea de astm și n-a reușit să-și mai revină. Anita a fost salvarea micuței. La fel și Nort. Ei bine, trebuie să plec. Transmite-i salutări lui Murdoch. Am să trec pe acolo mai târziu – pe la nouă. I s-a năzărit ideea aiurită de a-și relua slujba de luni.

– Cred că da. Și nu prea cred că o să-l putem reține.

Doctorul se urcă în mașină. Intrând în casa Anitei, Theresa părea bruscsă radieze. De ce oare?

Nici ea nu-și pricepea pornirea. Sigur, fusese ceva între ei – doar văzuse cu proprii ochi. Dar măcar, lucrurile nu stăteau atât de rău cum bănuise. Slavă cerului că nu pomenise în scrisoare decât despre "aventura cu Anita", omițând orice referire la copil!

Anita o văzu prin fereastra bucătăriei și-i făcu semn să intre.

– Cât de bine arăți – se opri și apoi continuă cu șiretenie – de parcă cineva ți-ar fi oferit întreaga lume pe un platou de argint. Ah… Murdoch va veni curând?

– Da, la ora patru.

– Așa se explică. Înseamnă că lucrurile s-au aranjat. Ce altceva te-ar putea face să radiezi astfel? Chiar mă întrebam – după expediția aia de salvare… Nimic nu-i apropie pe oameni ca greutățile prin care trec împreună, știu.

Theresa aprobă, dând din cap.

– Așa este, Anita. Te rog să nu le spui copiilor înainte de a deveni oficial. Nu știu când va voi Murdoch să facă anunțul.

Julia își dădu drumul pe un scaun.

– N-am să suflu nici un cuvințel. La prima sugestie, Susan ar zbughi-o pe ușă umplând tot orașul. La școală, toți copiii au pus pariuri, privind durata intervalului până vă veți împăca. Să nu-mi spui pe nume, dacă nu-s încântată de veste. N-am să uit niciodată…

Se opri, cerându-și scuze de la Anita din priviri.

– Cred că Theresa merită să știe ce soț grozav va avea. Îi spusesem lui Murdoch să te anunțe, dar el a pretins că lucrurile astea au obiceiul să se afle. De dragul lui Murray, n-a vrut și astfel n-aveai cum să fii învinovățită dacă s-ar fi aflat.

Theresa o privea nevenindu-i să creadă, dar plină de speranță. Anita continuă:

– După ce m-a părăsit Nort, am avut mari necazuri cu Murray. Era o problemă psihologică. Știa destule despre cearta noastră încât să aprecieze că fusese mai ales vina mea. La suprafață părea neschimbat, dar începuse să chiulească de la școală. Întârzia seara. Se sălbăticise.

Spre norocul meu, Murdoch avea post la Queenstown și locuia în casa de vacanță a părinților. Am fost mereu buni prieteni și mai trecea pe la noi să vadă cum mă descurc. Într-o seară, l-a văzut pe Murray unde n-avea ce să caute. Nu l-a bruscat, l-a făcut să-și vadă propria greșeală. A petrecut multe ceasuri discutând cu el, vreo câteva seri. Apoi, într-o noapte, Murray n-a mai apărut. Am crezut că fugise.

Însă Murdoch avea alte păreri. Din niște vorbe scăpate de băiat, a dedus că plecase la Dunedin să-și caute tatăl, probabil făcând autostopul. A sunat la poliția din Roxburgh – trecuse deja, dar l-au oprit în Lawrence. Murdoch s-a dus după el și l-a adus înapoi.

Mai mult, a discutat cu mine, convingându-mă să-i scriu lui Nort și să-i cer iertare pentru felul autoritar în care mă purtasem cu el.

– Autoritar! repetă Theresa automat.

Telefonul sună. Soțul Juliei o chema acasă, fiindcă aveau musafiri.

Theresa reluă ideea:

– Vorbeai de o purtare excesiv de autoritară. Totuși, nu pare un motiv serios pentru despărțire.

– Nort a resimțit din plin efectele, ajunsese la stadiul când n-ar mai fi putut răbda nici măcar o clipă. Fusesem oarbă – perfecționistă, organizată… Nu observasem nimic. Aveam convingerea că exact de asta avea nevoie. Nu înțelegeam că-i strivesc personalitatea. Îi subminam inițiativa, uzurpându-i locul de cap de familie.

N-aveam pic de răbdare cu el. Mama lui îl tratase în același mod. Era mai puțin dotat ca mine, n-avea ambiție; eu aveam prea multă. Dacă ar fi avut pe cineva care să-i solicite sprijinul, asta l-ar fi întărit.

Când a plecat, m-am hotărât să-i demonstrez că mă descurc de minune și fără el. Dar n-am fost în stare. Mi-am dat seama că cei mici aveau nevoie de atitudinea lui mai blândă. Am făcut imediat demersuri ca să-l rechem. Plecase în Australia. Scrisoarea mea l-a urmat din oraș în oraș. Îi mărturiseam că am nevoie de ajutorul lui în creșterea copiilor, îi spuneam că nu pot trăi fără el. Însă a fost nevoie să mă duc la Dunedin, să-l rog prin viu grai. Nu voia să se întoarcă. L-am respectat pentru asta.

Sunt atât de bucuroasă că-și va găsi și Murdoch fericirea alături de femeia pe care a dorit-o întotdeauna. Venea pe aici și vorbea numai despre tine. Am tot vrut să-ți scriu ca să-ți deschid ochii, dar am fost convinsă că ai să te măriți cu Rudi.

– Ah, Anita, îți mulțumesc pentru că mi-ai spus toate astea. Nu pot să-ți explic motivul, dar au mare însemnătate pentru mine. Și noi am ajuns într-un impas – nu numai din vina mea. Cineva m-a indus în eroare. Nu pot să-ți dezvălui mai multe. Numai de curând am aflat adevărul. Ăsta-i motivul pentru care suntem din nou împreună.

Înțelepciunea din vechime își dovedea valabilitatea din nou. Tăcerea e de aur!

Însă nimic nu mai conta. Din orbire, comisese o eroare gravă. Măcar dacă ar fi avut răbdare până la întoarcerea lui! Ce ironie, să afle adevărul puțin prea târziu! Următoarele două ceasuri aveau să treacă agonizant de greu. Porni spre rectorat, fără să vadă pe unde umbla. Bătu la ușă și își compuse o figură cât mai calmă.

– Intră, Theresa, o invită Martha. Directorul m-a sunat ieri din Dunedin. Mi-a spus că va ajunge pe la patru și că trebuie să-l aștepți în birou. Cina o să fie gata pe la șase și jumătate. Îți convine?

– Va fi perfect, Martha, îți mulțumesc.

– Pregătesc totul, apoi am să plec la bunică-ta. O să cinez acolo. După o pauză, adăugă: S-a rezolvat, nu-i așa?

Încă o conspiratoare!

– Da. S-au lămurit neînțelegerile. Ne vom căsători în decembrie. Mă duc în birou să caut inelul de logodnă. L-a lăsat în sertar. Mi-a cerut să-l port când ne vom revedea. Am o mulțime de lucruri la care trebuie să mă gândesc. Am să trag o raită pe malul lacului. Mă întorc pe la trei și jumătate.

Se simțea din nou de zece ani, pe vremea când Murdoch își pierdea vremea fie pescuind-o din lac, fie dregând ce stricase ea. O va face din nou. Doar pe zăpăcita de Theresa o iubea, fără să priceapă de ce, iar ea încurcase țițele, ca de obicei.

– Martha, după ce vine, să nu lași pe nimeni să ne întrerupă. Nici elev, nici părinte!

– N-au să treacă decât peste cadavrul meu, garantă Martha. Să nu-ți faci nici o grijă în privința bunicii. După ce vă căsătoriți, am să stau cu ea.

Theresa cuprinse în palme obrajii brăzdați de riduri și-i sărută.

– Ah, Martha, tu și cu Trudi sunteți neprețuite, și ieși din cameră.

Lacul-micilor-reflecții părea neschimbat, cu excepția faptului că plopii și stejarii erau acum verzi, nu galbeni. Din nou, era o zi cu atmosferă perfect nemișcată, așa că oile și vitele de pe mal aveau reflexii îngemănate pe luciul apei. Sălciile plângătoare atingeau suprafața lacului și aceleași gâște păreau să-l traverseze în șir indian, ca niște prore de barcă sculptate în alabastru. Undeva, deasupra, o ciocârlie își revărsa trilul vesel. Libelulele planau la punct fix, sclipind cu nuanțe verzui sau roșcate. Pe o creangă ce răsărea din unde stătea un pescăruș albastru.

Theresa privi spre smaraldul care-i împodobea degetul. Greutatea lui îi dădea senzația că e din nou completă. Oare cum primise Murdoch scrisoarea? Ce greșeală stupidă! Își văzu chipul reflectat.

Apoi auzi. Era numele ei. Iar glasul care-l rostea era tot ce iubea mai mult pe lume, la fel ca la Kapuzinerberg. Nu, nu chiar identic. Atunci avea o undă de nesiguranță.

De astă dată, din vocea lui răzbătea bucuria pură.

Se întoarse cu brațele încleștate, pentru a le ascunde tremurul, lăsând smaraldul să strălucească în lumina soarelui. Murdo alerga pe potecă, fără urmă de șchiopătat.

– Theresa… Maria Theresa… Tess!

În gura lui, numele răsuna ca un poem. Ochii i se încețoșară.

Înainte de a ajunge lângă ea, Murdoch se opri, privind-o ca și când nu s-ar fi putut sătura.

– Nu ești supărat? îl chestionă ea. Astăzi am aflat adevărul. Julia Balmoral a fost de față când te-ai ocupat de Murray. Ah, vei putea uita vreodată?

Îi întinse mâinile, iar el le prinse. În ochii lui apăruse o lucire nouă.

– Aveai de gând să treci peste așa ceva, Theresa? Îmi dau seama cât ai suferit. Mulțumesc cerului că ai aflat adevărul. Am primit scrisoarea ta abia ieri după-amiază și venisem pregătit să-ți explic. Am vrut să plec imediat. Nu puteam vorbi la telefon și, dacă plecam atunci, probabil că te-aș fi trezit din somn. Pe deasupra, doctorul a insistat să nu conduc singur atâta drum. Așa că am plecat astăzi, ceva mai devreme. Voiam să te pun față-n față cu Anita și să-i cer să-ți spună adevărul. Bine că nu mai este cazul!

După o pauză, continuă:

– Tess, dragostea mea, îți vine să crezi… este pentru prima oară în mai bine de doi ani când ne întâlnim fără să ne certăm? Ei bine… ce mai aștepți? Ți-am mai spus în dimineața aia, la Kapuzinerberg:

O cerere în căsătorie este suficientă și n-ai să mai primești încă una!

Deci, mingea rămăsese în terenul ei. Făcu un pas înainte.

– O, Murdo, Murdo! Și se pierdu în brațele lui.

N-ar fi deranjat-o dacă îmbrățișarea ar fi durat o veșnicie.

Murdoch ridică fruntea, iar colțul gurii căpătă vechea expresie. Ochii lui păreau complet negri, ca întotdeauna în momentele de emoție puternică.

– Theresa, îmi vine să te jupoi! Ce bine ar fi fost dacă acceptai inelul atunci, la Salzburg! Ne-am fi petrecut luna de miere în Heiligenblut. N-am mai fi pierdut atâta timp. Am fi putut călători prin toată Europa,

am fi explorat Londra, am fi împlinit toate visele pe care le-am făurit. Acum, ce ne mai rămâne de făcut?

O trase spre marginea potecii și o sărută din nou.

– Ei bine, am să-ți spun! Școala se termină pe opt decembrie. Pe șaisprezece ne căsătorim, iar pe optsprezece ne luăm zborul spre Europa. Am făcut deja rezervările. Vom serba Crăciunul cu mătușa Evelina și cu unchiul Ernest, iar Anul Nou o să ne prindă în Heiligenblut. Refuz să te las să ne lipsești de împlinirea visului! Ah, dacă nu renunți la aspectul ăsta delicios, n-am să mă pot opri să te sărut.

Ce m-ai determinat să fac!… Am încercat să te provoc, declarând că am să vând inelul, m-am implicat într-o conspirație ce cuprindea jumătate din populația orașului; a trebuit să-l conving pe Rudi că Trudi nu era în apele ei. I-am scris Geraldinei, spunându-i că i-am descoperit jocul. I-am spus să nu se obosească încercând să ne convingă că a fost de bună credință. Te invidia, Tess.

Măcar dacă aș fi bănuit de la început. Mai târziu, la vreun an după ce plecaseși, a încercat să mă consoleze, dar n-a avut succes. Nici nu știam că este în Canada. A aflat despre sosirea mea și a venit să mă vadă.

– Mama mi-a spus că te-ai dus s-o vizitezi. Am fost geloasă!

– I-am acordat numai un sfert de oră, râse el. Niciodată nu mi-a plăcut – era prefăcută. Încă din copilărie, profita de simpatia ta. Am sunat-o pe Catriona care, amabilă ca de obicei, mi-a cântat în strună. Am pretins că am o întâlnire și că deja întârziasem zece minute. Dumnezeule, dar știu că m-ai pus la grea încercare, în Salzburg. A trebuit să te conving că intenționez să rămân în Europa, când abia așteptam să mă întorc. Mi-a fost teamă că o să-ți scrie cineva și o să-mi strice aranjamentul. Poate a fost dovadă de înfumurare, dar eram convins că te-aș putea recuceri, cu condiția să am suficient timp.

Theresa se cuibări la pieptul lui. Ar fi putut rămâne acolo oricât.

– N-o să prea avem vreme de pregătiri. Programul va fi foarte încărcat până în ultima clipă. Nu mă pot lipsi de activitatea ta până nu se termină anul. Mai sunt două săptămâni și încep examenele de

absolvire. Apoi cele de admitere la facultate, stabilirea burselor, rapoartele de activitate, practica, balul absolvenților. Probabil că asta va fi ultima seară în care nu suntem întrerupți!

– Nici măcar, rectifică Theresa, privind peste umărul lui.

Directorul sări în picioare. Pe poteca ce înconjura lacul, își făcuse apariția un șir de elevi de anul întâi și doi. Își purtau peștii prinși agățați la cingătoare. Dar nici măcar unul nu avea undiță!

Directorul i se adresă logodnicei:

– Uită-te la ei! De ce naiba n-au rămas ascunși? Atunci n-aș mai fi prins de veste că braconează la păstrăv! Acum va trebui să le țin o predică și niciodată n-am avut mai puțin chef!

– Foarte nobil din partea lor, replică Theresa, care avusese mai multă vreme să-i observe. Au riscat să-și abată asupră-le mânia directorului. Au conștiință. Nu vezi? Cei de la urmă îl sprijină pe Philip, căruia îi curge sânge din nas.

Philip, apăsându-și două batiste pe figură, ridică fruntea și spuse:

– Iertați-mă, domnule. V-am văzut venind și ne-am pitit. M-am lovit de un trunchi de salcie.

– Ha, conștiință încărcată, poate! Nici unul dintre voi nu are undiță!

Philip, care era deja plin de sânge, răspunse:

– Nu, domnule. Pur și simplu, n-am vrut să vă deranjăm!

Theresa văzu că directorul roșea violent. Îi venea să râdă și își puse mâna peste gură. Toți observară imediat smaraldul, iar reacția nu întârzie: un "Ahhh!" colectiv, pe tonuri de deplină satisfacție.

Ea prezentă mâna cu inelul.

– Cum se exprimă jumătate de Ludwigtown, e din nou pe deget! Uite ce-i, am să-mi folosesc influența să-l conving să vă lase-n pace în privința peștelui, dar rugați-vă să nu ne întâlnim cu pădurarul!

– Mi-e clar un singur lucru, interveni Murdoch. În vremurile noastre, puteți câștiga lucrând în vacanțe, sau după programul de școală. Trebuie să vă cumpărați undițe și să plătiți permisul de pescuit.

– Avem, domnule, replică Spike Lenham. Dar este mult mai amuzant să-i prinzi cu mâna goală.

Directorului îi venea greu să-și păstreze seriozitatea.

– Da, știu – măcar, îmi închipui – dar legea trebuie respectată. S-a-nțeles?

– Da, domnule, răspunse corul.

– Prea bine, vă iert cu condiția să… treceți sub tăcere la școală scena la care ați fost martori!

Corul repetă promisiunea, cu vizibilă părere de rău. Directorul izbucni în râs.

– Bine. Merita să încerc, deși e clar că voi avea același succes ca Regele Canute, în încercarea sa de a opri fluxul. Mă înclin în fața inevitabilului.

Elevii păreau impresionați. Frumos din partea directorului. Trebuia găsit un răspuns pe măsură. Clive Whitley luă sarcina asupra sa.

– Dacă vă ajută cu ceva, domnule, puteam doar vedea. N-am auzit nici un cuvânt!

– Ar fi mai bine să mergem la rectorat, declară ușurat Murdoch, fiindcă sângerarea lui Philip trebuie oprită. În afară de asta…

Theresa termină propoziția, cu ochi strălucitori.

– Poteca spre rectorat se află pe o proprietate privată, așa că-s mai puține șanse să vă întâlniți cu pădurarul.

– Dar ascundeți peștii ăia la spate. Și dacă vă purtați frumos, s-ar putea ca viitoarea soție a directorului să-i curețe și să-i prăjească.

Clive tuși, încurcat.

– Domnule, mai era cineva cu noi, dar s-a gândit că-i mai bine să stea ascunsă. Credeți că…

Theresa știa deja. O simțea în oase.

– Brenda? Ea trebuie să fie.

– E grozavă, dădură copiii din cap. Ea ne-a învățat. Apoi se întoarseră, strigând:

– Este OK. Poți să ieși.

Theresa își rupse batista în două și-i spuse accidentatului:

– Philip, va trebui să-ți improvizez niște tampoane, și trecu imediat la acțiune.

Brenda, cu blugii plini de solzi de pește, ieși dintre sălcii. Cu toate că nu prea erau șanse să fie lăudată, părea mândră de năzbâtia pusă la cale.

Reacția Marthei fu una de surpriză.

– Ei bine, nu mă așteptam! Credeam că o să… dar renunță să termine propoziția.

– Ah, nici o grijă, doamnă Hallows, zise Jacky Moore, cu nevinovata lui mutră pistruiată. Suntem martori cu toți!

Cu niște cuburi de gheață, reușiră până la urmă să oprească hemoragia. Băieții curățară peștele. Martha și Theresa îi prăjiră. Apoi, toată lumea, inclusiv Martha, luă loc în jurul mesei din bucătărie.

În cele din urmă, băieții și Brenda se duseră pe la casele lor. Martha declară:

– Termin treaba și plec. Totul este pregătit. Bine că n-am mai pierdut vremea să prepar antreuri. Auzi, să stați la masă cu elevii și să mâncați păstrăvi braconați! Trudi n-o să mă creadă.

În sfârșit, rămaseră singuri. Mână-n mână, intrară-n sufragerie. Focul ardea în șemineu. Un fotoliu era tras aproape. Pe măsuță, se afla un vas cu anemone, amintind de peisajele austriece. Perdelele erau trase, iar Martha aprinsese lumânările, înainte de a se face nevăzută.

Argintăria reflecta lumina flăcărilor, o sticlă de șampanie aștepta pe suport. Șervetele erau albe ca neaua.

– N-a mai rămas decât un lucru ca totul să fie perfect, zâmbi Murdoch.

– Care ar putea fi acela? își manifestă Theresa nelămurirea, șăgalnic.

– Ăsta, răspunse el și puse receptorul lângă telefon.

Se întoarse spre ea și o cuprinse în brațe.

Sfârșit